

12.479
2

OSZK

Digitized by Google

Karácsony

—

Tavaszi
saliada

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ERDÉLYI KÖNYVBARÁTOK TÁRSASÁGA
IRODALMI VÁLLALAT. SZERKESZTI MORVAY ZOLTÁN

II. KÖTET.

KARÁCSONY BENŐ

TAVASZI BALLADA

NOVELLÁK

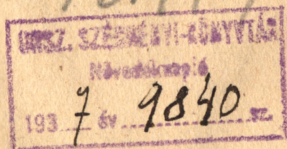

KIADJA RÉVÉSZ BÉLA KÖNYVKERESKEDÉSE
TÂRGUL-MUREŞ 1925 MAROSVÁSÁRHELY

Minden jog fenntartva!

*** * ***

**Az Erdélyi Könyvbarátok Társasága címlapját
Gulyás Károly rajzolta.**

Tipografia Benkő Târgu-Mureș.

JÁNOSKA.

ADÁMICS megtörölte agyagos kezét és odanyujtotta a fiunak.

— Mi ujság Jánoska? — kérdezte tőle barátságosan.

Jánoska nem felelt. Megmozdulás nélkül, sápadtan állt a szobrász előtt. Friss kamasz figurájára ránehezedett valami derékbetörő súly és nyomta lefelé. Öreg volt e pillanatban Jánoska. Kietlenül nézte a szobrász cipőjét.

— Valami baj van? — hallotta a nyájas kérdést eltompító messzeségből és összeszorult szája nem akart feleletre nyilni. Meg volt fagyva és el volt némulva, valami automatikus dolog lehetett, hogy ő ide feljött. Adámics kérdezgette és elcsodálkozva nézte. Aztán levetette a vászonköpenyét és szeliden intett a kezével: gyere.

Lementek a műterem lépcsőjén. A dohányzóban Adámics leültette a fiut egy öblös karosszékbe.

— Cigaretta? — már Jánoska? — kérdezte tőle barátságosan.

— Nem — felelte a fiu a szája egy piciny és fáradt megmozdulásával.

— Hát... baj van az érettséggel?

Jánoska ránézett a szobrászra. Kék szemében sivár boru sötétlett. Csak a fejével intette, hogy nem.

— Beteg vagy Jánoska?

— Nem. — Aztán egymásután háromszor még megrázta a fejét: nem szerelmes, nem csinált adósságot, otthon se beteg senki.

— Hát akkor mi van Jánoska? — faggatta türelmetlenül a szobrász. A fiunak most meg-rándult a szája:

— Adámics bácsi... — nyögte elgyötörten.

— Beszélj már Jánoska! Miért jöttél hozzám? Mit akarsz tőlem? — Megsimogatta a fiu szőke fejét, jószivűen, melegen belenézett a szemébe, biztatgatta, korholta és ideges, nyugtalan, találgató kérdésekkel próbálta a makacs titkot napvilágra hozni.

— Valami diszkrét dolog? Valami gavalér ügy? Mond el Jánoska, talán segítségedre lehetek.

Jánoskának elakadt a lélekzete. A szeme felsírt, mint egy beteg kutyáé, a feje előre-csuklott és halkán nyöszörögte:

— Az anyám...

— Az anyád?... Mi van az anyáddal?

— Az anyám — nyögte a fiu feneketlen fájdalommal — az anyám... az én anyám...

— De hát mi történt vele.

— Az anyám — kezdte most vallani Jánoska, kivájva magát a szemérme és fájdalma fojtó kérge alól — az anyám megfeledkezett magáról.

— Jánoska! — riadt fel a szobrász óvást emelő hangossággal.

— Igen — mondta Jánoska fagyos szájjal
— az anyám borzasztó dolgokra készül . . .

— Te — tiltakozott Adámics ijedt szóval
— borzasztó dolgokat mondasz. Rémeket látsz
— tette hozzá higgadtan, leplezett nyugtalan-
lansággal.

— Elly kétszer látta cukrászdában.

— No és?

— Raksányi is ott volt. Egy hét alatt
másodszor hozott levelet neki egy hordár.

— No és?

— És az anyám válaszolgat.

— Jánoska. Te megbolondultál.

— Az anyám nyugtalan . . . ideges . . .

Összetörve, lelkének égő sebével behuzódott a székbe és sajogva kezdte bontogatni a fájdalom-motyóját. Siránkozva beszélt, tépte magából a szavakat, aztán belerémült a hangja meztelenségébe, suttogott, csak a lélegzetével hozta fel magából azt a rettenetet, ami elképedt gyermeki lelkére ráfeküdt és orvul megtámadott fiui érzéseit tótágasra kényszerítette. Adámics méltatlankodott, félbeszakította, mosolyogni próbált. Jánoska nem reagált, monoton, irgalmatlan hangon pakolta ki tovább a tényeket, az érzéseit és a vádjait.

— Az anyám eljárogat otthonról . . . Hová megy? Az anyám, az én anyám hazudik. Hazudik. Vékony selyemharisnyákat hord . . . szégyenletes harisnyákat visel és kurta, nevetséges kurta szoknyákat. Hát szabad . . . hát lehet ezt egy anyának, akinek felnőtt gyermekei vannak?

A szobrász nyugtalanul hallgatta. Fölállott,

cigarettára gyújtott, intett a kezével és megcsappanó fölénnyel dobta bele a siró vádbeszédbe a maga észrevételeit:

— Örültség, számárság, ostobaság.

— Óh, Adámics bácsi — mondta a fiu nagy keserőséggel — én tudom, hogy Ön nagy tisztelője neki és tudtam, hogy védeni fogja. Én is védtem magam ellen... bedugtam a fülemet, behunytam a szememet... védekeztem... Óh s amikor úgy volt már, hogy nem hiszek többé a szememnek... bemegyek egyszer az anyám hálószobájába és látom, hogy ott ül a tükör előtt és... festi az ajkát. Az anyám... az én anyám!

— Jánoska, — kapálózott a szobrász elharapózó tehetetlenségében — ez bárgyu beszéd és ha helyetted volnék, gyalázatosan szégyenleném magam. Meg vagy zavarodva.

A fiu lehajtotta a fejét. A szeméből könny csöpögött ki.

— Óh, Adámics bácsi... ha tudná, milyen borzasztó ez.

— De fiu, te megőrültél. Hiszen semmi se történt.

— Semmi se történt? — makacskodott Jánoskában a kétségbeesett rögeszme. Honnan tudjam én azt? Az anyám sohase hazudott. Most hazudik. Miért? Miért festi a száját?... Óh én nem vagyok gyermek... Mindent látok. Néha azt hiszem, hogy el kell sülyednem a gyalázattól. Szeretem az anyámat Adámics bácsi... és nem bírok ránézni. Beszéljen az apámmal Adámics bácsi, nagyon kérem beszéljen vele. Hogy vigyázzon... vigyázzon

az anyámra, hogy akadályozza meg . . .

A szobrász megfogta a fiu vonagló vállát.

— Jánoska — szólt hozzá csendesen, de határozottan — te nem tudod mit beszélsz. Az anyád becsületes asszony, az anyád puritán asszony, bizom benne. Én nem féltem. Őld meg magadban ezt a komisz gyanut.

— Segítsen rajtunk — könnyörgött Jánoska.

— De hát mit kell itt segíteni? Hogy eljár otthonról és leveleket ír? Nevetséges. Mit tudod te, hogy kinek ír? Talán a szabónőjének. És honnan tudod, hogy Raksányi küldözgeti neki a leveleket? Honnan tudod, hogy az anyádnak, akit én puritán asszonynak és kötelességtudó anyának ismerek — hogy a te meggon-dolatlan szavaiddal éljek: rossz szándékai vannak?

— Érzem, hogy . . .

— Buta képzelődés. Mikor volt nálatok először ez a Raksányi?

— Hat hét előtt.

— Hát, hogyan képzeled azt, mond, hogy egy uriasszony, akinek gyerekei vannak és férje van . . . hat hét alatt csak úgy . . . Hogy fundáltad ki ezt a groteszk számárságot? Raksányi hat hét óta tartózkodik itt, hogy a leégett malmot üzembe hozza. Tárgyalásai vannak az apáddal. Hogy cukrászdában voltak? Hogy nem hord uszályos ruhát, a mikor a kurta divatos? Szamár vagy Jánoska. Utálatos kis fantáziád van Jánoska. Gyujts rá szépen egy cigarettára.

A fiu elkinzottan nézett a szobrászra. A szeme üres volt, a szája hangtalanul mozgott.

— Menj haza Jánoska. És szégyeld magad. Komisz gyanuval illetted az anyádat. Vedd a kalapodat. Szervusz.

— Adámics bácsi... — motyogta a fiu kábultan. Mondani akart még valamit. De nem jutott semmi az eszébe. Gépiesen a kalapja után nyult. A szive fojtó káoszban vergődött. Megtörölte a szemét és elment. Adámics utána nézett. Aztán leereszkedett az ottománra, elszílt néhány cigarettát. Aztán fáradtan felment a műterembe.

Egy hét múlva János a telefonhoz kérette.

— Jöjjön — kérlette mély rezignációval.

Adámics csittitgatni kezdte és beteg fantáziájú gyerekek nevezte. Jánoska komor makacssággal háritotta el a korholásokat. És újra könnyörgésre fogta a dolgot.

— Az apám vidéken van és az anyám ma estélyt ad — mondta szatirikusan. — Jöjjön, nagyon szépen kérem, jöjjön. Talán, ha vele beszélne, vagy... Raksányival...

— Hát jól van — felelte a szobrász. És szórakozottan letette a telefonkagylót.

Este felment hozzájuk. Az asszony elkomolyodva fogadta. Nem volt barátságstalan, nem volt hüvös, de az arcáról eltűnt a virágzó mosoly, amikor kezét fogott vele. Adámics udvarias közvetlenséggel csókolt neki kezét. Fesztelenül, vidáman csevegni kezdett. Az asszony felbátorodott, mosolygott. Szeretetremlő és kedves volt. Csak a szeme siklott el néha szórakozottan.

Adámics aztán szellemes elánnal rávetette magát a kicsi társaságra. Később odaállt a

kandalló széléhez és a tükörből lopva, a szivarja füstje mögül ránézett az asszonyra. Nézte, elemezte és diagnosztizálta. Az arcán valami frissen hajtó üdeséget látott. Valami nyugtalan, rapszódikus villanást. A mosolyában a fiatalosság nehézkes, gondos kultusza szorgoskodott, de mégse volt a mosoly fiatal, csak meleg, igyekvő, hazard. A dereka körül némi lenge selymek habzottak és a térde fölé is jutott egy kevés ebből az illuzióból. Szép, érett husa bizseregve melegedett a Raksányi tekintete alatt.

Valaki a zongorához ült és a Varázsfuvolából játszott. Raksányi az asszonyt nézte. Az asszony melle felzihált a gyöngyös ruhafoglalatból. Álomkóros mosoly vonaglott az arcán. Meg volt fogva, el volt intézve. Raksányi mint utszéli kókler, teljes gőzzel haladt a megoldás felé. Az asszonyon előntött a láz. A hajához nyult, kivette belőle a drágaköves csattot, a frizurája elomlott, átment az ebédlőbe, a tükör elé állt, visszatette a csattot, habozva megállott a szoba közepén, benézett Raksányira, aztán megfordult és megindult a férje dolgozószobája felé.

Adámics mosolygott. Raksányit figyelte. Raksányi szeretett volna eltávozni a szobából, de nem tudta hogyan csinálja. Elmúlt két perc, három perc. A szobrász kiment, az előszobában megállította a szobalányt:

— Bemegy — utasította a szobalányt — és bejelenti a vendégeknek, hogy a nagyságos asszony rosszul lett, át kellett vinni a hálóba. Értette?

Aztán besietett a dolgozószobába. Félrehuzta az ajtónyílás nehéz bársonyfüggönyét és beleütközött az asszonyba.

— Várt valakit? — kérdezte kimért hangon.

Az asszony megrezzent és a szobrász hideg arcába nézett.

— Mit akar? — kérdezte méltatlankodva.

— Ilona — mondta a szobrász — azért jöttem, hogy néhány kellemetlen észrevételemet közöljem magával. Az egyik az, hogy Raksányi egy közönséges csirkefogó. A másik az, hogy maga maholnap, de legkésőbb másfél év múlva negyven éves lesz. Ebben a kokottdreszben akar negyven éves lenni?

— Mi joga van beszélni velem így? — horkant fel az asszony elsápadva.

— Majd később bocsánatot kérek — felelte Adámics fanyar mosollyal. Most üljön le kérem és hallgasson meg. A vendégei azt hiszem, már eltávoztak. Beüzentem nekik, hogy rosszul lett.

— Hogy mer itt rendelkezni? — lihegte most az asszony nekibőszülve.

Az előszobából beszűrődött a távozó vendégek hangja. A szobrász leült, várt, hallgatott. Aztán megszólalt:

— Mit szólna hozzá, ha Jánoska holnap megölné Raksányit?

— Jánoska? — hökkent fel az asszony. Rámeredt a szobrászra. — Jánoska?

— Igen, Jánoska.

— Miért? ... Miért ölné meg? Nyitva maradt a szája. Meztelen karja elkezdett reszketni. — Miért? — bugott ki belőle a meg-

rettenés. Egy szekrénynek támaszkodott és bódultan nézett a szobrászra.

— Tegye le ezt a siralmas ruhát, Ilona. Mossa le magáról ezt az ügyetlen, ordénaré festéket. Vegyen erőt magán Ilona. Szeresse a gyerekeit. Szép, drága gyermekei vannak. Elfelejtette? János okos fiu, nagy fiu. Korrekt, becsületes fiu. Szereti az anyját, tiszteli az apját. Ölni tudna a maga és családja becsületéért. Jánoska egy exaltált becsületbolondja. — Lassan, csendesen beszélt. A becsületről, a fiatalságról, a bűnről és a tisztességről. Az asszony öregre hervadtan ereszkedett le egy székbe. A szíve felzaklatva vert, a fején fájdalmak nyilaltak keresztül. Aztán lassan elmúlt az izgalma, nehezen lélegzett, sötét félelem fojtogatta.

— De hiszen . . . semmi . . . semmi se történt — hebegte szégyenkezve, fájdalmas védekezéssel.

— Semmi? Sokkal több, mint amennyinek szabad lett volna történnie. Jánoskának nyitva van a szeme. Aztán az a texászi csirkefogó lasszóval vadászik magára. Amilyen uriember, meghívott közönség előtt fogja magát elcsábítani. Mit gondol, a cukrászda, a vékony hárisnya, a levelek, a maga ideges, primitív ravaszkodásai nyomtalanul elsikkadnak itthon? Nem jutott eszébe, hogy ez a látványos készülődés tragikus befejezést is nyerhet? Feleljen.

Az asszony akadozva lélegzett. A szemé-
alja nyugtalanul vibrált.

— Mit feleljek? — dadogta keservesen.

— Ilona — folytatta Adámics megenyhült hangon — legyen józan, legyen becsületes. Én tudom, hogy nehéz . . . szomorú dolog . . . hogy maga élni akar, mert fiatal, mert szép, de nem lehet . . . Már nem lehet. Jánoska semmit se tud. Legyen nyugodt, nem is sejt semmit. De ha ki nem dobja ezt a Raksányit, akkor elmegyek Jánoskához. És megmondom neki. — A szobában csend támadt. A szobrász felállott. Az ablakhoz ment, lenézett az utcára. Aztán megfordult.

— Ne haragudjon Ilona — mondta engesztelő hangon. Magáért tettem, a családjáért és a nyugalmaért tettem . . . Nincs jogom hozzá. De ha ölbetett kezekkel nézném ezt a szédülést és nem sietnék oda, hogy megtámogassam, ugyanolyan bandita volnék, mint ez a Raksányi, aki a legutolsó hidegvérrel pályázik a maga tapasztalatlan híszékenysége. Küldje el Ilona. Dobja ki magából ezt az embert. Nézzen rám Ilona és mondja meg, mi jutott az eszébe?

Az asszony ráemelte a szemét.

— Adámics . . . — suttogta bánatosan. A fejét lehajtotta a karjára és halkan sirni kezdett. A szobrász szótlánul, megnyugodva, kiengesztelődve nézte. Aztán hozzálépett, lehajolt, gyöngéden megcsókolta a kezét és elment.

Talán két hónap is elmúlt, amikor egyszer Jánossal találkozott. A fiu zavartan nyult a kalapjához. Adámics feléje tartott. Jánoska úgy tett, mintha nem látná és sietve betért egy üzletbe. Még kétszer találkozott vele. A fiu pirulva, kellemetlen zavarral tért ki előle. —

Adámics mosolygott. Láta, hogy a megjelenése feszélyezi, nyugtalanságot, szégyenkezést kelt. Nem akarta háborgatni.

Ősszel kiállította néhány szobrát. A megnyitón nagy közönség lepte el a Szalont. Adámics a hivatalos aktuson tulesvén, elvegyült a közönség közé. Ahogy magánosan ide-oda kóválygott, a keskeny kijárat előtt szembetalálkozott Jánoskával. Jánoska elpirult. A homlokára borus felhők gyűltek. Adámics jóválisan megfogta a kezét.

— Na, hogy tetszenek a dolgaim? — kérdezte nyájasan.

A fiu néhány elismerő, udvarias szóval válaszolt. Aztán elakadt. A szobrász karonfogta. A kiállításról, a közönségről és a szobraitól kezdett beszélni. Jókedvű volt. Jánoska tartózkodva hallgatta, nehezen felelgetett.

— Te fiu mondta hirtelen Adámics — te haragszol rám. Kellemetlen vagyok neked.

— Dehogy... dehogy... — védekezett Jánoska akadozva.

— Csak valdd be, haragszol rám.

A fiu védekezett. Miért haragudna? Miért volna neki kellemetlen Adámics bácsi?

— Nézd — mondta a szobrász — én azt a dolgot egészen elfelejtettem. Azért, mert te számár voltál, nem kell rám haragudnod. Ne feszélyezzen a dolog: én — amint láthattad is — úgy kezeltem az esetet, mint egy alaptalan, nevetséges, gyerekes gyanút. Mert valdd be, az volt.

— Tévedtem... az volt — felelte a fiu szégyenkezve. És...és tényleg nem vette komolyan?

— Komolyan? Azt a fantasztikus butaságot?

— És... nem beszélt róla az apámnak... vagy az anyámnak?

— Hogy beszéltem-e róla? Hát hogy gondolod ezt?

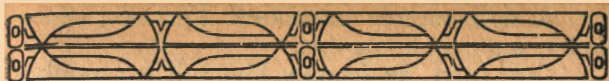
— Szóval... nem mondta el azt, amit én akkor fenn... ott a lakásán?...

— Nem, Jánoska. Az olyan gyerekséget meghallgatja az ember, de két perc múlva elfelejti.

Jánoska föllélekzett. Mosolyogva fogta meg a szobrász kezét. Az egyensúlya helyrebillent. Vidám arcot vágott.

— Köszönöm Adámics bácsi — mondta sugárzó boldogsággal.

HARCSAI.

AZ osztály írásbelijét végezte. Jablonszky szórakozottan nézegette az ablak párkányon kötekedő verebeket. Aztán leszállt a tanári emelvényről, végigsétált a padsorok között és észrevétlenül megállott a Harcsai Ágnes háta mögött. A lány roppant szorgalommal olvasgatta a feladott tézist. Néha egy-egy mélységes pillantást vetett a levegőbe, aztán hirtelen belemártotta tollát a tintába és a mennyezetre nézett.

— Nem megy? — kérdezte a tanár halkan és jóindulatu mosollyal.

Harcsai elvörösödött és zavartan makogott valamit. A tanár előrehajolt, lenézett a lány üres füzetébe. Menni akart, amikor a tekintete megbotlott a lány telt nyakán, felremegő kezein. Néhány másodpercig mozdulatlanul és elkomolyodva nézte. Aztán halkan, hogy az osztályt ne zavarja, hirtelen azt mondta:

— Óra után maradjon a teremben.

Harmincegy fej rezzent gálvánikusan a magasba, harmincegy apró nő szimatolt izgatottan, tágracsodálkozó szemekkel a szokatlan esemény színhelye felé.

— Mi történt?

A dolgozatírás megakadt. Percekig sercegett a suttogó találgatás.

Óra után az osztály kivonult a teremből és Harcsai egyedül maradt Jablonszkyval. A folyosó felől mohó fülek tapadtak az ajtóra, a kulcslyuk előtt néma, de szívós tülekedés támadt. A szenzáció felturkálta a kicsiny agyvelőket és szerteröpitette a felajzott fantáziákat.

— Mogyorót evett.

— Nem, a tandij miatt — jelentette ki egy másik.

— Nem! Ha csak ennyi volna, azt Jablonszky az osztály előtt is megmondta volna. Másról lehet szó.

— Igen — döntötték el tompa bizonytalansággal — másról van szó.

A hallgatózók az áhítatos tülekedés miatt semmit sem hallottak, a leselkedők semmit sem láttak, az izgalom tehát tetőpontjára hágott. Tulajdonképpen nem is Harcsai miatt. Inkább Jablonszky miatt. Ez a titokzatos négy szemközöttiség Jablonszkyval hallatlanul érdekes lehetett. Mert Jablonszky hallatlanul cukros ember volt. Cukros? Több ennél. Barna, sovány, szigorú, majdnem isteni. Szép hosszúkás kezén finom erek kéklettek és félévkor majdnem a félosztályt elbuktatta.

Valaki megnézte az óráját. A titokzatos kihallgatás majdnem hat percig tartott. Jablonszky kinyitotta az ajtót, száját komoran összehúzta és besietett a tanári szobába. Az osztály megrohanta Harcsai Ágnesét. Még azok sem mérsékeltek magukat, akik hónapokon keresztül egy szót sem váltottak vele. Mert

Harcsai Ágnesnek már a tizenháromévesek társadalmában ki volt jelölve, kérlelhetetlen pontossággal meg volt állapítva szociális jelenje és jövője: az utolsó pad. Az utolsó pad az osztály legvégén, a lélek, a szegénység palaszürke homálya. Ki volt itt a többieké is jelölve: a csincsillakabátosoké, a sokgyermekes, csendes háziaké, a szubretteké, és a boldogság hajótöröttjeié. A szokatlan esemény a csincsillajövőjüeket is kisodorta fintorgó elvonultságukból. Harcsai sápadtan állt a lármás, feszülő gyűrű közepén, arcán zavart mosoly vonaglott és nem felelt. Faggatták, kérlelték, néhányan megfogták a karját és barátságosan félrevonták; nem felelt. Csengettek és ő összeszorított szájjal, törhetetlen, makacs szótlan-sággal vánszorgott a helyére. A következő szüneten újra körülgyűrűzték. Az egyik lány — Biri Irma — egy gomolyag pamutot ígért neki, ha megmondja, mi történt.

— Semmi — mondta Harcsai halkán, de konokul.

A lányok elhallgattak. Néhányan még várakozva állották körül, hideg és kutató pillantásokkal méregették, aztán elvonultak. Összedugták a fejüket és elhatározták, hogy semmi érdekes nem történt. Harcsai bizonyára valami fiuval járt az utcán és a tanár ezért alaposan leszidta.

— A sóárudás fiával — vihogta valaki hangosan.

Harsány, szemtelen nevetés követte a magyarázatot. Kárörvendő, megbotránkozott tekintetek zápora nyilazott az utolsó pad irá-

nyába. A sóárudás fia hülye volt. Az áldozat fájó szégyenkezéssel állta a koncentrált megvetést. Szintelen, sivár arcán néhány kövér szeplő gyulladt ki. Mintha sajnálták volna, hogy az előbb a közérdeklődés magaslatára emelték, megvetésükkel sietve és türelmetlenül lökték vissza hát az észrevétlenség infernójába. És Harcsai Ágnes csak most adott magának igazán számot arról, hogy neve, énje, figurája már azóta sinyli a lányok eltaszító gögjét, amióta palatáblájával bebotlott közējük.

Hazamenet megsemmisülten kullogott a fennhéjázó kis embercsorda mögött. Affektáltan csicseregve ugráltak végig a keskeny járdán, frisspofácskájuk tündökölt, szájuk sistergett, cipőjük puha bőrén napsugár ragyogott, kacér szoknyájuk szüntelen jókedvtől rezgett és ahogy néha jobbra-balra csapódott gonosz testükön, térdük körül habosfehéren csipkézett ki alsóruhájuk madeirés szegélye. Harcsai elégikusan mérlegelte a cipőjüket, tiszta tavaszi kabátjukat, hátukon ugráló szallagos copfjukat. Fájdalom sajgott benne és a szive homályában gyűlölet ébredezett. Baróti Aranka a legbutább lány az egész intézetben. Jonáthán, akárhogy takargatta, bicegett és olyan sutákat ugrott, mint egy kecskebakk. Bicegett, kapkodta a lábát és a lányok nem nevettek rajta a tánciskolában. Biri Irma? Ragyás. Kovács Rizának faggyuszaga van. Az apja hentes. Borzas, kövér és hotentotta. Wild Marcsa? A huga megszökött tavaly egy pincérrel. Mindenki tudja. Rozsonдай? Az anyja alatt tavaly a vizsgán leszakadt a szék, olyan irtó hájas

Hát akkor... miért? Miért nézik le őt? Ment, borusan ballagott utánuk. Kinzó nosztalgia fogta el, hogy közöttük lehessen. Az a finomság, ahogy a kalapjukat hordták, az a hang, az a titkolózó szerelmes sutlogás, ahogy egész uton Jablonszkyról tárgyaltak, szertelen vágyat ébresztett benne, hogy közöttük lehessen és velük meghittten Jablonszkyról pusmoghasson.

Mert tudni kell, hogy az osztály szerelmes volt Jablonszkyba. Ez szinte kötelező volt. A multkor is elvesztette egyik kabátgombját és a lányok sorsot huztak, hogy kié legyen? De mert Döbrenteinek jutott, aki sokat köhögött és sokat mulasztott, elvették tőle és elhatározták, hogy a gomb köztulajdon, osztályereklye, mindenki egy hélig tarthatja magánál. Most éppen Jonáthánnál van, a nyakán viseli egy aranymedajonban. Reggel kapta és a medajont azért emeli ötpercenként olyan átszellemlő arccal a szájához.

Lassan kullogott mögöttük és észre sem vette, hogy a kis Lakner lohol utána. Ennek a kis siralmas Laknernek heves társulási ösztöne nem volt vigasztaló a számára, mert osztályhelyzetére nézve Lakner is nulla volt, elmosódott, fakó kis lény a lányok viritó tömegeiben, azonkívül mindig lógott a harisnyája.

— Mit mondott? — hadarta barátságosan a fülébe és sebesen lenyult a cipőjeszáráig, hogy lelógó harisnyáját felhuzza.

Harcsai habozott. Azok az élénk, kacér kis dögök megálltak az utca sarkán és bucsuzkodtak. Harcsainak sárga izgalom öntötte el az arcát. Fölemelte a fejét és mosolygott.

— Azt mondta — felelte fennhangon a kis Laknernek, mikor a csoport előtt elhaladtak — hogy szerelmes belém.

A kijelentést megdöbbent csend követte. A lányok néma borjuarccal meredtek utána. A lábuk gyökeret vert az aszfaltba. Harcsai pedig könnyedén lebegelt most tova, szinte sulytalanul és jelenésszerűen és a szíve vad dobogással ünnepelte a magasztos pillanatot.

— Hallottátok? suttogta Baróti megrémülve. Nehány néma másodperc telt el.

— Hazugság — jelentette ki Jonáthán felócsudva.

Jonáthánra néztek. Felpislogtak, aztán felragyogtak.

— Hazugság!

Mosolyogva eszméltek föl és boldogan hagyták rá, hogy hazugság. És milyen arcátlanúság. Télen még az anyja cipőjében jött az iskolába, a feje bubján ócska, rongyos taftszallag éktelenkedik és még, hogy Jablonszky szerelmes belé. Harsogva buggyant ki belőlük a gunyos nevetés.

Csakhowy Jablonszky másnap megállította Harcsait a folyosón.

— Azért nem kell rám haragudnia Harcsai — mondta barátságosan.

Harcsainak kigyuladtak a szeplői és lehajtotta a fejét. A nyájas mondás villámsebesen indult el a folyosón s mire visszatért szünet végén a terembe, olyan volt, mint egy himnusz: gyönyörű, fenséges, szédítő. A lányok megilletődtek és halk tanácskozásba kezdtek. Óra alatt minduntalan hátrafordultak

és a tekintetük lopva és szomjasan kereste Harcsai Ágnest. A kételyek eloszlottak és némi póttanácskozás után az osztály megrendülve vette tudomásul a szédületes szenzációt, hogy Jablonszky szerelmes Harcsai Ágnesbe.

Hazamenet Jonáthán valami ürüggyel elmaradt a lányoktól és Harcsaihoz csatlakozott.

— Mennyi maradéka volt az osztásnál? — kérdezte tőle roppant barátságosan.

Másnap Baróti, Kovács és Biri csatlakoztak hozzá. Baróti szorosan lépegetett mellette és amikor a többiek nem hallották, sietve, sugva engedélyt kért arra, hogy meglátogathassa. És elment délután, egy tábla Suchard csokoládét vitt neki, megtanulták a történelmet és amikor magukra maradtak a szobában, hirtelen azt kérdezte tőle:

— Igaz, hogy tegnap délután találkoztak?

— Igaz, felelte Harcsai rövid habozás után.

— A parkban?

Harcsai rejtélyesen mosolygott:

— Titok.

Baróti gyorsan megesküdött a maga és Jablonszky tanár üdvösségére, hogy nem fog senkinek szólni.

— A parkban — hagyta rá Harcsai és mosolyogva nézett a levegőbe.

— Halhatatlan — nyögte Baróti boldog kábulatban. Szomjasan itta a Harcsai elrévedő mosolyát, szeretett volna hallani még valamit, akármit, egy mákszemnyi édességet, de a nagy tisztelettől nem mert kérdezősködni. Este a kapuban, amikor bucsuzkodtak összetegződtek. Barótin boldog láz vett erőt.

Harcsainak dusan kivirágzott. A tízpercek alatt karonfogva sétáltak vele az udvaron. Nagy kitüntetés volt, ha valaki mellette mehetett. Furakodások, lökdösődések és haragok támadtak emiatt. Jonáthán hizelegve bicegett mellette, viszont Biri egy tornaórán abban a kegyben részesült, hogy befonhatta a Harcsai kócszinü farkocsát. Boldog volt az, akinek a padjába beült néhány pillanatra, vagy az emlékkönyvébe belekarmolászott néhány kajla sort. Vasárnap Biriéknél csokoládétortás, befőtt oszsona volt a tiszteletére és ő egy szál ne-felejtset nyújtott át Biri Irmának.

— Tőle kaptam a délelőtti.

A lányok nekiestek a virágnak és megcsókolták.

— Igaz, hogy csütörtökön együtt voltatok a moziban? — kérdezte az egyik.

— Ki mondta? — kérdezte Harcsai feszült csend után.

— Az Auspicz azt mondja, hogy a nővére látta. Igaz?

— Igaz — felelte Harcsai andalgó hangon.

A tizenhároméves hölgyek majd leszédültek a székről izgalmukban. Végtelenül irigyelték és végtelenül tisztelték most Harcsait. Harcsai volt az összekötő kapocs közöttük és Jablonszky között. És azzal, hogy a tanár kilépett az ábrándos messziségek ködéből és egy közülük való meghatározható és érzékelhető személyt választott szerelme tárgyául, úgy érezték, maguk is közelebb jutottak az imádott férfihez. Harcsain keresztül élveztek a szerelem misztikus gyönyörét. És Harcsai vég-

telent nőtt a szemükben. A blúza, vedlett köténykéje, szürke szeme, gondozatlan, rut haja mind külön-külön tárgya volt a hódolatnak és áhitatos tiszteletnek. Szorongatták a kezét és naplót vezettek arról, hogy titokban hány-szor sikerült megcsókolniok a haját.

Egyszer megmutatták neki a Jablonszky elvesztett kabátgombját. Megnézte. Elhuzta a száját.

— Nem a Jablonszkyé — jelentette ki kategorikus biztonsággal.

— Nem?

— Nem. Én ismerem a . . .

Mosolygott és elhallgatott. Sóvár kíváncsisággal nézték és viharos mohósággal habzsolták fel azt a néhány diszkrét morzsát, amit Harcsai titkolózó óvatossággal, a szokásos fogadalmi eskü elhangzása után elhullatott.

— Láttam a feleségét — ujságolta az egyik lány egyszer, amikor az osztály kirándult a botanikus kertbe.

— Biztosan nem szereti — vélekedett Jonáthán.

— Utálja — mondta Harcsai kurtán.

Körülvették. A szemük lázasan csillogott.

— Mondok valamit. De előbb esküdjete meg, hogy nem szóltok senkinek. Bakó, maga ne hallgatózzon, legyen szives menjen el innen.

Bakó elsompolygott, a lányok megvetően néztek utána, aztán ünnepélyesen letették a cikornyás esküt.

— Bizonyuristen a Jablonszky tanár ur boldogságára és a szüleim életére . . .

— Elválik a feleségétől — mondta Harcsai

siri hangon és jövő pünkösdre feleségül vesz. Elmegyünk Olaszországba, aztán Velencébe.

— Velencébe... — zugott az ujjongó csodálkozás.

— Igen. Gondolán megyünk Velencébe. Nagyon szép kelengyét kapok, tizenkét kombinét riseliővel, egy nyersselyem és egy krepdesin ruhát, egy bordó tavaszi kabátot kék se-lyembéléssel és harisnyákat.

— Kosztümöt nem?

— De. És napernyőt.

— Kalapot nem?

— De. Három kalapot.

A lányok borzongtak a gyönyörtől és a kelengyét beirták a naplójukba. És a Jablonszky titkos szerelmét elhalmozták kézimunkákkal, zsebkendőkkel, süteménnyel, könyvvvel. Vetélkedtek a barátságáért, megfizették a bizalmát és este nyugtalanul álmodoztak róla és Jablonszkyról a paplan alatt. Ő pedig méltóság-teljesen sütkérezett a hódolatban. — Egyszer előadás előtt Kovács Rizának, aki egy ezüst nyakláncot adott neki, a lépcsőházban egy levelet mutatott. Csak a boríték hátulját mutatta, a címzést és tartalmat nem, mert Jablonszky megeskette a szerelmükre, hogy senkinek sem fogja megmutatni. A hír hamar szétfutott, a lányok könyörögtek neki, óra alatt megható leveléket juttattak el hozzá, de ő állhatos maradt. Ha megtenné, elvesztené a Jablonszky szerelmét.

A következő napon Jablonszky nem jött fel órára.

— Összeveszett miattam a feleségével —

adta meg hosszas faggatás után Harcsai Ágnes a magyarázatot.

Harmadnap az osztály izgatottan leste a tanár arcát. Jablonszky szótlan volt és szórakozottan hallgatta a feleleteket. Révedő tekintét néha bánatosan emelte Harcsaira. És Harcsai, a pettyesarcu, vedlettruhájú silány Harcsai Ágnes félemeletes népszerűsége tette szert az intézetben. A tanár egyszer kiszólította: Harcsai hebegett, de a tanár elnézően mosolygott és kettős osztályzatot irt be neki. Ettől fogva Harcsai személyek sorsát és bukását irányította. Akire szeszélyes gőgjében megharagudott, az számíthatott arra, hogy Jablonszkyknál megbukik. Az osztály remegett a pillantásától, sietve hódolt diktátori szeszélyeinek és megadással tűrte a szivfrelenségeit. Uralkodott rajtuk, parancsolt, kegyeket osztogatott, jó osztályzatokat ígért és rossz osztályzatokkal fenyegetőzött. Elhalmozták ajándékokkal, süteménnyel, kézimunkát, könyvet áldoztak zsarnoki oltárán, verseket irtak istennői mosolyáról és könnyes sorokban panaszták fel a hüllenségét.

— Mondjátok meg Sommernek — adta ki egyszer a parancsot — hogy adja nekem azt a pirosköves aranygyűrűt.

Sommer megijedt és sirni kezdett.

— A mamám észreveszi — dadogta kétségbeesetten.

— Igen? Ahogy gondolja — üzente vissza neki összevont szemöldökkel.

Másnap megkapta a gyűrűt. Sommernek otthon megcibálta az anyja a haját, mert el-

vesztette a gyűrűt. De Harcsai kárpótolta. Levágott egy darabkát hajszállagjából és Sommernek ajándékozta. A lányok alázata és vak engedelmessége szilajabbá és követelőbbé tette. Most már nyakláncokra és fülbevalókra is kedvet kapott. Azzal a néhány párral, amit kurta szóval kiparancsolt a lányok füléből nem volt megelégedve. Megtetszett neki a Srank Ilona fülbevalója is. Ki is vette a lány füléből, kézítőkröt kért és a fülbevalót beakasztotta a saját fülébe.

— Megtartom — jelentette ki egyszerűen. Srank szegény lány volt, az anyja pecsenyét sütött a vásártéren. Megfogta a fülbevalót, úgy ahogy a Harcsai fülébe lógott és huzni kezdte.

— Nem adom — mondta határozott hangon.

A lányok felsziszegtek. Harcsai mosolygott:

— Hát akkor meg vagy bukva.

— Nem félek magától — felelte Srank rendithetetlen nyugalommal. A kijelentést mély megbotránkozás követte, ámbár akadtak már olyanok is, akiknek bátorítóan csillogott fel a szemük. Jonáthán felháborodva fordult a lázadó felé:

— Majd meglátja a következményeket, maga pulykatozás.

Másnap Jablonszky komor arccal lépett a terembe. Utána nemsokára megérkezett az igazgató ur is.

— Harcsai jöjjön ki — mondta az igazgató.

A termen izgalom hullámszórt végig. Harcsai elsárgult. Pillantása végigrebbent az osztályon, amely tágrameredten szegezte rá a szemét, aztán kilépett és megállott az emelvény előtt.

— Igaz-e az, hogy négy tanulónak elvette a fülbevalóját és egynek a gyűrűjét?

— Nem igaz — felelte néhány pillanatnyi habozás után.

— Nem? Baróti... Kovács... Jonáthán... Biri... Sommer. Jöjjenek ki. Igaz?

A lányok rémülten állottak meg a katedra előtt. Ránéztek Harcsaira. Aztán lesütötték a szemüket.

— Feleljenek — rikácsolta az igazgató.

— Nem igaz — dadogta Jonáthán elhaló hangon.

— Nem igaz — suttogta Biri megrettenve. Aztán csend következett.

— Kovács!

— Nem igaz — mondta Kovács nekibátorodva.

A másik kettő aztán már határozott hangon jelentette ki, hogy nem igaz. Hamarosan magukhoz tértek és a faggatások, keresztkérdések dacára keményen tagadtak.

— Hát Srank — bömbölte az igazgató — akkor maga hazudott és rágalmazott.

Srank sírva fakadt.

— Nem hazudtam. A lányok nem merik megmondani, félnek, hogy Jablonszky tanár ur elbuktatja őket.

Jablonszky elképedt. Ő? Miért buktatná el?

— Mert a Harcsai Ágnes vőlegénye.

Az igazgató és Jablonszky egymásra néztek. Jablonszky kinyújtotta a nyakát és derűsen kérdezte: a vőlegénye?

Srank zavartan pislogott Harcsaira. Előbb makogva, kapkodva, aztán az igazgató kérdé-

seire mindjobban nekibátorodva, kusza összevisszasággal, rosszul ellesett szavakkal, néhány emlékezetében maradt színes frázissal kitergette, amit tudott. Aztán lassanként szélesebb mederbe hatolt és vészes bőbeszédűséggel hömpölygött keresztül az eseményeken. A tanár ur óra után egyszer bennmarasztotta Harcsait a teremben. Aztán a parkban találkoztak. A moziba is elmentek. Felemlítette a leveleket is és Jablonszkynek tótágast állt az esze a meglepetéstől.

— Már a csónakázásról is beszéltek.

— Milyen csónakázásról? — kérdezte az igazgató feneketlen elképedéssel.

— Hogy Velencébe mennek nászuira és ott csónakázni fognak. És hogy a tanár ur tizenkét kombinét fog neki venni madeira-ajnzáccal. És selyemalsószoknyát. És elválík a feleségétől.

Jablonszky hitetlenkedve, tehetetlenül, megfagyva nézte Harcsay Ágnest, aki csunyan, soványan, lázas arccal, vakmerően és káprázatos biztossággal állott most a tanári pódium előtt.

— Igaz ez? Mondta maga ezeket? — suttogta az igazgató elkékvülve.

A lány orozva végignézett az osztályon. Villámgyorsan felmérte a helyzetet. A lányok bambán meredtek rá. A tekintetük megdöbbenést és bizonytalanságot fejezett ki. Meginogtak, a hitük összeroppanni készült.

— Hogyan mondhatott ilyet? — üvöltötte az igazgató cérnavékonyan. — Honnan vette ezt a hajmeresztő mesét?

Harcsai újra az osztályra nézett. Érezte,

hogy szilárdnak kell lennie, mert minden kockán forog. Felemelte a fejét. A hangja már nem volt tétova:

— Nem mese. Igaz. Jablonszky tanár ur szerelmet vallott nekem.

— Én? — üvöltött most már Jablonszky is.

— Igen.

— Én?

— Igen!

— Mikor?

— Egy írásbelin azt mondta a tanár ur, hogy maradjak a teremben, mert mondani akar nekem valamit... Én bennmaradtam a teremben a tanár urral... és akkor történt.

— De hát mi? Mi történt akkor?

— Szerelmet vallott.

Az igazgatónak taréjvörösen lógtak a potlaczaskói, izgatottan hunyorgatott és féloldalt, lopva a tanárra pislogott. Az osztály fele páni rémületében a padok alatt didergett, a másik fele elkábulva meredt a lányra, aki szoborrá keményedve állott a két vonagló férfi előtt. Jablonszky felállott.

— Mit mondtam akkor? — kérdezte rekedten. — Nézzen rám és mondja meg, hogy mit mondtam akkor magának?

Harcsai mereven nézett a szeme közé:

— Hogy szerelmes belém.

A terem felzúgott a rémülettől. Az igazgató eltátott szájjal, elbutulva bámult a lány vakmerő, hideg arcába. Jablonszky vonaglott dühében és tehetetlen vigyorral fonta össze mellén a karjait.

— Én?... Én? Maga elvetemült...
Jablonszky

dék... maga alávaló... hát nem azt mondtam akkor, hogy egy ilyen felnőtt leánynak nem illik fekete körmökkel és mosdatlan kézzel iskolába járni? Nem azt mondtam, hogy mossa meg minden reggel szappannal a nyakát?

Valaki elröhögte magát, egy másik lány idegrohamot kapott. Az igazgató rikácsolva verdeste az osztálykönyvet. Jonáthán, aki eddig kéjes vacogással nézte a jelenetet, most megdermedve sülyedt a pad alá és a fejét hangos koppanással verte bele az asztal sarkába. Hátról kuncogtak és az egyik lány kikéreződött.

— Rettenetes — lihegte Kovács Riza ájuldozva.

És Jablonszky állt, állott összefont karokkal, villámló tekintettel és rekedten ismételte a kérdést:

— Hát nem ezt mondtam?

— Nem — jelentette ki a lány rettenetes elszántsággal, vakmerőségtől eltorzult arccal.

— Azt mondta a tanár ur, hogy szeret. Találkára hívott a moziba.

— Én? — kérdezte Jablonszky elborulva, szenvedő mosollyal.

— Igen — hazudott Harcsai Ágnes rettentetetlen konoksággal.

Aztán jött a vizsgálat, jöttek az ujságok és Jablonszkyt elhelyezték egy eldugott kis vidéki városba. Harcsai Ágnes pedig örökre kimaradt az iskolából.

ELSZIVJÁK A SZIVAROMAT.

AZON az uton vagyok, hogy az életet szépnek találjam. Az ebédlőben bágyadt füstölthússzag üti fel a sátorfáját, ami a vacsorai paszulyból keletkezett. Nagyon szeretem a vastagételt, a feleségem délről direkt félretett nekem egy kis ecetes paszulyt, kisütött hozzá egy darab kolbászt, befűtette a hálóban, megvetette az ágyamat, tudja, hogy ilyen lucskos, strapás decemberi napon olyan vagyok, mint egy buta itatóspapír, felszívom mindazt a fanyar, fekete pacnit, amit az élet rosszul szuperáló töltőtolla elpotyogtat és különösen ilyen hóleves, csapadékos napon szinte borússá iszom magam az idő ködös lucskával, miért is egy családiasan megrendezett műsorral kell a bennemi dolgokat ellensúlyozni. Ezt a célt szolgálta a vacsorára kitűzött ecetes paszuly, sőt mondhatnám az a célzatosan beleapritott füstölthús is, amely az otthon kibékítő arómáját volt hivatva megalapítani. Pláné, hogy jeleztem egy szivar jelenlétét is, amit az a Jócsák Döme nevű tett zsebembe, ez aztán megadta az alapgondolatát az est műsorának. A szivar nagy jelentőségre tett szert, eköré csoportosult centripetális erővel az élvezet minden alkateleme:

hazajövök, jól megvacsorázom, egy pindurkát fáradt leszek, aztán jön a lefekvés, megragadom a szivart, belenyomok csücsörödő végébe, a szivar utána enged, egy kellemeset nyekkenik. Aztán még egyet nyomok rajta, mert ez a nyekkenés, amit kiad magából, egy szerfelett értékes inponderabilia, azt mondhatnám szerves tartozéka a szivar által előidézett gyönyörök láncolatának. Mikor minden oldalról megfelelő nyomásban részesült és felszínre hozta az összes benne lappangó nyekkenéseket, jön a csúcs lemetélése a zsebkés kisebbik pengéjével és utána a rágyújtás. Odaadó intenzív szivások lesznek. A kolbász következtében a gyomromban némi zsírtöbbletek jelentkeznek és a jószagú, kövér szivar lebocsátja a gyomromban és a zsírtöbbleteket egy kissé rendreutasítja. Aztán ott van a regény, amit ősszel kezdtem meg, amikor kificamodott a bokám, emlékszem, annál a szép mondatnál hagytam el, hogy Tök Péter ragyás ideológiájába reszkető vonaglások döbbsenek bele, mint azúr vékonyságok szervesen konglomerátumok agyaglényegében. Nagyon szeretem az ilyen regényeket, ezek legalább megmondják, úgy ahogy van és amellet a lelket is felüditik.

Javában mondom a feleségemnek, hogy ez a paszuly jó volt és most bevonulok a hálószobába és készítse oda azt a regényt az éjjeli szekrényemre, mert itt van az a lélektani pillanat, amikor lefekszem és meggyújtom a szivaromat, amikor hirtelen valami gyanus dolog jelentkezik és belenyomul közérzetem harmóniájába. A következő pillanatban ránknyilik

az ajtó, kezek nyujtódnak felém, egy tömzsi széles, egy hisztérikus vékony és hogy jóestét, jóestét, képzeljék eljöttünk egy kicsit, nagyon untuk magunkat otthon, jóestét, kisztihand, azt a herrgottját kérem szépen, milyen jól be van itt fülve.

Nézek a feleségemre, aztán rájuk, hagyom hogy rázzák a kezemet, a szám fukarul egy kis nyájasságra görbül, mosolygok egy rőfnyit, egy csalódottat, egy keserveset és megint nézek a feleségemre. Ő feltalálja magát, kedvesen hellyel kínálja a látogatókat, akik le is ülnek, de kijelentik, hogy csak egy icurka-picurka percre jöttek, éppen csak a szék csücskére ülnek le, mert hiszen csak éppen bekukkantottak, egy csipetnyit, a félszemükkel, koránt sincs szándékukban zavarni, ne is méltóztassuk inkommodálni magunkat, csak éppen látni akarták, hogy mint vagyunk, mert hallották, hogy az éjjel kiloptak pincénkől két nagy üveg ugorkát és egy tojós tyúkot. Óvakodni kell bizony, a mult héten is betörték a szomszéd-ban a bádogoshoz, a szegény asszonynak elvitték az egyetlen pár cipőjét és hogy ecetes ugorka volt az, vagy vizes?

— Vizes — mondja feleségem türelmesen, én pedig a szivar irányába nézek. A szivar ott fekszik a kis kerek asztalon egy sárga pléhtartóban, tömzsi alakja kéjesen pihen az ovális teknőben, a lábát egy kicsit kidugja és a sárga teknő szegélyére rakja. Rosszalóan nézem ezt a feltűnési viselkedésgépet, neheztelek rá egy kicsit, hogy idegenek jelenlétében mutogatja a lábikráját, nem szeretném ha a látogatóm észre-

venné ezt a kacér magatartását. De szerencsére háttal ül a dohányasztalkának, nem vesz észre semmit, azzal van elfoglalva, hogy megintagrázza nekem azt a dolgot ezekkel az oroszokkal. Közben leveti a kabátját és Cunci nevű feleségét is felszólítja a kabát levetésére, amit a nagy meleggel indokol, de biztosít arról, hogy azért nem maradnak sokáig, ne is tartóztassuk őket, csak éppen üldögelnek még egy micurkát és máris mennek.

Aztán tovább fejtegeti az oroszokat, már egy félórája beszél, állit és tagad, összegez és analizál, nagyon beható kezd lenni, nem értek egy szót se, percenkint tizenöt kilométeres sebességgel kezd száguldani, én utána iramodok, szaladok a mondafai után, de nem tudom utólérni őket, cikk-cakkosan futkároznak előttem, köhintek nekik, értsük hát meg egymást uraim, de nem használ semmit. A fülem zúg, nem értek már semmit, csak petyhüdten bólongatok a fejemmel.

— Mert, kérem igen szépen — mondja a látogatóm előrehajolva és a tenyerével lapitgatni kezdi a térdemet — még sohase kalagráltam össze bolondságokat. Az emberek tücsköt, bogarat összebeszélnek és miért, ha szabad kérdezni? Nem igaz? Hát kérem ez is így van, ezzel a dologgal. Az emberek azt hiszik, hogy így-ugy, nézetem szerint azonban nem itt rejlik a dolog. Én ismerem az oroszokat, meg is mondtam a múlt héten a kollégámnak, hogy az emberek csak fecsegnek, azt se tudják mit. Nincsen igazam? Itt van például az a ... hogy is hívják csak?

Elhallgat, kérdően rám néz, felrezzenek, látom, hogy erősen gyűrögeti az asztalterítőt és azt mondom:

— Rojt. Rojtocska. Bojtocska.

— Azt a Krimet gondolom kérem alássan. Véleményem szerint itt van a kutya eltemetve.

— Mert, kérem igen szépen — magyarázza felhevülten — az nem úgy van. Az emberek össze-vissza fecsegnek, hogy így-amugy, de nézeitem szerint a fő az, hogy az embernek egyéni véleménye legyen, mert ez dominálja az egészet. Mert vegyük azt például, hogy én kulturember vagyok. Na már most, kérem alásan, mi következik ebből? Vagy, teszem azt például, most odaállitanak, hogy csináljam ezt vagy amaszt. Ugyebár? Na már most kérem, hogy állunk az oroszokkal? Ugyanez az az eset: ha nincs ló számár is jó.

Az embernek legyen egyéni véleménye. Mert kérem alássan, vegyük például a franciákat...

Amíg ő előveszi a franciákat, én az órára nézek. Már tíz óra. Dühösen helyezem vissza a tekintetemet az arcára, mereven nézem a száját, zsiros ajakait, melyek plety, plety, ontják, gyömöszölik, böffenő zajjal spriccelik ki- felé a szavak fagyus, pépes vagdalékát és azon gondolkodom, hogy ha operatőr volnék egyszer tévedésből bevarnám ezt a duzzadt repedést, ezt a közveszélyes folytonosságihiányt, amely elrontja az estémet, gyöngé iderendszeremet szélbombázza tiztonnás marhaságaival és amellet egy büntetőtörvénykönyvbe ütköző tolvaj, aki eljön hozzám és ellopja azt

a keservesen összespórolt kis nyugalmat is, amit úgy tartogattam estére. Hát ezért szalagáltam én egész nap nyakig sárban, mint egy szuszogó masina, hogy ezeket a perceket is ellopják tőlem? Aztán az a szivardolog is, nem tudok rágyújtani a szivaromra. A kolbász befeküdt a gyomromba és kéri tőlem a szivart, egyre molesztál, hogy mi lesz a szivarral, amit megígértem neki. Mihalka ur pedig egyre beszél, már a hetedik határban van, kérdez, felel, hadonászik a kezével, sejtelmem sincs róla mit akar.

— Tegnap kérem szépen — mondja egy hirtelen fordulattal — olvasom, hogy a tejet meg akarják maximálni. Na már most kérem, tessék csak idefigyelni — megrántja a kabátomat — mi következik ebből? Jön kérem a rendelet, kiragasztják, az ember azt hiszi, hogy így, úgy, egyszóval megoszlanak e téren a vélemények. S a gyakorlatban, hogy is állunk már most? Sehogy kérem igen szépen. A napokban is mondja a feleségem, hogy egy ridég libáért 90 koronát kértek. Mi ez kérem alázattal? Valljuk be kérem, egy igen káros politika. Mert ugyebár a dögnek kukorica is kell. Már most, ha van jó dolog, szaladhatsz kukoricáért. Beszólok ide, jha kérem a paraszt nem hoz, beszólok oda, lenyuzzák a bőrömet. Hát mi vagyok én kérdem igen szépen, hogy hagyjam lenyuzni a bőrömet?

Szuszog egyet, zsebkendőjével megtörli a homlokát — visszateszi a zsebkendőjét, kótorázik zsebében:

— A bőrömet nem hagyom lenyuzni, ab-

ból ugyan nem esznek az ipsék. Puf — mondja aztán hirtelen — nem hoztam el a szivartár-cámat.

A feleségem, aki velem párhuzamosan szenvedő alanya a Mihalkáné csicsergő krescsendóinak, felfigyel. Borus vonás ül az arcán, rossz sejtelmei vannak, félti a lelki egyensúlyomat a szivarügy kedvezőtlen megoldásáról. A váratlan fordulattól én se vagyok elragadtatva, de a veszély hidegvérűvé tesz, belenyulok a mellényem felső zsebébe, kapirgálok benne és kiemelek belőle egy cigarettát. A cigaretta egy kicsit görbe, csak háltni jár belé a dohány. Azt hiszem gerincsorvadása van. Leteszem az asztalra, a tenyeremmel megmángorlom egy kicsit, hogy kijöjjön belőle a görbeség. A gyűrődések egy kicsit elsimulnak rajta, a gyógyulás útján van, kezd talpra állni, nyujtom is már a vendég felé némi szabadkozó szerénységgel, hogy talán parancsolna rágyújtani... ideiglenesen.

— Csak szivart szivok — jelenti ki kere-setlen egyszerűséggel.

— Csak? — kérdezem nyájasan és kezdem az esetet rosszabb színben látni. — Olyan kerek hosszut, olyan szivart?

— Szivart.

— Kár — mondja a feleségem vakmerően — ha tudtuk volna...

Mihalka ur csücsöríti a száját. Dohányozhatnékja van. Feszeng a széken, forgolódik a fejével háromnegyed körforgást csinál, szét-néz. Ha még egy negyedetet csinál, a szivar beleesik a horizontjába. Elővigyázati rendsza-

bályokat kell életbeléptetni. A szivart el kell lütnetni. Két okból is: először, hogy meg ne lássa, másodszor azért, hogy el ne szivja. Vendégszerető ember vagyok, de ezuttal súlyt helyezek arra, hogy a szivart én szivjam el. Van így az ember néha. Ha felállok és odamegyek, észreveszi. Mihalka ur azzal a hosszú gombolyaggal, ami kirotyog a száján összevissza hurkolt engem, odakötözött maga elé a székre, nem mozdulhatok. Mit csináljak?

S amíg foglalkozom a megoldás módoszataival, a Mihalka ur keze rátéved az asztalon heverő cigaretára, nyakon csipi, pödör egyet az üres végén és rágyújt és beszél és hömpölyög, hogy dagadna meg, gondolom magamban keservesen.

— No már most — bugyogja magából — én mint intelligens ember így szólok magamhoz: te telekkönyvi ember vagy Albert, okos embernek tart mindenki, rágd meg alaposan a dolgot. Nem igaz? Én istálom, akármilyen dolog legyen az, előbb megrágom. Itt van, hogy csak egy példát említsek ez a Klemanszó kérem alázatosan. Az ujságok így, úgy, de változtat ez a dolgon?! Tessék csak alaposan egy kicsit utána gondolni és aztán megfelelni, változtat ez valamit a dolgon?

... Azt fogom mondani, hogy csepeg a vízvezeték a konyhában, Annát idegesíti, nem tud tőle aludni és hogy megyek és elintézem ezt a csepegést. Aztán visszajövök, egyenesen az asztalhoz megyek és eltüntetem a szivart.

— Fiam — szól rám feleségem hirtelen — a szomszéd ur kérdi tőled, hogy változtat-e

valamit a dolgon az, amiről az előbb beszél-
tetek.

— Abszolute semmit — felelek sietve.

Mihalka ur diadalmasan vigyorog.

— Tökéletesen igaz. Mert tetszik látni
kérem igen szépen, ez most minden téren
ugy van. Mit akar egy magamfajta becsületes
ember manapság? Nem igaz? Töri magát,
elsején felveszi a fizetését és pász (Mosás
ennyi, az annyi, nincs igazam?)

— Ennyi-annyi — mondom szeliden, mint-
egy összefoglalván az általa elmondottakat.
Megakad, rám nézve, ugylátszik nem értett
meg. De az is lehet, hogy rosszul mondtam.
Sietve kijavítom magam:

— Annyi-ennyi.

Vár nézi a számat, belenyul a fülébe,
megrázza benne az uját és ismét kérdően
néz rám.

— Csepeg a vízvezeték — mondom men-
tegelőzve.

— Csepeg? — kérdi megdöbbenve.

A feleségem, akin komor sejtelmek vettek
erőt, most közbelép. Ő tudja, milyen szen-
zitív ember vagyok, ismeri egyéniségem min-
den csinját-binját, tudja, hogy mennyit stra-
pálom magam, mennyire szeretem a vacsora-
utáni pihenést, hogy tönkre-silányítja a han-
gulatomat egy ilyen buta látogatás. Látja, hogy
aggódom a szivaromért is, hogy álmos, rossz-
kedvű vagyok, a gyereket se tudjuk lefektetni,
vége a szépen kiesztelt gusztusos műsornak,
korai lefekvésnek. De mégis megakarja men-
teni a helyzetet, nem akar a Mihalkáné szá-

jára kerülni és aztán észreveszi a szivarelrejtésre irányuló burkolt tendenciát részemről, odaáll nyájasan Mihalka ur elé, hogy fedezze a felvonulásomat az operációs terepre, gyorsan, élénken magyarázni kezd Mihalka urnak, szeretetreméltó mosolyelemekkel fűszerezi a beszédet, felsrófolja Mihalka urnak figyelmét, válaszokat csal ki belőle, működésbe hozza, odatartja magát céltáblának; feszült érdeklődéssel dokumentál, Mihalka ur felragyog és megint kezdi az oroszokat. Én észrevétlenül kihátrálok az ajtón, néhány perc múlva visszatérek, a helyzetet kielégítőnek találom. Mihalka ur rotyog, mint egy lábos. Mihalkáné a fiammal folytat eszmecserét, én odalopódzom a dohányasztalhoz, hogy biztonságba helyezzem a szivaromat. Lenézek a tartóban: üres. Mi ez? Nézek a Mihalka szájába: üres. Ez rémes. Hiszen az előbb itt volt, kidugta a lábát, mutogatta lábikráját? Leesett? Lehajolok a földre, szétnézek, az asztalka alá tapogatok. Nincs. Lekuporodok, négykézláb a zongora alá mászok, veriték üti ki homlokomat és gondolkodom. Hova tettem? Az előbb még ott volt a tartóban, láttam, kiállott a vége a tartóból. Vagy rosszul láttam?

— Egy szivar — mondja ekkor Mihalkáné a kredenc mellől. Allok megmeredve a zongora alatt és hallgatózom. Csak nem az én szivaromról van szó? Vagy rosszul hallottam?

Mihalkáné pedig elveszi a kredencről azt a szivarnak mondott dolgot és leteszi az asztalra. Kidugom a fejem, előmászkok a zongora alól és az asztalra nézek. Mihalka is oda-

bandzsalit és izgagatóttan szuszog. Aztán feláll, meghajtja magát a szivar előtt és aranyos humorral bemutatkozik neki:

— Mihalka vagyok. Van szerencsém Upman ur.

— Valaki itthagytá — rebegi a feleségem és szomorúan néz rám. Nagy csend támad. A szivar ott sütkérezik a plüssabroszon és szőkés hasát felénk fordítja.

— Upman... — mondja Mihalka és megcsiklandozza a szivar hasát — Upman János... Hun voltál te csirkefogó? Ilyenkor kell jönni, he? Így megvártni a bácsit!? — Föl-emeli, a füléhez tartja és a két ujjával megnyomja végét.

— Ropog. Ripeg-ropog Upman János.

— Regália Média — jegyzem meg kervesesen.

— Vajjon! — Megnézi a kravátlját, elégedetten bólint a fejével.

— Csakugyan. A kravátlit instálom leveszem róla, mert nagyon kimelegszik.

Hallgatunk. A szivar a kezében van, gondosan leszedi a hasáról a márkát, azt ismeretlen célzattal zsebrevágja, aztán rámosolyog a szivarra, forgatja, becézgeti, nyomkodja, magához szorítja, összebarátkozik vele, atyailag hunyorgat rá és az atyaistennek se teszi le a kezéből. Már nem bírom nézni, ahogy dajkálja és legalább letenné egy kicsit a kezéből.

— Rég nem szívtam ilyent — jelenti ki elmélázva — van annak már tíz esztendeje.

Semmi kétség többé: ez az ember az én szivaromra pályázik. Megsértsem? Torkon ra-

gadjam? Mit csináljak vele? A feleségem bánatosan és szemrehányóan néz rám.

— No azért csak — nyögöm határozatlanul.

— Köszönöm — kapaszkodik a szó farkába — nem szeretném megfosztani.

Ezen felbátorodtam egy kicsit:

— Hát hiszen rá lehet gyújtani egy kicsit. Egy kevéskét.

Mihalka hipnotizáltan nézi, a két szeme tengelye is kiakad.

— Valaki itt felejtette — vélekedik óvatosan a feleségem.

— No, akkor isten neki, rágyujtok. — És egy gyors kapással belöki a szájába, a fogával leharapja a végét, gyufát gyújt, szí egyet, nyul-szájat csinál, a füstöt megöblögeti a szájába, azután körül néz és elégedetten vigyorog:

— Ez már döfi.

— Szivják a szivaromat — mondom tréfásan. Mihalka ur hehrészik a tréfán. a feleségem zavarba jön. Utálok ezt a Mihalkát. És legalább ketté vágtam volna a szivart, legalább nekem is jutott volna belőle egy porció. De hogy került a kredencre? A kisasztalkára pillantok. Amit én a szivar végének néztem, az a plétartó kiugró vályuja. Nézem a Mihalka két husos pofazacskóját, ahogy pumpálja, habzsolja, sorvasztja a szivaromat, napi keserveimnek kiegyensúlyozóját. És én, szegény ember még regényt akartam olvasni és korán lefeküdni. A tekintetem bubánatos bucsut intetget a pályatévészett szivarnak. Óvtam hidegtől, melegtől, gyürödéstől, náthától, nem voltam hozzá geromba, úgy bántam vele, mint a tu-

lajdon édesapja és jön egy ilyen Mihalka nevű és azt mondja: no akkor rágyujtok. Mi cimen? Nincs erre paragrafus? És legalább passzívabb magatartást tanusítottam volna a kolbásszal szemben.

Késő van s a feleségem fáradtan, elcsigázottan áll a még mindig berregő vendégek előtt. Ki fogom dobni őket, gondolám végső elkeseredésemben. A fiam, aki a nagy zajban elemében érzi magát, ráteszi a kezét a Mihalka széles combjára és azt mondja:

— Hoppá bácsi.

Mihalka lehajlik, szuszogva az ölébe ülteti a gyereket, az asztalra teszi a szivart, aztán megcsiklandozza a gyerek hasát és azt mondja: Kuckuc kis fiu. Potyó értelmetlenül nézi, nincs hozzászokva ilyen marhaságokhoz, orozva előkap valami furcsa formájú tárgyat és hirtelen benyomja a bácsi szájába:

— Pipáld meg bácsi ezt is — mondja neki komolyan.

Mihalka szippant egyet, aztán kiveszi a cső alaku tárgyat szájából. Nézi. Kétségtelen, pipa formája van, de mégis valami más, egészen más, régi elhasznált krisztirőcsap.

Mihalka elüvölti magát, sietve elereszti a gyereket, előveszi a zsebkendőjét és törli vele a szája belsejét. Mihalkáné megsértődik és hangosan mondja:

— Nem szabad rossz kis fiu.

Potyó önérzetes fiu, hangosan tiltakozik. A néni megismétli a sértést, mire Potyó azt mondja:

— Menj el néni.

— Hová? — érdeklődik Mihalkáné bosszusan.

— A fenében — hangzik kurtán a felelet.

— Neveletlen gyerek — indulatoskodik Mihalkáné és sietve szedi a kabátját. — És ez a gyerek husz hónapos?

— Huszonegy.

Mihalka köpköd és méltatlankodva távozik meghitt családi tűzhelyünkől. Káromkodik:

— Azt a krisztirját annak a micsodának.

Annát más körülmények között erélyesen kioktatnám, mert ő tanítja a fiamat ilyen dolgokra. Most derülten pillantok felé. Anna visszamosolyog rám. Potyó elaludt a szőnyegen, hirtelen nyomta el az álom. Fölemelem, leteszem az ágyra. Holnap veszek neki csokoládét. A vendégekkel szemben tanusított ellenséges magatartása jutalmául.

MIHALKA ÉS MIHALKÁNÉ

EGY rendkívül bonyolúlt egyenlet van adva a 10-ik hatványon, amit soron kívül el kell intézni, mert jön a fényképész az új lemezekkel. Pujkatojástól kölcsönkérem a piros ceruzát és odaírom a feladvány alá: Kidolgozás. Pótlólag csinállok egy finom farkincát az esbetű mellé és a nyakamról letörlöm a verítéket. Nagy kínnal gusztálgatom az egyenletet, sajnos nem tudom elolvasni, mert a betűk teljesen el vannak mosódva. Ha elbukom, visszavonják az írói okleveletem és elveszitem az önkéntesi jogomat és főhadnagyi rangomat, amit kilencszáztizenhatban kaptam Monastir-Ziskánál, balra egy krumpli-földön. Nagy kínnal felhúzó a felső szemhéjamat, hogy jobban lássak, de az egész feladványból csak annyit látok, hogy Erdős Kuli sebesen gépeli a Horáciusz-fordítást, amit a felebbezéshez kell mellékelni. Szeretném odaadni az egyenletet is, hogy legépelje, de a tanár leszáll a katedráról, mire én hirtelen előveszem a logaritmust és kikeresem a főhadnagyi rangnak a négyzetgyökét. A csípőcsontom elzsibbadt, nagy vízcseppek potyognak rólam. Egészen elfelejtettem a logaritmust. Szememmel nézek fel

a színpadra, ahová éppen e pillanatban lép fel a közjegyző és jelenti az osztálynak, hogy az angol miniszterelnök Genuában kidolgozta a hűsítő rendszabályokat és ebből kifolyólag a szerencse mulandó, de akinek van szerencséje, annak módjában áll kívánni, hogy e szerencse revízió alá vétessék a szignatárius hatalmak által. Közben a sétatér vonalai egészen elmosódnak, csak egy szó marad a horizonton, amely egyre dagad és hangosodik

Szerencse
Szerencse
S z e r e n c s e

aztán hirtelen szétpuffad és nagyot morog, amittől sebesen talpraugrom. Az a hangos és dagadt valami most egy roppant nadrágban ott szuszog előttem és nyájasan törli kiizzadt tarkóját.

— Van szerencsém — ismétli gömbölyű baritonban és feszes hasával valami tisztelgő hadmozdulatot visz véghez. Kábultan nézem a zavaros jelenséget és az az érzésem, hogy az előbb, amikor Genuáról számolt be, nem viselt ilyen nagy kaliberű nadrágot.

— Igen... — motyogtam tájékozatlanul. — A hűsítő rendszabályok miatt...

— Aludtál fiam — szólal meg a feleségem résztvevően. — Vendégeket kaptunk.

Megmasszírozom egy kicsit a csípőcsontomat. Persze, aludtam... A közérzetemben valami gyanús dolog kezd kóvályogni. Rossz sejtelmektől sarkalva, révetegen emelem fel a tekintetemet. A háttérben szenvedő arccal, erőteljesen a falhoz támaszkodva: ez a feleségem.

Mi lelte? Cikázatos gyorsasággal rebben tovább a pillantásom a szobában. Valahol a középén egy másik arc. Jobbfülétől a balfüléig egy síri mosoly zacharinnal édesítve és viruló mályvaszinű szeplőkkel dúsan telehintve: ez összesen... Mihalkáné. Elöl egy kétségbeejtő nadrag és ezzel szerves összefüggésben egy ritmikus has és több semmi: ez Mihalka.

Röviden és leírhatatlanul: Mihalka és Mihalkáné.

A sorsharag egyszerre kétféle megnyilatkozási formájában.

Pedig figyelmeztettem a feleségemet a múlt héten is, hogy jó lesz megint templomba járni. Mert az őstermészetnek ezt a két eltévelyedését csak teológiai alapon lehet már ellensúlyozni. Imával, böjttel és az isteni irgalmasságba vetett bizalommal. És mi templom helyett moziba mentünk!

— Alukálni méltóztatott egy pindurkát — trombitálja ez a Mihalka nevezetű, nyájasan és otthonosan pödör bele a bajuszába. Követem a jóízű mozdulatot, felpillantok a megpödört bajuszra és elemezni próbálom a történeteket. De a feleségem sürgetően néz rám, hogy kapcsolódjam már bele az általánosan megindult sivalkodásba.

— Tessék leülni egy kicsit — szólok nyájasan.

Mihalka újra pödör egyet és szuszogva ül bele az új zsirárdi kalapomba.

— Na, — jegyzem meg egy kissé aggódalmaskodva — ott talán nem lesz elég kényelmes. De, úgylátszik, a reczegő kalap nem képvisel

akadályt, kisztihand kérem szépen, feleli könnyed szuszogással és egy erőteljeset zötyög a kalapomon, hogy dagadt lényének szilárdabb támpontot biztosítson. És már hozzá is látott a társalgáshoz, a francia imperiálizmust már lekaszabolta, átrobogott már az angol külpolitika steppéin, megvonta a párhuzamokat, levonta a tanulságokat, pödört néhányat és egy nyaktörő siklórepüléssel leereszkedik a kredencre, amelyen egy érintetlen konyakosüveg áll. Rátapasztja a szemét az üvegre, felteszi a szemüvegét, fölemeli az üveget és elolvassa rajta a sírfeliratot. Hősies passzivitásra szánom el magam. Ebből Mihalka ma nem fog inni. Ha megreped, akkor sem.

— Poharat keresnek? — szólal meg hirtelen Mihalkáné a háttérből.

— Abszolúte nem — felelem határozottan.

— Azt látok itt — jelenti ki Mihalka — csak a szomszédúr nem tudja, hová tette a dugóhúzót.

Most egy félpercnyi csend következik. Ha ráeresztem a konyakra, holnap azt fogja mondani, hogy valami siralmas lötytyöt adtam neki, erőszakkal beleöntöttem s az összeégette az összes nemesebb szerveit. Ha nem adok: ennek még beláthatatlanabbak volnának a következményei.

Felbontjuk az üveget. Mihalka iszik, tűzbe jön és tovább fortyog.

— Mienről is van szó, instálom igen tisztelettel? — harsogja felmelegedve — Génua? Nagyszövetség, kisszövetség? Fenét kérem szerencsénél, drágaság, igen, a zöldhagyma, meg

a hús, meg a kávépótlék, ez, ez kérem, erről írjon a Dájli Májli, mert ettől döglük a légy instálom. Márciusban is kérem hogy járok. Az asszony nyekereg, hogy így, amúgy, a zsidóné kínálja a kabátot. Éjszaka mutat, nappal soványodik a kabát miatt. Spórolunk, rakjuk a garast, aztán itt van. Jó, bemegyek a bankba, ki a pénzt, oda a kabátért a zsidónénak. Kéz alatt, használva : ötezer. Hogy perzsa. Hát jó. Azóta furt sétálhatnékja van a feleségemnek a kabátba. Ménküerősen süt a nap, mi csak egyre szaladgálunk, mint a kengyelfutók. Nőm izzad, nekem feldagad a lábam vékonya, mint egy elefántnak, de mi csak egyre strapáljuk magunkat. Azelőtt instálom hónapokon át nem szippantottunk egy kis utcai levegőt, most meg furt sétálunk a kabát miatt. Hát mire jó az, kérdem tisztelettel, májusban ? Nem igaz ? Ma is, hogy egy kicsit hűvösebb idő mutatkozott, azt mondja, hogy ugorjunk át egy percre ide a szomszédúrékhoz, úgyis régen voltunk itt, de meg a kabátot sem látták . . .

Egy futó pillantást vetek a háttér felé. Ott a vastag perzsabunda Mihalkánén, most lebentgeti kifelé a sarkait, hogy a bélése is érvényesüljön. Az arcáról kövér verítékek csöpögnek lefelé, de viseli a vastag kabátot, egy fél mennyorszáért le nem tenné, mielőtt fel nem tárja annak az ondulált nyúlőrskabátnak misztikus szépségeit és a feleségemet bele nem osiklandozza egy epeömléssel kapcsolatos lelkiállapotba. Ezért jött, ezért setaigai mar hetek óta az ablakunk alatt ezzel a döglött birkabőrrel, ez volt az álmai netovábbja, életének lobogó

célja, hogy ezt a festett utánzatot valódi prémkabát gyanánt vonultassa fel meghitt családi tűzhelyünk horizontjára, hogy ezzel az antik szőrmepótlékkal inficiálja szélcsendes családi életünket. Az elmúlt héten már ötórai teát rendezett a bunda tiszteletére.

S minthogy súlyt helyezett arra, hogy a kabátba okvetlenül belebetegedjünk, meghívott minket is, de előzőleg egy sütővassal gondosan kikunkorította a prém monotónabb viselkedésű részeit, hogy úgy mondjam a lapályosabb vidékeket, hogy perzsábbul hassanak a nyugal-munkra. A veszedelmet akkor sikerült elhárítani, nem mentünk el a teára, de ez úgylátszik nem térítette el Mihálkánét attól a makacs tervétől, hogy minket, ha kell, egy megkerülő mozdulattal saját tűzhelyünkön tegyen boldogtalan-ná. A stratégiai felvonulást ime siker koronázta, végig kell szenvedjük a kabátot. Reggelként gukkerrel vizsgálgatja az ablakából, hogy a feleségem mit hoz haza a piacról. A gukkeren keresztül vizsgálja át a szatyor tartalmát. Megszámolja a paszuly szemeket, bele-szagol a vajba, ha hizlalt tyúkot veszünk, azt terjeszti rólunk, hogy a pünkösdi ünnepekre megkékült sovány csirkét vettünk, de pusztán csak azért, mert már agonizált és így néhány garasért megkaptuk. Ha talpalni küldjük a cipőnket, átüzen, hogy éppen be akart nézni hozzánk. de nem zavar, mert tudja, hogy mezitláb vagyunk. Ha meghallja, hogy a városban valaki kiadó szoba iránt érdeklődik, azt hozzánk küldi, mert tudja, hogy a feleségem sírógöresöt kap a rémülettől. Ha a feleségem a huszonötödik név-

napját ünnepli, akkor ő az ezüstlakodalomra gratulál. A szobalányunkat elcsalja, a mosónőnket lebeszéli, lappangó irtóháborút folytat ellenünk, gyilkos gázokkal, nyájas mosollyal támad, a levegőt szivattyúval távolítja el az orrunk elől, felkutatja az ellenségeinket, összebarátkozik velük, ha valaki beteszi hozzánk a lábát, itt terem, számba vesz mindent, belenéz minden lábosba, belekandikál minden vázába, a szeme vészes gyorsasággal száguld végig a lakásunkban s ha szunyogot lát a falon, zacharinos mosolyával poloskairtószert hoz javaslatba. Célbavett minket, üldöz a barátságával, ragacsos mosolyának, nyomasztó nyájasságának szeplős paravánja mögül messzehordó ágyúkkal rombolja cefatokká az életünket. Elviszi a díszkötéseinket és tepertőspogácsát felejt benne. Nincs előle menekvés, nem lehet leszerelni, nincs benne könyörület. A verezáji és triánoni békék kifelejtették Mihalkánét a számításaikból, ő szabadon és minden hatósági beavatkozástól menten garázdálkodik e földi téreken, nem ismer Istent és demarkációnális vonalat.

Rettenetes.

Leverten csüggesztem le a fejemet. Már mindent megkíséreltünk. Hasztalan. És ez a Mihalkának nevezett katasztrófális duzzadmány azt mondja, hogy jól érzi magát a kalapomon. És megint Genuát fejtegeti. A tekintetem lemondóan réved az ajtó felé. Valaki éppen kopogtat. Aztán nyílik az ajtó és belép egy ember, hóna alatt viaszosvászontáskával. Hogy ő az egyleti ember.

— A belépés miatt jöttem — teszi hozzá magyarázólag.

— Igen — szól a feleségem.

Mihalkáné felfigyel. Mihalka abbahagyja Génuát és kíváncsian fülel.

— Abba az ügybe vagyok — jelzi az egyleti ember és Mihalka felé fordul — hogy urasága belép az egyletbe ezen egyszerű ív által, mely plajbással is kitölthető, ehol a plajbász, miáltal egyletünk tagja lesz Urasága... csak meg kell nyálazni.

Nyujtja a plajbászt. Mihalka habozva átveszi, forgatja, érdeklődve gusztálgatja a bizonytalan csutakot.

— Meg kell nyálazni? — kérdi és mondja valami derűs butasággal.

Persze, meg kell nyálazni, miáltal tagja lesz urasága... De viszont ráült zsirárdi kalapomra, miáltal megette a fene a kalapomat és még jó, hogy olyan tartósan kotol rajta, mert ha a feleségem észreveszi a lezajlott szerencsétlenséget, sírógörcsöt kap. Savanyúan nézem az új jövevényt, aki behatóan magyarázza Mihalkának az egyletet, abban a föltevésben, hogy ő a házigazda.

— Mer hogy a szavam ne feledjem, mostán pillanatnyi segély is lesz adva az egyes tagok részére — jelenti ki hirtelen fordulattal és önérzetesen üt rá a viaszkosvászonra. — Ez most lett bevezetve.

Mihalkáné ösztönszerűleg leteszi a kabátot és óvatosan az egyleti ember felé folja a hadálását. Mihalka nagyot szuszog, sebesen mozgatja a szempilláját és hipnotizáltan mered a táskára. A pillanatnyi segély szeget ütött a fejükbe.

— Pillanatnyi segély? — rebegi Mihalkáné

szinte hangtalanul és fojtó irigységgel pillant a feleségemre.

— Az — szól az egyleti ember és büszkén bólint a fejével.

Nagy csend ereszkedik a szobára. Mihalkánénak remeg az orrcimpája az izgalomtól. A férje viszont sűrűket pödör a bajuszába. A szemük sóváran kering a táska felett, amely pillanatnyi segély misztériumait takarja, ott kóvályog a kíváncsiságuk és a vágyuk a váratlan zsákmány felett, mint egy mohó keselyű, szeretnék is már a csőrük közé kapni, mint kővér gilisztát és elvinni tőlünk, elhalászni előlünk. Hogy ők erről semmit sem tudtak! Mihalka nyújtja is már a csápjait, még csak nagy általánosságban tapogatódzik, de már elég észrevehetően orientálódik az egyleti ember felé, a pillanatnyi segílyt rendkívüli érdekesítőnek találja, úgy érzi, hogy be kell lépnie. Urasága be fog lépni, miáltal tagja lesz és az egész ügyet végtelenül egyszerűsíti az a körülmény, hogy plajbásszal is lehet... Remek gondolat volt ma délután ide jönni...

Hangosakat szuszog, forgatja a ceruzát, szeretne is már valamit aláírni, hogy megelőzőn minket, miáltal tagja lesz... Csak a pillanatnyi segílyt óhajtaná még, persze csak úgy futólag, inkább csak pedantériából gyakorlati vonatkozásaiban is megvilágítani, hogy t. i. rug-e az a pillanatnyi segíly s ha rug, mennyire rug és föltéve, hogy ő ezt a dolgot... egyszóval melyik az alkalmas pillanat, amidőn ezt a fentebb csak nagy vonásokban vázolt segílyt személyesen is megismerhetné.

— Azt mink kérem — feleli az egyleti mentőangyal nagylelkűen — mindenkinek agygyuk.

— Belépünk — vakkantja Mihalkáné és elszántan néz körül.

— Mindenki kapja — üti a vasat az egyleti — csak be kell mondani az irodába, hogy emigy, amugy s már is guberájják a sok pénzt. Aki bemongya, az stántepityere megkapja.

Mihalkáné már az első vonalig nyomult előre, szorosan blokirozta az egyleti embert s mosolya csurgómézével, hogy ne férhessünk a közelébe, meghódította otkolonos közelségével, féltékenyen a birtokába vette, bübájos csicsergést csap a szegény ember fülébe. A figyelmet teljesen eltereli rólunk s az örömnél csak a félelem nagyobb, hogy észreveszszük a szobában az egyleti embert, hogy mi is belépünk. Odaszáguld a mokatortához, amit a feleségem egy sötét kényszer hatása alatt szervirozott fel, lehasít belőle egy zömök szeletet, azt az egyletinek adja, konyakot is tölt neki, mire Mihalka is belekap a tortába, kétszer repetál belőle, a fülei ugrálnak, petyhüdt pofazacskói is felduzzadnak, fennhangon élvezi a süteményünket, aztán cigarettával kínálja az egyleti embert, aki rágyujt, előkotor egy ivet, azt Mihalka elé rakja, egy ünnepélyes mozdulattal, hogy elkövetkezett a belépés pillanata és kezdi a kérdőpontokat kezdi belüzzgetni.

— Itt az áll instálom, hogy mi a teljes vezeték- és keresztneve. Vagyis ez annyi, hogy

minek hijják az illető egyént s ha megtudódik, azt be kell írni ide az ivbe. Plajbásszal is lehet.

Mihalka feszülten figyel. A szakszerű felvilágosítások után végre abba a kellemes helyzetbe kerül, hogy meg tud felelni arra a komplikált kérdésre, hogy mi a vezeték- és keresztnéve. Diadalmasan hordja körül a tekintetét és odairja. Aztán jön a foglalkozás. Már tudniillik, hogy ki micsoda. Ha suszter, hát suszter, ha kalauz, hát kalauz. És ecetera kéremalássan. Ha iparja van, hát azt.

— És ha kataszteri ember, hát azt — vágja ki Mihalka leleményesen.

— Akkor azt — bólint az egyleti.

Mihalkának ragyog az arca. Végtelenül egyszerűnek találja. Semmi komplikáció, semmi fejtörés, csak éppen utánagondol az ember egy keveset, hogy ki micsoda és kész, jön a másik rubrika, a lakhely, amit úgy kell értelmezni, hogy hun van az illető egyén kvártéjba és nem úgy, hogy teszem azt subix meg ilyesmi. Mihalka lázasan ír s tölcseért csinál a fülére, mert kezdetét veszi a következő kérdés:

— Nincs-e más állapotban?

Mihalka elröfenti magát, mert nem tudja, hogy milyen álláspontra helyezkedjék és kérdőleg néz a feleségére.

— Nem vagy — hirtelen a nő szájából a megnyugtató felvilágosítás.

— Nem vagyok — jelenti ki ő is.

— Közös háztartásban él-e házastársával?

— Igen.

Ez beiródik. Jön a következő kérdés:

— Mikor és minő betegségben halt el a házastársa?

Sulyos csend ereszkedik a szobára. Az egyleti vár néhány pillanatig.

— Ez annyi — magyarázza jóindulatulag — hogy mibe halt bele a naccsága.

Mihalkáék, akik az előbb még diadalittasan vetették rá magukat az egyletire, most kinosan pislognak egymásra. Én finoman mosolygok és diszkrét pillantást váltok a feleségemmel.

— Ezidőszerint még az a helyzet... — kezdem az egyletinek magyarázni a tényállást, amikor Mihalkáné hirtelen közbelép és tisztázza a kérdést. A hangulat azonban feszült marad s a mérleg határozottan a mi javunkra kezd billenni. Mihalkánét pro foro interno eszi a sárgaméreg, pláne amikor észreveszi rajtunk annak az előjeleit, hogy mi adandó esetben nem haboznánk bevallani a valót, melyszerint ő közmegelegedésre kilehelte nemes páráját. Közben a belépési szertartás a befejezéséhez közeleg. Mihalka odapingálja a nevét az ivre, jólesőket pödör, elégedetten zötyög a kalapomon és centripetális erővel megint nekiindul a pillanatnyi segélynek.

Az egyleti, aki nagyon büszke erre a pillanatnyi mézesmadzagra, örömmel ragadja meg az alkalmat. A helyzet magaslatán van, kacérlul lebbentgeti a fátylat, csábítóan mutogatja a Pillanatnyi Segély finom lábikráit, fokozza a vágyat, kidülleszt a Mihalka sündisznószemeit, legieszen szökel jobbra-balra, gyönyörű víziókat ébreszt, nagy aranyzacskók szilvetjeit ug-

ráltatja a Mihalkáék láthatárán és amikor tetőpontra hágott bennük a gyors meggazdagodás reménye, hirtelen azt mondja:

— Mer hozzánk érdemes belépni. Még ott a hulla a házba, máris kapja az ember a sok pénzeket.

— Hulla? — kérdik Mihalkáék megdöbbenve.

Az egyleti félremagyarázza a váratlan effektust, megint svungba jön s hogy fokozza a kábító hatást, szemléltető detájokba bocsátkozik:

— Mer az ugy van kérem, hogy az ember csak begyön az irodába, bemongya, hogy, így, ugy, elpatkolt az ipse s menten kapja a segélyt gyászkalapra, koporsóra, miegymásra

— Koporsóra? — bőgi el magát Mihalka.

— Meg gyászkalapra... Prima egylet ez a miénk, hozzánk érdemes belépni. Nem igaz kérem?

— Nagyon kedves — mondom én fellelkesedve.

— Tegnap is, esedezem, begyön az egyik, hogy a férjével baj van, eltreffálta a gutaütés. Megyünk, ott feküdt kérem a kredenc mellett az illető halott, abba verte bele a halántékát, amikor felfordult. Olyasfajta egyén volt, mint Mihalka Urasága, a guta éppen a hasát találta el. Ki se hült még s máris kapta az asszonyka a sok pénzeket.

Ez már igen. Ez aztán a finom előzőkeny egylet. Be se várja, hogy az illető halottat megüsse a guta, máris küldi a pillanatnyi segélyt koporsóra, miegymásra. És ez az egy-

leti ember is milyen kedves, milyen akkurátus. Szeretném megrázni becsületes, kérges kezét. Jövő vasárnapra meghívom egy liter piros borra ezt a szimpátikus férfiut, szeretném is ezt vele azonnal közölni, de nem jutok szóhoz, mert még mindig a hullákat fejtegeti, de most már Mihalkáné felé fordulva.

— Merhogy szavam ne feledjem, ez előnyös lépés a naccsága számára is. Mert teszem azt, a naccsága, ahogy nézem, engedelemmel szólva, egy kicsit sovánkás magatartásu, azok a flekkek az arcán a májbajtól jönnek, aztán nem igen bírja már a munkát. Na mámost az Urasága is megvan egy kevéskét viselve, hallik a szuszogásán, maholnap, se szó, se beszéd, így volt a másiknál is, felpuffadt a hasa és kész. A hulla itt fekszik esedezem még a szobába, ki se hül még becsületesen s a naccsága csak beszél az irodába és stánte-pityere üti a markát a sok pénz. Nem kell szaladgálni, kölcsönkérni koporsóra, gyászkalapra, miegymásra.

Kolosszális. Nem is kell Mihalkának alapszabályilag még kihülni, ráér később is és az asszonykának már is üti a markát a sok pénz. Elragadtatva nézem az egyleti rinoceroszt, aki a sikertől megvadulva hadonászik az elkékült Mihalka előtt. Az ő hullájára bazirosza a számítást, egy küszöbön álló gutaütéssel akarja a sáppadtan támolýgó Mihalkánét a tagdíjak gyorsbefizetésére ösztönözni, nem veszi tekintetbe, hogy szegény Mihalkának már kifordult a szeme a rémülettől és vonagló szájából kurta hörgé-

sekben tör elő a halálfélelem. Ő csak tovább rotyog, hogy :

— Nagyon sima dolog az egész. Ott a hulla itt a pénz. A pillanatnyi segély. Éppen hogy csak beírják...

— Plajbásszal — mondom én.

— Avval is lehet — mondja ő. Aztán kezd pakkolni, bucsuzni. Mihalkáné, aki idegsokkos szegyenéből és keserves csalódásából lassankint magához tért, a távozó viaszkosvásznon látván halványan felpislog még egyszer és halkan, bátortalanul azt kérdi az egyletitől?

— S mondja... mennyi azaz... összeg...

— A pillanatnyi segély?

Mihalkáné csendesen bólint.

— Az kérem — feleli az egyleti flegmatikusan — minden hulla után huszonöt lej. Ha nagyon kövér az illető halott, akkor harminc.

Magunkra maradunk. A szobát jóleső csend veszi a hatalmába. Mihalkáék ott vannak még. De már nem élnek. Vagy legalább is a régi értelemben már nem. Én szemügyre veszem a kabátot s hogy másra tereljem a társalgást, ártatlanul mondom :

— Egy ilyen használt nyári bundát... egy ilyen göndörített nyulbőrmicsodát én is vennék kéz alatt a feleségemnek.

Mihalkáné elsápadt és fuldokolva néz a férjére. Harsogó pofonokat mér le neki a szemével. Hogy ezt is kikotyogta, hogy ennyi blamázs után a kabát kézalatti mivoltát is az orrunkra kötötte.

— Gyere, — mondja neki siri nyugalommal, menjünk.

— Na fiam — szólok mosolyogva a feleségemnek, amikor eltávoztak — magának bízva az izlése van, hogy ilyen együletbe akar belépni.

— Én a tenniszegyletbe akartam — felel derűsen a feleségem.

— Tenniszegyletbe? És ez az ember?

— Ő a tenniszegyletnek is alkalmazottja... De azt hitte, hogy mi a másikba akarunk.

Az általános örömnünepet csak az összenyomott zsirárdi kalap zavarja. Valahogy szeretném eltüntetni, hogy a feleségem észre ne vegye. Már nyulok is a kalap felé, amely olyan mint egy szalmából készült palacsinta, amikor bedugja az ajtón a fejét a szomorú Mihalka és egy vadonatúj zsirárdi kalapot lobogtat felém.

— Elcseréltük instálom a kalapunkat...

Megkönnyebbülten lélegzek fel és mosolyogva mutatom neki az összepréselt kalapját. Keserves arccal nézi, a sok csapás buskomorrá teszi, fölemeli a kalapot a székről, nyomogatja, lapitgatja, kétségbeesetten simogatja, felpróbálja, látja, hogy annak definitive befellegett, megverten vánszorog vele a kijárat felé és ott azt mondja:

— Éreztem pedig valami hasonlót, amikor leültem.

— Kántité neglézsáb! — próbálom vigasztalni.

— Nem kérem — mondja már végelgyengülésben — zsirádé volt.

Még az nap délután felsiettem a padlásra és ott veszen tüzttem 'i az örömlobogót.

NOVELLA A TATÁRÓL

FLAMMINGÓNÉ, aki tolvaj cseléd-
lányoknak adott szállást, óbégatva
hajtotta össze a két darab lábra-
valót, mert éjfélkor átjött ő is segéd-
kezni a pakkoláshoz egy meleg
kávé reménységében. Összekarmolt
arcu, zilált asszonyiség volt ez a
Flammingóné, de most jóságos szavakat hasz-
nált és okos utbaigazitásokat szolgáltatott a
fehérnépek ellen. A törékeny öregnek pedig
potyogtak szivéből a könnyek és a kuffert át-
kötötte egy vastag spárgával. Ő volt a tata,
egy császárszakállas hüvelykmatyi, legfeljebb
150 centi magas, egy vicces kis egyéniség,
sötét fehér pikkémellénnyel és antik ezüstlánc-
cal, egy nemes fej, valami jóízű Rübezahl-
paródia, most azonban csak egy szegény, vérző
tata, aki gyereknagyágú kezeivel húzta a spár-
gát a rozoga bőrrönd felett és férfias komoly-
sággal biztatta a fiát, mert a fia, akit Joná-
thánnak hívták, letette az érettségit és így el-
érkezett ahoz a ponthoz, hogy sovány muszklj-
ával, két darab lábravalóval, egy ötkilós bar-
nakenyérrel és egy pár igen finom kaucsuk-
kézelővel nekivágjon a világnak pénzt kisajtolni,
egzisztenciát alapítani, szutenirozni a világot.

néhány bőrszivarral és egypár forinttal. A mama, az tavaly februárban meghalt szegény mejbajban, pedig egy áldásos derék szorgalmas anya, aki sulyos forintokat keresett libatömési praxisával, mert a tata már kibicsaklott és nem tudott keresni. Azóta vékonyan vegetáltak az apró tata és Jonáthán a vizes szobában, a bűdös petróleumlámpa mellett. De most megvolt az érettségi és a tatának tele volt ódon pikkémellénye alatt szülői kebele reményekkel, éjszakánként csak nyitvatartotta a szemét és szárazakat csámcsogott szomoru szájával és gyufát gyújtott megnézni a vekkert, a tovaenyésző éjszakákat, mert alapjában véve végtelenül bánatos volt, hogy a sors elmetéli őket egymástól.

Mikor a kuffer megvolt, megitták hármasan a meleg kávét, Flammingónénak szívére ment a dolog, dörzsölgette terpeszkedő orrát, a tata is zokogni akart volna, de csak vigasztalta a jószívű Flammingónét, hogy ő már öreg ember, csak a fiának menjen jól, aztán eloltották a gyertyát és kibaktattak az indóházhoz a hideg hajnalon. Cipelték a podgyászt, szívük olykor belefáradt a teherbe, le is tették a járdára és kifújták ketten az orrukat.

— Meglátja drága tata — jövendölte lázasan Jonáthán — egzisztenciát csinálók magamnak. Aztán a tatát is elhozatom.

— Meghalok én addig fiam — lirázott a szegény tata és lihegve emelgette a bőrönd fülét — csak téged segítsen meg a Jóisten.

Mert önzetlen, jóságos tata volt a kis öreg, apában igen szép zsáner, aki palotákat szere-

tett volna ajándékozni a fiának, egyet a főtér-
ren, szemben a vasdepóval és egyet Párisban
a főuccán. A perronon minden hordárt meg-
állított, hogy nem ment-e el még a vonat,
amelyikkel a fia utazik, aztán beszaladt a
harmadosztályu restaurációba, vett egy zacskó
édesszilvát a fiának és egy pakli dohányt a
jobbikból és szóbaelegyedett az utasokkal és
elmesélte, hogy a fia is utazik. Aztán, mikor
bejött a vonat, felkapaszkodtak egy harmad-
osztályu kocsiba, az öregnek fontos tanácsok
tódultak ki a száján, de a belseje reszketett
a meghatottságtól, viasszaszaladt a restaurációba,
vásárolt még két darab szafaládét és egy
puffadt, régi pogácsát, a perronon is kiadott
még egy kis pénzt egy pár cipőzsinórra és
bugyogó bőkezűséggel begyömöszölte a Jo-
náthán zsebébe. Aztán összezsúfolták egymás
arcát, a vonat elindult, ott maradt a kis öreg,
a császárszakkállas, magányos tata a sinek
mellett, egy vasuti tisztviselő kergette el onnan,
mert tolatni kezdtek. Ugy lehetett sajnálni
szegény emberkét, ahogy csoszogott kifelé
összefacsart szülői szívvvel, hatalmas cugos-
cipőjével az indóházból.

Egy hónap múlva aztán levelet kapott.
Az volt benne, hogy nincs még állásom sze-
retett tata, de azért ne busuljon drága tata.
És akkor keresetre adta magát a tata, egy ko-
sárban forró maronit árult lebűjőkban és lá-
nyos házakban, hajnalig kotolt söntések ajta-
jában. A pénzt póstára adta és irt egy drága
levelet és válaszbélyegezt tett a boritékba.

Egy év múlva egy doboz trabukót kapott

Bécsből, később már némi pénzek is jöttek, egyszer Hamburgból, később Lübeckből. Amsterdamból és a kis öreg ruhát vett magának, dernier modél, zselyemszinü zsakettet barna kockákkal, amilyenel ifju angol lordok lova-golnak délelőtt a Heyde Parkban. A kabát egy kicsit hosszú volt, majdnem a cipősarkáig ért, de elegáns volt és keménykalapot is vett és bement a kávéházba és rendelt egy forró feketét és elbűvölően beszélt a fia karrierjéről és boldog volt, hogy úgy hallgatják mint egy regényt és megkérdezik tőle, hogy hol van az az Amsterdam. Passzió volt nézni, milyen elégedetten és tekintélyesen dominózott zsem-lyeszínü zsakettjében. Mert jól ment a dolga, megstuccoltatta a szakállát és vigyázott arra, mindig, hogy a kalapja mindig ki legyen ke-félve. Mert tartozott ezzel az elegáns maga-tartással a fiának, aki egészséges fogaival át-harapta magát a szegénység és névtelenség rosszízü kásafalán, kartelleket csinált és bo-nyolított és mikor már nagyon magasan volt, a titkárával magához telefonáltatta a tatát az esküvő folytán.

És a kis öreg, maga sem tudta hogyan, ott állott a kápolnában, lábujjhegyen és a glasszékeztüjét gombolgatta határtalan büsz-keségében. A zenét egy mezőszoprán kamara-énekesnő és egy többszörösen kitüntetett orgo-nista szolgáltatták. A nőknön antik ékszerek csüngtek, a levegő az csodás volt és egy uj-ságíró töltőtollal jegyzeteket csinált a háttérben. A kis öreget odanyomták az oszlophoz, szinte rákenték, mint egy plakátot, ráléptek a lábára

hátrataszigálták egy kissé, olyan külsőt kapott a filigrán örömapa, mint egy tepertyü, olyan volt szegény az elegáns tündöklő kápolnában, mint egy szakállas, összement tepertyü. A keztyüje kirepedt, a hasa korgott az éhségtől, mert az események hevében elfelejtettek neki reggelit adni. És hiába ágaskodott, hogy láthassa a fiát, aki az oltár előtt állott, cseresznyevörös szőnyegen egy nővel, lepisszegték. A bársonyruhás ceremóniéreklapok kézzelmozdultal jelezték, hogy hallja öreg, itt nem lehet annyit észkelődni, viselje magát tisztességesen, mert kivezetjük. Az orgona pedig különböző műsorszámokat játszott és Jonáthán, a nyulánk finanszié monoklis szemével bágyadtan mosolygott a menyasszony szemébe, akinek rokokó villája volt két elegáns toronnyal, heraldikus karosszékekkel és háttérrel és minden, minden, amit egy elnyűtt tata, aki zongorás éjszakákon selyeminges cselédhölgyeknek forró marónit árult és aki duhaj cipészifjaknak hervadt kávéházak homályában két hatosért a hasából beszélt — megálmodni sem tudott volna. Mert azt elfelejtettem felvenni a rubrikába, hogy a finom kis emberke, akit bevezényeltek egy hevenyészett frakköltöny pazar eleganciájába, hogy egy holland kapitalistához hasonlítson, akinek rakományai usznak a tengeren és akit most lenéztek, odakentek az oszlop spirálisan felkanyargó frizeihez, régen a cirkuszban működött mint attrakció, hasbeszélő volt két szemtelen balával a térdén, akik a tata üres hasából zajos vicceket mondtak a publikumnak. De most ordítani szeretett

volna torkaszakadtából, hogy ne nyomkodják őtet, micsoda eljárás az, hogy őtet, a tatát negligálják, engedjék az oltárhoz, mert ő látni akarja egyetlen Jonáthánkáját esküvője alkalmaival, ott akar állni mellette, szeretett gyermekei mellett. De nem mert ordítani, még fészkelődni sem többet, csak könnyesen pislogott, nagy kövér cseppekben gurult ki szeméből a boldogság, ádámcsutkás nyakát izgatottan ketyegtette, mint egy felzaklatott csirke. Filigrán, de strapás életének hő célja volt ez a mai nap, homlokon csókolni sikerült magzatját és büszke, apai melléhez szorítani a fia menyasszonyát, akit a nagy tolongásban szórakozottságból elfelejtettek neki bemutatni. Ő már nagyon szépen kispekulálta magának utközben a dolgot, most is ezen járt az esze, hogy majd homlokon csókolja a gyermekeket és valami gyönyörű mondást fog nekik mondani a jövőről és a leendő unokákról, ha vége lesz a szertartásnak és az orgona tust fog orgonálni. Az unokákat majd elviszi fagyaltózni, de csak egy snittet szabad nekik enni, mert különben menni fog a kicsi hasacskájuk. És Annuskával bujócskát fog játszani a fáskamrában, aztán Annuska mind keresni fogja őt, pityeregni fog és ő akkor kibuvik a vizeshordó mögül és azt fogja mondani: huhu itt van a nagytata.

És amíg ott bujócskázott a fáskamrában, észre sem vette, hogy az orgona már a tust orgonálja, vége a szertartásnak, a népek beszállnak az autókba és akkor ő is szaladgálni kezdett egy autó után, hogy felüljön rája, mint

tata, mert neki is dukál egy autó, a fia bizonyára rezervált egyet a részére, hogy legyen miben az ebédhez robognia. Ott lábatlankodott a kocsik körül, nézte, hogy melyikbe szálljon bele, de elsodorták, mint heves szél a zsiros ujságpapírt, elfogytak az autók, faképnél maradt a kis öreg, a járdán felejtették, elpotyogtatták, mint haszontalan hulladékot. Ott gubaszzkodott elcsodálkozva az öreg, szomorú tata az üres templom előtt, mint hajdan az indóházban mekegve rezzent ki a száján néhány furcsa hangocska, szépen megnyesett császárszakálla reszketett és tétova kézzel, szép, fehér, repedt keztyűvel keresni kezdte a zsebkendőjét, de az ismeretlen frakkban nem tudott szegény eligazodni. Pedig ha ő nincs a világon, akkor ez a nagy publikum nem szaladt volna össze a fiát látni, mert a fia neki köszönheti, hogy a világra jött, hogy kilábalt a tifusból, iskolából, penészvirágos szegénységből, ennek a félredobott kis tatának itt a járdán. Ha ő most itt hirtelen meghalna? És hervadtan csoszogott neki az ismeretlen városnak, kereste Jonáthánt, dicsőséges kis palántáját, aki elfelejtett neki autót rezelve. Megállította az embereket, rendőröktől kérdezősködött, aztán szóbaelegyedett egy barátságos hordárral, aki gyalog hazakisérte. Este volt már, amikor éhesen, szomjasan, végleg megrepedt glaszékeztüben célhoz érkezett.

— Üljön le tata és egyék valamit — mondta neki a fia szórakozottan és bevezette a vendégek közé és észrevétlenül leültette egy hosszú asztal végébe. A tata meg volt most hatva,

némán rázogatta a fia kezét, aki ilyen jó volt hozzá, halat hagyott neki meg egy kis fácánt. Nagy darab kenyeret evett a fácánhoz, tokaji bort ivott hozzá és ragyogó arccal hallgatta a különböző felköszöntőket. Gyönyörűen érezte magát a kis öreg a vendégkoszoruban, rop-pant büszke volt a fiára, akiről annyi jó! mon-dak az előkelő emberek, nagyon jó kedve ke-rekedett, ő is a pohara után nyult, mert ugy találta, hogy neki, a tatának is van egy kis beleszólása a dologba, úgy illik, hogy ő is felemelje a poharát. Kiönti a szivét, hadd lás-sák, milyen egy szerető, hűséges tata. Készült is felállani, de a fia rémülten intett neki a fejével. Alig vette észre, csak mikor felállott, akkor huzta valaki vissza frakkjánál fogva. Kissé megsértődött, sokáig hallgatott, de aztán nem birt zajos apai szivével, amely kapálózva kérezkedett ki belőle. És amikor a toásztok lassankint elfogytak, hirtelen meglódult benne valami és a nagy csendben váratlanul elke-zedett kotkodácsolni, mint régen, amikor a kicsi Jonáthánkát a térdére ültette és mulattatására siri tyukhangokat hozott elő a hasából.

A vendégek meglepetten néztek egymásra, sejtelmük sem volt, honnan jön a szakadatlan kotkodácsolás, az asztal alá kukucskáltak és ez felbátorította az öreget, kukorékolni kezdett, gyönyörű tenorban, de úgy, hogy a száját nem is mozgatta s amikor elfogta a hajdani sikerek láza, tűzbe jött és egy szép tréfás felköszöntőt mondott a hasából. Óriási hahota következett, a kis örömapa felállott és boldogan hajtotta meg magát az ovációra. A fia úgy ült a he-

lyén mint egy sárgatök, a menyasszony sirni kezdett szégyenében és akkor valaki odajött a tatához s azt mondta: pardon egy pillanatra. De a tata nagyon büszke volt a sikerére és mikor finom diszkrécióval kezdték kiküszöbölni a vendégkoszoruból, méltatlankodva makacsolta meg magát, hogy miféle dolog az, ő a tatája a méltóságos urnak, ne tologassák őt ki felé, miféle eljárás ez? Ő marónit árult, ő utolsó keserves pénzéért szafaládét vett Jonáthánkának, ő strapálta magát szegény boldogult nejével egyetemben a fiáért és most még ne is örvendhessen a boldogságának?

Hadonászva fejtegette apai szívének jogait és észre sem vette, hogy a vendégek faképnél hagyták a nagy ünnepségeket. A finom menyasszony sápadtan zokogott a sarokban, Jonáthán pedig odaállott a tata elé és siri boldogtalansággal, keservesen, de harag nélkül azt mondta a kis öregnek:

— Tata drága, ezt szépen megcsinálta.

A tata most kezdte felfogni a helyzetet. Állt, állt, nézett, nézett, az álla elkezdett cite-rázni, aztán anélkül, hogy egy szót is mekegett volna, letántorgott a lépcsőn, vitte, vonszolta magával, megdöbbsent, bőgő szívét, leült egy sarokkőre a magános éjszakában és ott sok-szor, hangosan azt mondta magának:

— Te hasbeszélő, te svárcküntler, te öreg disznó.

És most megint olyan volt, mint egy összezsugorodott, szakállas tepertyű. Nagyon lehetett sajnálni szegényt.

TEMPO ANDANTE.

SZÉL furulyázik az ecetfák között, aztán hangszert változtat és végig-organázik az istállók zsindelyének klaviaturáján. Itthoni őszök fanyarságát kóstolgom. És konstátálom: a kapu alján, ahol júliusban legyek dőzsöltek a puha törökmézdombon, amit fürge bárdal szeletelt Bosztandzsik Ali, városunk hórihorgas muzulmánja, ott most a kapu említett alján kukacos sültgesztenye illata lebeg. És konstátálom: Schlesinger, a művelt vaskereskedő bevonszolta ekéjét a trotoárról, Vizi Zsiga leakasztotta üzlete ormáról a jutányos cirokseprőket és Illosvai tűzoltó al-, de pumpa-főparancsnok, dalárdatag, manikűrrel bővitette előnyösen ismert fodrászatát és most mindkét brancs rosszul szuperál. Fuchs nevű tarokkirály ujdonszült lányára való tekintetből dacol az idővel és grizes zsákját künnhagyta a bolt előtt, amit e pillanatban az angol mamzell kutyája szagolgat. Az az izé, amit az emberek Galiciában kezdtek egypár évvel ezelőtt, megbillentette egy kicsit a mérleget. Zord folltrefferek ragyáit hordják az egzisztenciák, de speciel borban és talpbőrben figyelemreméltó kötések voltak. Van ezekben az embereken

valami homályos költészet, ha ők nem is látják.

Itt lebeg például karmantyúja felé gömbölyödve az imádott Mezártim, kivel az építőmesterek bálján szenvedélyes barátságba keveredtem. De ennek tizenöt éve és kövérkés természetén most búsan foszlik az imitált perziánér. Emészti őket az ősz, a végzetes moly, mely ködös szárnyaival itt pillog felettem is, aki friss csapolású sört iszom az Európa külön termében és a vadásztársulat olajképébe merülök. A letakart cimbalmon ujságokat látok, mert utánam nyomultak ők is, vérszegény szenzációikkal és bágyadt magánügyeikkel, közölni igyekezvén velem Kemál pasa és egy megfúrt Wertheim-kassza közötti lírájukat, mely szerint ősz van, kimondhatatlanul ősz van. Künn már működik a közvilágítási közeg, aki kampós rúdjával égésre bírja a villanylámpákat. Az evangélikusok órája hosszasan vajúdik, nyilván ütni szeretne valamit. Szédelgés történt velem szemben, mert a képeslap, amely hazacsábitott, meleg, intim, egészséges dolgokat szuggerált nekem s most, ahogy számbaveszem az uccákat és ifjúságom leltárát, látom, hogy itt hiányok vannak és hallom, hogy a házakról lemondóan hull a vakolat.

— A halántéka megszürkült — suttogja valaki elsuhanóban. Az enyém? Odatapogatok. Metsző hideg rohan szembe. A pék küszöbén domború himmacska nyávog utánam, hangszálait a csapadékos éjszakák beálltakor hűtötte meg. Azelőtt finomat rugtam volna puha hasába, de szürkül a halántékom, lenyomom a péké kilincset, hogy az állat nosztalgiáját

kielégítem és nyomban utána megmarkol egy kéz és velem lépeget a cuppogó járdán egy homályos ismerősöm, talán egy jogász vagy ehhez hasonló, világos kamáslival, elegáns nyakkendőtüvel. Egy kicsit mégis emlékszem a hangjára, ifjúi horizontomon ő volt az első raccsoló europér, s ehhez képest minden újkasszirnőnél elsőnek nevezett be az én időmben. Most tiszteletteljes hangnemet üt meg, eszmét kezd cserélni velem, hogy igaz-e, miszerint regényeket fabrikálok Kolozsváron? Hazáig kísérne, de egy gyarmatárú bolt előtt mégis búcsúzik, mert úgymond, lámpabelet kénytelen vásárolni. — Lotti sokat beszél önről — szól távozóban — és üdvözetét küldi.

Lotti? Széttapogatok magamban s úgy rémlik, mintha közünk lett volna egymáshoz. Egy Lotti mintha már előfordult volna a prakszisomban. Egy omnibusz tetején találkoztam egy pár szellemes női bokával, amikor a Boulevard des Malesherbes-en görögtünk tova egy régi, zamatos április délelőttjén. Gyöngéd eset volt, néha a Csinkecsentőt magyaráztam meg neki, máskor a patagónokat s ha maradt szabad időnk, egymás száját csókolgattuk, de bús patáliába torkollott a dolog egy harisnya kapcsán, amely nyomtalanul elveszett a manzardómban. Nevek inspirálják néha az embert és pengetik meg ilyen hirtelen ujjakkal letakart hárfánkat, amit zenei vágyak híján már csak kleiderstoknak használunk.

— Francia ugye? — nyúl utána a kérdés sem reménykedve.

— Nem éppen — csudálkozik rám a

fogász — de szeretne önnel megismerkedni.

Ez is valami. Igen, ismerkedni, mikor így potyog az eső és felzilálja kompakt lényemet. Már arra gondoltam, hogy néhány forduló biliárdot játszom, esetleg az éjjeli gyorsal hűtlenül elhagyom kisdod szülővárosomat. De Lotti kapcsán kellemes fűszerek arómája üditi hogylétemet és e körülmény maradásra késztet.

Tovább szagolom a helyi őszt s mivel közbejött körülmények folytán cipőm megrepedt, másnap elviszem őt kezelés céljából úri cipészünkhöz, Micsura Jónás nevezetűhöz. A járdán csintalan lábaival gázolja a hagyományos novemberi melancholiát távoli nőrokonom, ki hóna alatt Grieget viszi zongoraórára. Valcer Ildikó a neve és telekacagja a Serfőző-uccát:

— Mit szólsz a Hubigán parfömömhöz?

Valóságos tündér. A mult hét szerdáján, de legfeljebb két év előtt még a nyakamon lovagoltattam.

— A Lotti nagyon szeretne veled beszélni. Alig győzte kívánni, amíg hazaméltóztatol.

Lotti úgy úszik körülöttem, mint esős dézsában a buborék: felhólyagzik, aztán hirtelen elpattan, hogy máshol ujra kezdje.

— Ma rólad beszéltünk Lottival — ujságolja lefekvés előtt öregség felé enyhülő keresztanyám: és aztán babrálgatva a tűzhely körül:

— Te... van neki is egy regénye.

— Lotti regényeket ír?

— Nem ír. Csak van neki is egy regénye. Nagyon sokat beszél róla, de nem árulja el senkinek. Nagyon szeretné veled megíratni. Azt mondja, híres író leszel tőle.

Pagát, a Van-Dyk barna vizslá leomlik a kerevetről, álmosan fölszagal az asztalra, leveri a lámpát az orrával és sötétben maradunk. Baj nem származik, de keresztanyám egy léccel űzőbe veszi, hogy kissé rendreutasítsa. Lotti elmúlik az incidens következtében és én feküdni megyek.

Alapjában véve: ki lehet Lotti? E vidék beiktatott szőke hercegnője, vagy csak kalandos selyemharisnya, valami bukott gyöngyvirág, ki? Kacagó szallagcsokor egy házibálon, szünetelő démon a földgömb e pókhálós kuckójában, avagy csak szorgalmas tárcaolvasó? Egy helybeli midinette, trillázó női ifjúság, amely kifeszített vitorlákkal cirkál szülővárosom békalencsés taván, aki májusi napszálltakor bevallja és novemberben már fanyarul letagadja szívdobogását az ide- és elhelyezett törvényszéki jegyzővel szemben? Szeretem a Lottik szemének ibolyaszín vágyait, csuklójuk kékveres havát, a heves zsánert, amely regényeket érlel, a lelküket és vállukat a netáni szemölcsökkel karöltve is. Hallottam már Lottiról és tudom, hogy titkának fukar repedésén áhítatosan kukucsgál a kíváncsiság. Látni szeretném már és hallani lüktető szájából a forró regényt, mert úgy képzelem, szokatlanabb és tarajlóbb lesz, mint azok, amelyeket a szerelem és szenvedés amatőrjei végigcsináltak. És Lotti betölti misztikummal a szobát, melyben lefekszem.

Sürgetnem kell a dolgot, rámfér egy kis híresség. De Lottinak, mint jelentik, mandulagyulladás van e pillanatban, a szobát őrzi. Bizonyára háziorvosai rendelték így. És a szél

ujra furulyázik az ecetfák között. Cifrázza mint a klarinétos és mély fúgákat csinál. A helybeli sajtóban az állott a légköri változások kapcsán, hogy „...zokog az Idő, mint női szív, mely megcsalatott...” A fináncbiztos lánya verselte ezt a szépet s gyönyörű irányánál fogva biztosan fel fogja olvasni a leányegylet délutáni matinéján.

— Itt a Lotti — mondja jóságosan keresztanyám egy reggel és mereven ül egy kredenc előtt, mert fészülik.

A háta mögött ott van Lotti, tehénfejő zsámolyon áll, mert kicsi maradt a púpja miatt. Szembeszökő frizernői mivolta egy cseppet kihozza a sodrából, gépiesen csavargatja keresztanyám kopott copfjait, aztán lángolóan néz rám és szól:

— Nevem Gyarmati Lotti.

Hangja intelligens és sokat sejtető. Regénye van Lottinak, nem kételkedem benne. Megértően nyúlok a keze után, tudom, hogy az ipar elfoglalja, hát ajánlom neki felcsigázva:

— Este teát főz keresztanyám. Ugyebár? Akkormajd élvezetesen elcsevegünk kisasszony.

Este, amikor betoppanok, már ül is zöldszinű kosztümjében a díványon, várakozóan szorongat valami paksamétát és lázasan mosolyog felém. Ünnepeyles és némán bólint a fejével. Az asztalon rózsák pihennek, a száruk staniollal van körülcsavarva. Utólag kiderül, hogy aranyszallag is van rajtuk és a szallag mögött használt de tisztára radirozott vizitkártya szorong.

— Neked hozta a Lotti. Ugye milyen finom?

Igy szól keresztanyám és a tea folytán kimegy a konyhába. Az udvar felől tehén bőg, megszokta a pontos tejelést, amely az események hevében most késedelmet szenved. Fel-srófolom kissé a lámpát, aztán mégis vissza-srófolom és rámosolygok Lottira.

— Egyszer Andalúziában — szólok bárszonyos kiejtéssel — szaracén romok közt, legyezőpálma alatt egy szenvedő nőre bukkan-tam, ébenhajú lányra, aki elhagyta gyöngyeit és zafirjait, mert szenvedett és emiatt takar-mányrépát kapált és profilban nagyon hasonli-tott kegyedhez.

Bólint, sóhajt és nekitürközik :

— Nem teccik ugye rossz néven venni...

— Óh... abszolute nem...

Köhög.

— Én tudniillik egy sokat szenvedett nő vagyok — mondja bánatosan.

A regény!

— Volt négyezer koronám, de az uram elferblizte, aztán meglógott.

— Tehát asszony, megcsalt asszony — si-mitok kissé a feltüremlett tónuson.

A regény sajátyszerű mesgyéken ropog tova :

— Az, hogy a fene ott evett volna meg, amikor hozzámentem. Azt hittem keresni fog, mert egy fényképnagyító cégnek utazott, de még a keservesen összespórolt pénzemet is elherdálta. Ha nem lett volna olyan gazember, akkor boldogan élhettünk volna együtt. Pedig mint vőlegény gyönyörű leveleket írt, elhoztam, tessék elolvasni. Ezekből is ki lehetne nyom-tatni egy párat a regényhez... Nagyon szépek...

Átszellemülten kapja elő a köteget és a kezembe adja. Bontogatom és olvasgatom:

„... Gerlepár gyanánt fogunk élni aranyos boldogságom és mint nő én egyén cégemtől föltétlenül megkapom a cúlágot...”

— Most Amerikában van, Penszilvánia állam. Ügyvédileg ment neki egy levél, hogy állítsa vissza a házastársi közösséget, vagy küldje vissza a keservesen megspórolt pénzemet... Nem válaszolt.

— Gazember — jelentem ki sötét hangulatban, meggyőződéssel.

Lotti felragyog.

— Óh tessék elhinni, kevés ilyen regény van az életben, mint az enyém. Gondoltam egyszer, hogy levélileg megírom kegyednek, mert ebből egy nagyon szép regényt lehet csinálni. Osztályrészem csupa szenvedés volt. A négyezer koronát is bele lehet írni.

— Valóban — mormogják ajkaim.

— Sok megpróbáltatás ért ezen ember részéről — zárja Lotti a témát méla akkordban, de diadalmas testtartással.

Jön a tea.

— Nos Lottika, elbeszélte? — kérdi keresztanyám.

— Napokig lehetne még róla beszélni — fölényeskedik Lotti és megkülömböztetett büszkeséget olvasok ki a szeméből. Hátán a púp — amelynek oly kevés létjogosultsága van az emberi életben s amely különben sem tartozik a tárgyhoz — most mintha veszitene valamit plasztikájából.

— Meg tetszik ugyebár érteni lelkipilágo-

mat — búcsúzik szomorú stílusban, amikor a kapuhoz érünk.

Melánkólikusan bólintok. Igen. Igen. Igen nagysád. A kezemet szorongatja és még szolgáltat egy adatot:

— Hajas Tivadarnak hívják... És csak négy hétig éltünk együtt. Pedig szerettük egymást.

— Mikor történt ez? — kérdezem pedánsan.

— Ebben a hónapban volt hét esztendeje.

Szülővárosomra rátehénkedik a vastag éjszaka, egy hárászkendős cselédlány a hideg udvaron elmélyedve egyesül ideáljával. Szinte lerészegednek egymástól, ahogy összefonódva hintáznak a hiányos kövezeten. Szakadatlanul ölelik egymást. Az eresz alatt kukoricacsövek csörömpölnek. Szülővárosom jóízűen hortyog már. Micsurától reggel el kell hozatnom a cipőmet és a bőrdöngőt kiküldeni a déli omnibuszhoz.

Ha egyszer elegendő papirom lesz, megírom a regényedet Lotti. Két kötetben. És biztos lehetsz benne, hogy gondosan fogom megfogalmazni. Véleményem szerint nagyon megható lesz.

DEMETERKE.

Ezt az írást fájó barátomnak, B. Demeternek ajánlom, aki tegnap végre leesett az építőállványról. De ajánlom T. Arthur nevű messzi ismerősömnek is száguldó karierje iránti mély hódolattal.

DEMETERKE úgy féltizenkettő felé megette a csuporból a krumplilevesét, aztán szépen átmászott a kerítésen a szomszédudcába. Nagyocska fejét sáppadt komolyság patinázta, de azért most mégis át kellett másznia a kerítésen, mert ez az átmászás alapján véve végtelen komoly dolog volt a Demeterke részéről, egy mulhatatlan teendő, majdnem olyan pedáns, mint egy hivatalbamenés. Hivatalba járt Demeterke a kerítésen keresztül a szomszédudcába egy darab barna kenyéruccal a zsebében, egy almával a kezében és vadonatúj mátyásmadár tollakkal a kalapján. Ahogy aztán a szomszédudcába ért, felmászott az egyik gesztenyefa védő lécbordázatára és a gesztenyelombok fülledt árnyékában órákig várta, amíg a szemközti vaskapuból kilép a korbácsos fiú, akit Átinak neveznek és aki olyan fülsiketítően tud füttyülni.

Ez volt a Demeterke hivatala. Sohasem mulasztott, sohasem késett, krumplileves után rögtön átmászott a palánkon, felült a gesztenyefa lécállványára, az egyik karjával a szívéhez ölelte a poros fatörzset és várt. Két órát, három órát, öt órát s ha Áti nem mutatkozott, akkor késő estig is. Bus, nagyocska fejében diadalmas álmok csapongtak és komoly szívével valami különöset, valami meleg, gyönyörű egyszerüt álmodott az eljövendők horizontjára. Azt, hogy Áti barátságba elegyedik vele. Ez az álom volt mindene. Barátkozni a finom Átival.

A szeme nyugtalan nosztalgiával leste a vaskaput. Néhányszor levette a kalapját és megsimogatta a rikitó mátyásmadár tollakat. Büszke volt rájuk és feszülten várta, hogy a tollak révén mégis csak megkezdődik egy kicsit a barátkozás. Kitartóan várakozott a rekkenő hőségben és néhány óra múlva végre kinyílt a vaskapu és ott állott Áti egy korbáccsal és egy dióskifflivel a kezében.

Áti hirtelen körülnézett. A dióskifflit és az ostort a hóna alá dugta, a két ujját a nyelve alá nyomta és fütyült egyet. Nagyon szépnek, nagyon fülsiketítőnek találta ezt a fütyülést, még egyszer fütyölt, egy fülrepesztőt és élvezettel mosolygott utánna. Ez a fütyülés annyit jelentett, hogy ő már megebédelt, és most megint kezdődik. Megint kezdődik az, hogy ebben az utcában ő parancsol, mert egyrészt építésmérnök a papája, másrészt az övé ez a szép ostor, amit a hóna alatt tart. Erre az ostorra nagyon vigyázott. A sustorgója ugyanis

valódi bőrből volt, amelyet középen piros hársz díszített, a végén hársból font finom farkinca libegett, hogy nagyokat csattanjon. Áti a füttyülés befejeztével gondosan előszedte a korbácsot és pattintott egyet.

— Hasas — mondta fennhangon.

A szomszédház kapujában egy bágyadt-arcú nő ült a kézimunkája fölé hajolva.

— Hasas — jelentette ki Áti mégegyszer.

A nő megrebbenve kapta föl a fejét és elvörösödve nézett Átira.

— Hasas — mondta Áti. Földuzzasztotta a pofazacskóját, az öklével beleütött, nagyot puffogott és vigyorogva jelentette ki mégegyszer:

— Nagyhasu.

A nő fájdalmas zavarral állott fel, elsimította a köténye ráncait és terhes, nehézkes testét szégyenkezve és megbántottan cipelte vissza az udvarra.

Áti elégedetten pattintott az ostorával.

Demeterke pedig leszállott a fáról. A szive izgatottan lüktetett, a kalapján pedig lágyan ringatta a nyári fuvalom a gyönyörű mátyástollakat. Áti a tollakra nézett. Szótlanul, sokáig nézte. Aztán megpiszkálta őket az ostor nyelével és haragosan kérdezte:

— Mit jársz mindig a mi utcánkban?

Demeterke nehezet lélezett. Arra, hogy Áti csak úgy könnyedén és bántóan meg fogja piszkálni az ünnepélyes mátyástollakat, nem volt elkészülve. Mást várt ő ezektől a tollaktól és hogy a korbács nyele olyan sivár szemtelenséggel turkált bele a reményeibe, bús csa-

Iódás ereszkedett a szívére . . . Szép simán, de kissé megzavarodva kotródni kezdett a fa alól. Ahogy szaporázta gyenge lábszárait, a nadrágja trottyán, egy keskeny repeszen, fehérkés színek kukkantottak kifelé.

Áti fölényesen mérte végig. Aztán kinyújtotta a lábát, be a Demeterke két lába közzé. Ez egy csejdika volt, ez a művelet. Demeterke kalimpálva kapaszkodott a levegőbe.

— Miért nem szalutálsz nekem? — kérdezte Áti szigorú magatartással.

Áti tudniillik cugszfürer volt, három krétacsillaggal a kabátján.

Demeterke megállott és lenézett a földre. Állott, állott hangtalanul és a lelke égboltján durva felhők nyargaltak keresztül. Pedig úgy tisztelte ezt az Áti nevezetű urfiut, olyan kitartóan tisztelte és a múlt héten is, amikor láza volt, eljött és hagymázás szédülésein keresztül is rendithetetlen nosztológiával tisztelte. És most csajdikát kap tőle.

— Mi van a harisnyádban? — kérdezte tőle Áti hirtelen.

— Semmi — felelte Demeterke halkan.

Áti közelebb lépett hozzá, vékony orrát előreszegezte, savószínű hideg szemével lenézett a Demeterke harisnyájára, amelynek vörhenyes pamutját valami sima, lapos tárgy feszítette, aztán némi jóakarattal azt mondta:

— Kapsz egy taslit, ha nem mutatod meg.

— Semmi — ismételte Demeter elborult pofácskával.

— Tasli — jelentette ki Áti egykedvűen s

a következő pillanatban odanyomta Demeterkét a vaskapuhoz.

— Nyomás — adta ki magának a vezényszót és kétszer egymásután beleverte a Demeterke fejét a kemény kapuba. A rongyoskás gyermek szőke feje kettőt döngött a kapu vaslapján. Aztán ferde tartással, mint egy rémült kacsa, amikor vércsére pislog a magasba, Átira nézett. A szeme vizesen hunyorgott és görcsösen fogta az almáját. Ott állott elcsejdi-kázva, a kapuhoz koppantva, letegezve a finom Áti előtt, akinek barátságáról hónapok óta álmodozott. Megpotyolt fejében pityergésre fakadt és elszégyelte magát egy meleg ábránd. Esténként, ha felmászott a ládára és a takarót, amelyből kusza vatták pöffedtek fel, magára igazította, mindig Átira gondolt. Lecsukott szemhéjjai alatt Áti minden este megcsörgette az ostorát és azt kérdezte tőle: Demeterke, akarsz velem barátkozni? Elmosódott kis lényében életcél volt ez az Áti, barátkozni vele, bemenni egyszer az udvarukra, csattintani egyszer a piroshárászos ostorral, leülni vele a kőpadra, érezni a cipője bagariabőrillatát, beszélni vele, neki adni a spirituszból a szarvasbogarát, a pisztolyt és a stelázsiról azt a két piros könyvet, amire az van felírva: Petőfi. Elhalmozni mindennel, megkötni vele egy életre a szövetséget, beállni a szakaszába közbáknak, engedelmeskedni neki, feláldozni magát érte. Konokul, halkán lábatlankodott hónapok óta az Átiék utcájában, számtalan csejdi-kát kapott, olyankor mindig elborult a pofácskája, azért mégis eljött. Husvétkor is, amikor sár-

kányt fabrikált neki ajándékba egy könyvkötő-segéd, úgy járt, mint most a gyönyörű mátyástollakkal. Ragyogva gondolt egész éjszaka a sárkányra, másnap korán reggel föleresztette az Átiék utcájában, a sárkány nagyszerűen lebegett, Demeterke megdicsőülten vágatott el az elbűvölt publikum előtt és nagylelkűen elhatározta, hogy Átit is engedi szaladni a sárkánnyal. Áti egy darabig szótlánul nézte az eseményeket, aztán csak felemelte ostorát és leverte a sárkányt a levegőből.

Eltiport szívvvel kellett akkor otthagyni a büszke sárkány csatáit és sajogva távozni a röhögő Áti fölényes, hideg korbácsos kis személyétől. Egy messzi bűvös fiu volt az az Áti, egy magasból fütyülő komplikált cugszfűrer, egy lenyűgöző bagariacipős egyéniség.

Izgatottan kaparta az almáját és a földre nézett.

— Mi van a harisnyádban? — kérdezte tőle Áti fenyegetőleg.

Demeterke lehajolt, kibogozta térde fölött a spárgát és kivette azt a dolgot a harisnyájából. Egy darabig szégyenkezve szorongatta a markában, azután bátoritanul nyujtotta előre. Áti megfogta a tárgyat, kettőt-hármat forgatott rajta, nézegette és röhögni kezdett.

— Egy piros ablaküveg — mondta megvetően.

— Panorámát lehet vele játszani — szólt Demeterke egy kis várakozás után habozva.

— Panorámát?

— Skatulyával, — mondja Demeterke hal-

Hallgattak. Átinak imponált a dolog. Gondolkozott.

— Hogy?

— Ugy. Skatulyával.

Áti szórakozottan pattintott az ostorával.

— Mutasd meg hogy — mondta csendesebben.

És a piros üveg folytán még aznap délután panorámát nyitottak a Demeterék padlásán. Egy szappanos dobozba képet ragasztottak, az oldalán nyilást furtak és az üveget a nyílás elé erősítették. Aztán leültek egy gerendára és nézni kezdték a panorámát, amely egy piros tehenet mutatott, amint piros tüvet harapott és egy mezítlábos nőt, aki egyik kezében faágot tartott és a másik kezével csokoládét evett. Demeterke boldog ünnepélyességgel kuporgott a gerendán, alig beszélt valamit, csak nézte meghatottan, egyre szilajodó boldogsággal, hogy Áti ott van az ő padlásukon és panorámát játszik vele. Izgatottan mosolygott, aztán leszaladt a létrán, mert az anyja szólította. Szégyenkezve tért vissza és halkán kérdezte:

— Akarsz kávé inni?

— Akarok — mondta Áti némi megfontolás után.

Leszálltak a padlásról és egy sötét szobában megitták a kávé. Demeterke a kenyeret is megette, de Áti fanyarul piszkálta.

— Mi van a tatád fülibe? — kérdezte hirtelen.

Demeterke elpirult.

— Semmi — felelte halkán és ijedten nézett Átira.

— Fülbevaló — jelentette ki Áti vigyorogva.

— De csak egy . . .

— Fülbevaló — Állapította meg Áti jól-
esően. Aztán fölállott. Nincs még valamid?

Unatkozott, lenézte a panorámát, megvet-
tette a kávé, amelyet megivott és némi figye-
lemmel szemügyre vette Demeterkét, aki e
savanyu szobában lakott fülbevalós tatájával
és nyájas, de rongyos mamájával. És hogy
nem kapott kielégítő feleletet, vette az ostorát
és megindult.

— A tatád fülbevalós — jegyezte meg
bucsuzóul és gőgösen elvágatott.

Demeterke másnap reggel odaállt a kapu-
juk elé.

— Fiu kérem — kérdezte szeliden — ma
nem lesz panoráma?

Áti kijött a kapun és lenézett a Deme-
terke nadrágjára, amely egy friss posztófolttal
volt kitatarozva, csakhogy zöld színű volt,
valami régi biliárdasztalról nyuzhatták le.

— Egy panorámába — jegyezte meg Áti
fennhéjázva — nemcsak képek vannak. Más-
félék is vannak.

— Mik másfélék? — kérdezte Demeterke
és csendes arcán felhők bánatos árnyékai
usztak keresztül.

— Másfélék.

Csörgetett egyet az ostorával és becsapta
a kaput. Belülről még visszakiáltotta:

— Ne támaszkodj a mi kapunkhoz.

Demeterke megremezt és elindult. Totya-
kosan viték gyenge, pamutharisnyás lábai az
elvetélt gyermektestet, a korai elszomorodáso-

kat, a kis maszatokat, amik zsenge életén feküdtek, vitték a szegény lábak a brutálisan eltuszkolt Demeterkét, aki hóna alatt most megsemmisülten szorongatta a nagyszerű panorámát. Kusza kérdésekkel megterhelten sodródott ki a finom utcából. Megállott néhány-szor, visszanézett, nagy és szomoru lélegzetet vett a finom utcából, aztán nyeldekelve és vigasztalanul rakta egymás elé a lábait, még gyámoltalanabbá fonnyadva attól, hogy valahonnan rossz gyermekszemek bégettek rája. Nagy hañcurozások és egyéb édességek kitaszítottja volt ez a Demeterke, hangos labdázások és színes golyózások számüzöttje, aki magános kakasülőjéről kerekrenyilt forró szemekkel nézte az élet messzi és szemtelen cugszfürereit, akik krétával valami szép és hideg sarzsit pingálnak a kabátjuk gallérjára. Eszébe jutott a kávé, amit otthon kettesben megittak, hallotta az Áti megvető hangját, amint az udvaruk végéből felékajánkodta az új megbélyegzést: fülbevalós, zengett benne a keserűség, hatéves volt mindössze Demeterke, de leült nagy csapásaival egy pékség alacsony vakablakába és tanakodni kezdett az élet körülményein és fülbevalóin.

A mamája, aki nagyra volt az új barátsággal, kérdezni fogja, hogy a finom Áti miért nem jön többet? És mit fog akkor ő felelni? Apró kavicsokat szedett fel a földről és az ablakmélyedésben játszani kezdett velük. De nagyon szomoru volt. Még sohasem kérdezte meg otthon, hogy miért visel az apja fülbevalót? Homályosan valami haragfélet

eldobta a kavicsokat és belenézett a panorámába. Sokáig nézte, egy kicsit gyönyörködött is benne, aztán odaadta egy pékinasnak egy sósperec ellenében. A perecet szomorúan megette és mert késő este volt már, hazament és lefeküdt. Másnap aztán elvitte a gyertyákat Átinak.

— Fiu kérem — kérdezte csendesen — ez jó lesz?

Szép diszgyertyák voltak, két darab, a miket Demeterke a sifoner tetejéről hozott Átinak. Áti meglepetten fogadta őket.

— Ugye ilyenek szoktak lenni egy igazi panorámába? — kérdezte Demeterke és büszkén nézte a gyertyáit. Ezek némi hatással voltak Átira, miért is délután újra felmásztak a padlásra, meggyújtották a két diszgyertyát és a misztikus fény mellett sokáig ültek hallgatagon. Estefelé aztán szépen eloltották a gyertyákat és lemásztak a padlásról. Áti határozott érdeklődést tanusított a gyertyákkal szemben.

— Hogy hinnak téged? — kérdezte jóindulatulag

— Demeterke...

— Most haza megyek — jegyezte meg Áti pedánsan — de előbb vámot kell fizetni.

Demeterke bután nézett maga elé, nem tudta még, hogy mi az a vám.

— Nekünk nincs pénzünk — rebegte alázatosan.

— Ezeket a gyertyákat fizesd nekem — lézkeskedt hirta szigorral Áti — mert eljöttem a padlásra.

Demeterke felragyogott és odaadta a gyertyákat. Áti hazavitte a gyertyákat s nem akart többé panorámát játszani. Demeterkét megint kikapcsolta az érdeklődése köréből, különben is egy valódi gőzgépet kapott ajándékba és ez a körülmény még mélyebbé tette a kettőjük között tátongó mély szakadékot. Ha meglátta a makacs Demeterkét a házuk előtt csavarogni, vagy a gesztenyefa lécein kuporogni, megcsörgette ostorát és kiadta a kurta parancsot: — Alivánti fülbevalós... Futólépés!

Demeterke könnyező szemmel kotródott tova, ha nem is futólépésben, de gyászos farolással és néma vonitással, mint egy megrugott kutyakölyök, hogy a sarkon megálljon és boldogtalanul visszapislogjon a finom, fölényes Átira, akit nem értett meg s akihez, minden kegyellen szemtelensége dacára, sóvár vágygally vonzódott. Hogy más az atmoszférájuk, hogy lényegesen más a nadrágjuk, és a tatájuk, hogy az anyai emlőtől alig ötévnyre már más a lábacsukájuk országútja — ezt csak most kezdte a bensejében is megérezni, de hitt egy váratlan kiegyenlítődésben s e célból kivette a fiókból az anyja melltűjét, ami ezüst forintból volt faragva és odaadta Átinak. Áti megforgatta a különös tárgyat és elégedetten nyert. Mielőtt végleg zsebetette volna, megengedte Demeterkének, hogy bemenjen az udvarukra, megnézze a gőzgépet és pattantson egyet az ostorával.

Demeterke meghatottan lépett be az elegáns udvarra, félénken pattintott egyet a pazar ostorral és boldog volt.

— Ha barátkozik velem — inditványozta bátoritanul — hozok egy pisztolyt.

— Barátkozok — felelte Áti egy kis habozás után óvatosan.

Demeterke elnyargalt és elhozta a pisztolyt. Nagyon szép pisztoly volt, egy kicsit megette a rozsdá, a csövébe makacsul beleszorult egy ceruza, de gyönyörű volt, Áti sebesen zsebre rakta és leereszkedőleg jelentette ki, hogy ha még kap ilyesmiket, akkor fog barátkozni.

— Mikor nagyok leszünk akkor is? — kérdezte Demeterke sugárzó pofácskával.

Áti kegyesen bólintott a fejével és Demeterke ennek folytán mindennap hozott valamit. Elhozta a Petőfi-köteteket, egy gyöngyházzal diszitett dobozt, spárgát, képkeretet, egy rézláncot, divánbojtot, ácsplajbászt, kilincset, okulárét, mindennap hozott valami szépet és meglepőt. Előbb csak a maga gyér kincstárát fosztotta ki, de aztán a szekrény belsejében is körülnézett, mert folyton vinni kellett valamit, csak így volt barátkozás, azt a boldogságot, hogy a finom Áti beengedte az udvarukra, mint a többi fiut, hogy felmászhatott vele a filegoria tetejére lovagolni és ostort pattogtatni, ezt a töméntelen sok örömet csak bőkezű lopások révén lehetett biztosítani. És Demeterke, bárha otthon is ijedt nyomozások indultak meg az elűnt dolgok miatt, hordta titokban és viruló boldogsággal a zsákmányt, mert Áti csak egy állott vele szóba. Áti naponkint szedte a szigorú magatartást otthon szigorú magatartást tanúsított. És mikor mindenből kifogyott Demeterke, akkor szóltanul ült le otthon a kü-

Demeterkének is adott egy szemet, a többi gondosan elpakolta és megesküdött, hogy ha nagyok lesznek, akkor is fog Demeterkével barátkozni. Napsütéses verőfény költözött a Demeterke lelkébe, nagyocska feje gloriát kapott a büszkeségtől, stramul lépegetett a barátja mögött és lopva gyönyörködő pillantásokat vetett a kabátján fehérő krétacsillagra, amely alparancsnoki méltóságát jelképezte. Kidüllesztette soványka mellét, az események hevében észre sem vette, hogy a harisnyája lecsuszott, szigorú és öntelt arckifejezéssel haladt el a pékinas ismerőse előtt s alparancsnoki hivatása magaslatán, félelem nélkül szalutált a magasabbrangu adóhivatali kézbesítőnek. Arról, hogy bugyelárist lopott, most, e fenkölt pillanatokban, teljesen megfeledkezett. Ugy érezte, hogy most már minden elrendeződött, Áti barátkozik vele s ez legnagyobb mértékben kielégítette. Gyanútlanul kullogott haza déli harangozáskor, a bugyeláris-lopás körülményei egészen elmosódtak a tudatában, pedig otthon kétségbeesve turták a házat, az apja káromkodott, az anyja sirva fogta elő Demeterkét, nagyon nyers és barátságtalan dolgok folytak otthon, az ebéd is elmaradt, már a rendőrség is szóbakerült és akkor Demeterke, mint alparancsnok két pofont kapott, valahogyan és e két pofon következtében aztán elkalauzolta az anyját Átiékhoz. Szótlatlanul mendegéltek egymás mellett, Demeterke sajogva, mint egy igaztalan seb, vérzőn és megrettenve, az anyja ünnepelőben, komor keszkenővel a fején.

— A pénz miatt jöttünk — adta elő az

anyja alázatosan, amikor hosszas várakozás után beeresztették őket. — A fiam . . . Demeterke . . . valami pénzt hozott ide.

A finom házban nehezen értették meg a szokallan tényállást. Áti kerekét oldott, az anyja sértődötten nézte őket a lornyonjával, az apja hűvösen szivarozott tovább és kimért kérdésekkel derítgette az esemény részleteit. Aztán előkerítették Átit is, aki a mosókonyha egyik teknője mögött keresett magának menedéket a nyári nap melege ellen. A hozzáintézett kérdésekre anyjali nyugalommal felelt, kezében volt az ostor, ridegen rázta a fejét, hogy nem igaz, ő nem láta a bugyelárist, hazugság s ő nem is nevezte ki ezt a Demeterke nevű fiút alparancsnoknak. Szembesítések következtek. Demeterke halkan és dideregve kezdte ismertetni a bugyeláris körülményeit, hogy hogyan volt az, amikor éjszaka lemászott a ládáról, de Átit nem akarta vádolni, ő de-hogy akarta, csak az alparancsnoki kinevezésről beszélt, de az Áti apja összefont karokkal nézett a szemébe és velőrázóan üvöltött és akkor Demeterkének elsötétült a lelke és csak hallgatott, lázban égő arccal hallgatta az Áti tagadásait és bátor hazugságait. Magán érezte azokat a hidegnézésű, kegyetlen savószemeket, amelyek a selyemcukor alkalmával kitartó hűséget ígértek neki és sajgó csalódásából csak akkor rezzent fel, amikor anyja hangosan felzokogott és az Áti apja dühösen rivallt a fülébe:

— Te fiatal csirkefogó, te betörő! Pénzt lopni és másra kenni? Mi? Takarodj!

Kinyitották előttük az ajtót és ők lassan levánszorogtak a lépcsőn. Mögöttük az ajtóban ott állott a finom Áti és ostorpattogtatás közben röhögött utánuk:

— Takarodjatok . . .

Mentek egymás mellett a hatéves Demeterke és könnyesszemű anyja, a boldog házak mentén. A kezük egymásra tévedt, fogták egymást és némán mendegéltek, mint a száműzöttek, az ajkuk nem nyílt szóra csak a szemük borongott fel az égre, amelyen maszatos felhőirongyok száradtak. S már az ucca végében bandukoltak, amikor éles füttyszó hasította a levegőt és mögöttük a finom uccában gyerekek kórusa zengte, mint egy virágos dalt:

— T-o-l-v-a-j D-e-m-e-t-er.

Demeterke hátranézett.

A kántáló gyerekek élén ott terpeszkedett a barátja, fölesküdt barátja, a finom, ostoros Áti és most egymagában énekelte:

— T-o-l-v-a-j D-e-m-e-t-e-r . . . F-ü-l-b-e-v-a-l-ó-s D-e-m-e-t-e-r . . .

Demeterkének kövér könnyek potyogtak szeméből.

Tudtommal soha az életben nem volt többet alparancsnok.

CSENDES TÖRTÉNET.

A FALU kőcserepes parasztházai finom iróniával néztek fel a hajdani kastélydombra. Ott lakozott egykoron, néhány évtized előtt még az élet zamatja és ott pergett csorduló kupák gyöngye. Rostélyos száz szemével száz villanó parancsot intett falvak légiójának, népek falkájának. Mordfalú nagy debella kastély volt, a szónak azért daliás, lakzis, batáros, históriás értelmében. Termeiben a méltóság szunyókált, malachit lépcsőin gyerekenyérnyi cipellők csusszantak légies könnyedséggel és sarkantyús csizmák pengették az örök halalit. Űlt a dombtrónusán gögöcsukott szájjal, mint zuzmarás ércszobor, mint elmúlhatatlan geszlerkalap a dermedt falu felett. S a falu meglapulva pislogott, csak úgy lopva, vizes szeme sarkából, a kastély lábára. Mert feljebb — minden jó lélek dicséri az Urat — nem merészkedett a szemük. S ha zimankós februárban embertúrta kis kupacok hullottgalyfüstje vékonyan az égre kérezködött, leüzent a kastély, hogy ne füstölögjenek. Hogy miért, Istenem, ki tudná megmondani? A falu mély ijedelemmel hintette magára a keresztet, eloltván sietős vedrekkel a tűzhely jogtalan para-

zsát. Aztán hallgatták didergő szótlansággal a suhanó szánok friss csengettyűjét, utána a kondástülök bőgő toborzóját. Bizony vidám reggelek voltak. A férfinép talpraugrott a tülök-bödülésre, sebtiben megszorította spórolt bocskorát s dandárba verődve ment loholni űzött nyulak után. S ha elcsípte a nyúl farkát, kegyes szalonna röpült a kucsmájába, lehetett kétujjnyi. Ha kenyere volt, de fáin lakmározás tellett a félfoga számára. Jó volt a sora a falunak. Mennyi muzsikaszó szorult ki a kastély eresztékein a számukra, ami már nem fért el a tágas teremben. Szabad volt a kapu alján hallgatózni, ha ez a muzsikaszó vasárnapra esett s volt olyan is, aki suttyomban táncra döccen a nagy élvezettől.

Aztán mennyi délceg paripa lépte nyakon az ostoba rucákat, amik engedelem nélkül az út porában lebzseltek. És mennyi minden volt akkor! Nagy vadaskert, kócsagtollas pompa, latin pergamentek garmadája, diadémós aszszonyságok, rubinpártás finom hajadonok, érkező száguldó batárokon misés-táncos névnapokra és ki tudná azt a sok jót és még több szépet észbe tartani, ami akkortájt előfordult? Hát még azok a vihangos vadászatok, mennyi finom tréfa és finom hulladék származott belőlük. Amikor egyszer Makk András külsőudvari helesszolgát a tekintetes főerdész barna medvebőrbe varratta egy kolozsvári szüccsel, volt akkor nagy hahó! Makk András nevűt a főerdész betelerelte az erdőbe, ott egy bükkfa ágára felmászatta és kiadta neki rendeletbe, hogy levelet majszoljon és morogjon hozzá egy

keveset, ha eljön a vadászat ideje. Délután megreccsented a kürtök, tódult a vadásznép. Makk András ette a keserű levelet, dörögött és makogott hozzá, ahogy az erdőkerülő elődörögte neki a főpróbánál. A kopók csaholva fogták körül a fát, a társaság is hamar a zsákmányhoz érkezett, de elsőnek a báró, aki ügyesen célbavette, aztán nagy ujjongásra felénkbe lőtte a kivezényelt medvét. Makk András medvei, emberi és szolgai minőségében egyaránt találva érezte magát, a földre zötytyent, mint egy diózsák és éktelen vonításba kezdett. Nagyon csipte a só és a beletévedt sörét, ami pedig nem volt kialkudva azért az öt pengőért, amit megigérték neki. Széles mancsaival üvöltve tapogatta, vakargatta a hátulját. A hölgyek tapsoltak, az urak brávóztak, a báróból a nyilaló tréfa kövér könnycseppeket zökkenett elő. Valahonnan egy parasztkölyök mászott elő, rémült sírással ráborult a vakarózó állatra és hetedhétországra szóló mulatság volt az, amikor a vonagló bestia puffadt bundáját ölelgette és szőrös pofáját csókolgatta.

Multak az évtizedek, valami megnyüzsgött a bóbiskoló földkereken, sokat vetettek, keveset arattak, aztán alig vetettek, alig arattak, végtelen vasléniákat szegeztek a föld öreg hátára, a parasztok egy darabig fejcsóválva gusztálgatták ezt a furcsa drótostót műveletet, ménkű nagyot meredt a szemük a füttyös lokomotivok után, amik átziháltak kukoricán, vizen, erdön, rosszalták részben a dolgot, vajjon mit szól hozzá a báró? Aztán egyszer az egyik nagy körültekintéssel felkapaszkodott rája, ő meg-

próbálja, utána óvakodott egy másik, egy harmadik és hogy el is vitte őket a hetedik há-
tárba, köpni is lehetett a padlójára, egyszersak
megváltozott a világ, útrakelt a falu s mikor
visszatért, kezdte foghegyre rakni a pipáját.
Ebből aztán, hogy a pipa foghegyre került,
sokminden zavaros körülmény támadt a kastély
táján. Hogy mi, pontos számot adni arról alig
lehet. Fogyni kezdtek a kastély hidegre forduló
bolthajtása alól a bárók, istállóiból a lovak, a
kocsisok zekéjéről a paszomány — észrevétlen
eldaliáskodta magát mindahárom fajta. A trá-
gyás sárgyurmalékok bátortalan pislogtak még
egy darabig jobbra-balra, aztán mintha biztatón
rájukkacsintott volna valahonnan valaki, föld-
höz vágták göthös süvegüket és takaros kő-
cserép kalapot illesztettek a fejükre. Egészsé-
gesen virítottak, mint a nyiló pelárgónia. Lukas
condrájukat is levedlették és hetyke mándliba
szorították friss derekukat. A plébános a krisz-
tusi alázat pusztulásáról prédikált, a káplán
az erkölcsök megújhodását jelezte fluktuáló
szóval.

A báró pedig az ősbillikom utolsó fanyar
kortyát felhörpintette, a falunak megüzente ódon
szóval a „büdös parasztot“, azután számba-
vevén régi zömök hatalmának bús vékonyo-
dását, fölutazott Pestre, leszavazta a kormányt,
amely a mobot hosszú zsinagra engedte, ha-
za-
jött, befeküdt ekhós ágyába és monoklija alatt
lehunyta szemét egyszersmindenkorra. Benső
barátai erősítették, hogy köztisztasági okokból
távozott, nem bírván elviselni a felburjánzott
köznép és elterebélyesedett bérlők erős atmo-

szféráját. A kastély népe, mint dércsípte falevél, fáradt libbenéssel hullott utána. A sűrű temelkedés az utolsóelőtti maradékig tartott. Itt azt mondta: megálljunk. Szeszélyes kedve egy ifjú lány előtt torpant meg.

* * *

Ifjú volt csakugyan és figyelemreméltóan szép is. Noha apátlan-anyátlan, mégsem árva: ott voltak az ősök, hagyományok, név. A béresek azt mondták: sovány csecs, azt ugyan falhatja, cuclizhatja. De ő, az ifjú baronesz úgy gondolta, megér az tíz zacskó luidort. A gyászév alatt szótlanul imbolygott elhalkult termeiben a fiatal baronesz. Az elapadt cselédség résztvevőn suttogott körülötte. Belső ápolója — lelkész vajszivű özvegye — be szívesen keblére kapta volna a halovány arcot néma éjféltájban, de az ősök óvták a tétova maradékot e rút mezáliánsztól. És de szívesen küldött volna jószagú túrósrétest pünkösdi vasárnapjára neki a jegyző felesége, ha a karácsonyi mákospatkót rideg kurtasággal vissza nem utasította volna. Dacot diktáltak a hagyományok, büszke lelket a falról levillanó ősök, könnytelenséget a saját akarata. Mikor a gyászév letelt, előparancsolta a négylovas hintót, fölemelt fővel kilépett a lépcső árkádja alól s csak úgy kurtán odaszólt a gyanusnevű fiskálisnak:

— Itt semmi sem eladó.

És intett a kocsisnak. Akkor pedig már a kocsis is, koci is, ló is csak kölcsönpompa voltak. És ahogy hideg kis személyét röpitette a koci, az út gomolygó porában kérges kezek

kapkodtak gyámoltalan reflexszel a kalapok felé. Aztán elvitte a bárónőt a vonat. Találgatták, hova, volt, aki zárdára, volt, aki grófi vőlegényre, némelyik póstamesternői állásra gondolt. Hasztalan találgatták, mert a kisasszony Lipcsébe ment, egy németbe ojtott messzi nőrokonhoz. A hónapok sunyin elsuhanak, évek kerekedtek és a bárónő titkos szomjára a távollét, az idő nem hozott enyhülést. Szigorú vágyak, peckes álmok kavargtak a lelkében. Az ősök kérlelhetetlenül fogták a pulzusát, a hagyományok pórázra szíjazták lendülő fiatal-ságát, a név fagyos strázsa volt lányi vérének nyugtalanságai felett. Férfiak sodródtak elé, marcona lélekkel, sokatérő fejjel, mások jöttek hímes bátortalansággal, jók, derekak, szelidek. Aztán szerelmes pénzkeresők és még szerel-mesebb pénztulajdonosok. A bárónő kurta fin-torral parancsolta tovább őket s ha kérlették, mosolygott és haragudott és csengette a szoba-lányt. De mert így mégis üres volt az élet, festeni tanult, zongorázott és eljárt úri táncokra bájosan pihegni, szemérmesen pirulni, meddőn hazajönni. Az évek rakásra múltak, a bárónő révedve leste az ősi rang, a szép szőke haj-fonatok és kék szemének végzetes varázsát. Egyszer úgy látszott, hogy a varázs nyomában mégis felfakad a várvavárt szép is, jó is. Vi-rágcsokor — lehetett százmárkás — előzte meg jöttét és a bárónő meleg örömmel hunyta le szeméit és borzongva hajtotta pirkadó arcát a vörös rózsák és reszkető fürtű gyöngyvirág bozótjába. Tízévi várakozás után végre az első kellemes visszhang, az első drága zönge. Es

sebtiben lepergette varázsos képzeletfilmjét, melyen egy karcsú lovaskapitány — báró Müller a második emeletről — lovagolta a főszerepet.

A lány szőke feje felett meglibbent a szerelem szárnya és erre a suhogásra dobogószívű kíváncsisággal emelte lassan, lassacskán egyenesre a fejét. A csokor lehanyatlott a kezében és ő elsápadva, szinte sírva kérdezte az álmaiba strapaképes boxcipővel belépő ünnepélyes kereskedőtől:

— Mit akar itt Müller úr?

Müller úr volt a ház földszintjén az a kereskedő, aki palettákat, festéktubusokat és ecseteket adott el a bárónőnek mérsékelt haszonnal. Ez a Müller úr most finoman mosolygott:

— A kezét bárónő.

A bárónő keze, amelyre Müller úr célzott, fehér volt és keskeny, ez a kéz már évszázadok előtt is ilyen fehér volt és évszázadok óta minden emberöltőben egyszer-számra sarkantyús vitézek és skófumos daliák kezében remegett. Müller úrnak viszont úgy csüngtek tömzsi ujjai, mint hentesek kirakatában a pálcikákon átvetett vörös szafaládék. A bárónő szemére könnyfüggöny gördült e látvány után. Úgy érezte, mintha a szafaládés ujjak csámposan zötyögve rátipegnének a szívére. Bele nyilalt a rémes felelet, de nem szorította össze a száját, ránézett Müller úrra és fájdalmasan, bibliás szelidséggel ezt mondta:

— Óh kedves Müller úr, de rút ez az élet.

A festékkereskedő résztvevő arcot vágott, bűnbánóan emelte fel költséges virágcsokrát a

földről, reszelt egyet a torkán és csöndesen kérdezte :

— A virágot is elvigyem ?

A bárónő lehunyta a szemét.

— Nem Müller úr, ezt hagyja nekem emlékül.

Müller úr bocsánatot hebegett és alázatosan kihátrált az ajtón. A nő szegény, vízbe-mártott kendők gőzében töltötte az éjszakát, másnap aztán minden holmiját, bánatát kivitte a pályaudvarra. Elmúlt felette a rátarti ifjúság, meleg pamutkendőt csavart a fejére és vissza-indult a pátriájába.

Olthon hetyke falu fogadta csendes jövetelét. Terpeszkedő jólét közepén gubbasztott a rogyant-inú kastély. Falai megrepedeztek, lépcsői kimáltak tartójukból, udvarát paréj borította és benne csavargó csirkék mozgatták a fejüket. A fakó nagyház hasonlított egy elhalált gavallérhoz, aki száz és egynéhány hivatalban figurává aszalódott, amig körülötte nyegle polgárfiúk parfümtől illatoznak és bájos házilányokkal váltanak leveleket. A szobákat kifosztotta az alattomos szükség és a gazdátlanság.

Sűrű pókhálózat szelte őket keresztül-kasul. Ezeken a vezetékeken a mulandóság küldözgette szét szűkszavú telegrammjait. A lovagterem dohos szája hideget ásitott. A bárónő fáradtan ment fel az öreg lépcsőkön, rádőlt a zongorájára és keservesen sírt. A hangszer megzörgött: haj az élet mulófélben van.

* * *

A dróttal bekerített park: ez volt a cak-kumpakkja. Nem sok, megélni alig elég. Almafák nőttek benne, alattuk krumpliágyak zizegtek. Hűséges béres ültette. Az almát és a burgonyát ősszel bevitte a városba és hozott érte a bárónőnek némi pénzt, konzervet, szardiniát télire. Harmincéves lett a bárónő, harmincegy, harmínckettő, fáradt sikolyát belemuzsikálta a zongorába, megtért szelidségét belefestette néhány olajképbe. Lefestette a búsuló szilvafákat, a romló melachitlépcsőt, a sűrű gyepek közepén titokzatosan hallgató kutat a mohlepte vödörrel, amely dróttal gyógyított láncon ingott. És senki se hallotta az ő fáradt sikolyát, senki nem látta az ő kevéssel beérő igénytelenségét, mert senki se jött, hogy lássa és hallja. Nagyrítkán uriruhás fiatalember fordult meg a községben és unatkozva megállt egy percre a kapu kőcímere előtt. Bekukkantott az udvarra, föl nézett az ablakokra. A kertben bólongattak az almafák, az ablakvasat bágyadtan harangozta a szél, a bárónő hosszan lekémlelt a véletlen férfire és sóhajtott. Tükörbe nézett és ingatta a fejét: harmincötéves volt.

És a következő tavasszal a hernyók kocsánostól megették az almavirágot. Ősszel nem hoztak a fák, megapadt a burgonya is, tiz zsák sem tellett belőle. A béres a szegény szüretet szekérre rakta, a tetejébe dobott néhány szőnyeget, függönyt, selyemszéket és bevitte egy levéllel a városba. A pénzt, amit hazahozott a rakományért, maga is fumigálta. Szűknek ígérkezett a tél. Búsult a paraszt, szította nagy szótlan a kőpadon a pipáját és még nem is

vakarta a fejét. Nagy búsulás volt, de csak titokban, hogy ne lássa se a világ, se a kisasszony. A kisasszony pedig hosszan hallgatta az őszi fák zörgését, aztán leült és levelet írt Müller úrnak. Megírta neki, hogy néhány képet indít útnak a címére. Ezeket a képeket ő festette. Ha úgy találja Müller úr, hogy érnek valamit, megkéri szépen, hogy értékesitse. Aztán barátságos szóval elnézést kért tőle a múltért és megírta, hogy tévedni emberi dolog, ő pedig, nem tehet róla, egy borzasztót tévedett az életben. Lipcséből nagy későre megjött a válasz. Hogy mi volt benne? Udvariasan dörzsölgette benne Müller úr a kezét, ahogy kereskedők teszik: nagy öröme szolgált volna a méltóságos kisasszony képeit eladhatni, de végtelenül sajnálja, erre alig, de alig van remény. Ellenben kitűnő festékei vannak, ha talán parancsol...

A bárónő letette az ölébe a levelet. Lenn az országúton násznép vonult tova. Gyalog haladtak, libegő fehérben a nő, ünnepélyes feketében a férfi. A késő őszi langyosan süttött rájuk, szembe mentek a lebegő nappal. A bárónő nézte őket komor kastélyából és lelkében forró nosztalgia ébredt a tovasikló élet után. A fehér fátyol és minden ami benne lobogott, végtelen bucsut intett neki. Szípgött benne, mint megvert gyermek, a keserűség és felnyögött benne a fájdalom. Felemelte a szemét a falra és belenézett az ősi menyasszonyok és ősi vőlegények arcába.

Sírt belőle a szentségtörő szó:

— Hát, duhaj bőségetek, teli hambárotok,

boldog szívetek ezt juttatta nekem? Mit csináljak hősi csatáitok, büszke pallósjogaitok emlékével? Én kifosztott, egyetlen maradék, mit kezdjek a ti álmos véretekkel és dacos lelkeitekkel, amit rám testáltatok? Földeteken a lenyúzott jobbágy válik pantalós emberré és tobzódó ágyatok legutolsó öröme im letarolt lelkével iparos lányától östelen férfit irigyel. De hősül és de rosszul csináltatok így számtalan apáim, kikre most házaló izraeliták kezdenek alkudni.

Az ősök gyűrűs kézzel fogják a kucsmájukat és nem értették a lázadó beszédet. És jött a tél, rosszak voltak a kandallók, meghűlt a bárónő és ágyba feküdt. Jönnie kellett az orvosnak a járási székhelyről. A doktor nem volt deres és nem is volt elhízott. A fonnyadt atmoszférában, ahogy ült friss hajlásu teste a haloványarcu lány ágyánál, messzi tájak, aszfaltos uccák, zúgó repülőgépek, kompakt életek ismeretlen konturjai kezdtek tarka és üde valósággá éledni. A szoba fehér éjszakáját távoli csillagok pirosították. Talán ezért, talán az orvos bariton beszédéért, de legtalán talán azért, mert most kezdte magát igazán betegnek érezni a bárónő, borzongva nézte csuklóján azt a helyet, melyet az orvos meleg keze megfogott. Jó volt ez a betegség, jobb mint a kincstelen egészség, amely oly véznán lüktetett eddig finom testében. Reggelenként kikelt az ágyból, testét remegve megfürösztyölte, arcát a tükörben hosszan megvizsgálta, haját megfésülte, keblén és karján illatos folyadékot kent el, aztán visszatért az ágyába és várta komoly betegen az orvos újabb érkezését. Ez ambícióval jött, biberes

bundában, egészséges szája kedvesen mosolygott, piros füle hús csókokat érintett a lány keblére és hátára, értett a művészethez is, a szeme kíváncsian musíralta a szoba exkluzív rejtelmait, az elmosódott miniatűröket, amik távoli időrétegek ködén kukkantottak le a biberbundára. Bécsbe készült az orvos, munkáskórházba, beszélt a népek nyomoráról, a társadalom rosszindulatu bacillusairól, a lélek betegségeiről.

— Nem hagyott valakit ott künn idegenben? — kérdezte a bárónőtől.

— Nem, senkit, — mondta a beteg halovány arccal — hacsak... a fiatalságomat nem.

— A fiatalságát? — kacagott az orvos. — Tudja bárónő mi a fiatalság? A szív ifjúsága. A szánk fanyartalansága, a szemünk végtelenbe szaladó perspektívája, a fülkagylónk morajlása, a keblünk zenélő emelkedése. Évek? Az évek csak előítéletek. Őrizni a vágyakat, szeretni a felhők játékát, a munkát és megbocsátani az embernek, ez az ifjúság.

Drága ember volt, lényével megtelt a ház és mégis egyszer kijelentette, hogy a beteg már kigyógyult, holnap akár fel is kelhet, ki is mehet a vig napfényre, ha a hóvizek felszikkadnak az udvaron. És elment, elment, sohase jött vissza. Üzenet ment érte, de ő már Bécsben volt, deres, elhízott körorvos csoszogott be helyette. A bárónő felhős szemekkel nézett a szuszogó, galucsnis emberre és úgy érezte, hogy nagyon, könnyörtelenül beteg. Rászorította kezét enyhe mellére és lecsukta a szemét.

— Meghalok? — kérdezte sóvárogva.

Az érdes kezek összebabrálták fázékony szűzi testét.

— Szó sincs róla, — krákogta a doktor — de bocsánat az indiszkrécioért, miért nem megy férjhez a bárónő?

A lány még mélyebbre hunyta a szemét.

— Ez a hodály — párdon a kifejezésért — egészen megrepedt. A fűtés gyöngé, a padló azt hiszem gombás. Itt mellbajt kap az ember. Tessék kiköltözködni, vagy méltóztassék férjhezmenni. Látom a fal is nedvesedik már.

S míg receptet irt egy avult vizitkártyára, egyre recsegett és szivta szőrbokorban rejlőző szájával élettelen, csonka trabukóját.

— Nem kell büszkének lenni instálom igen szépen. Engedelmet a tolakodásért, mire jó az ma? A paraszt röhög, a karaván halad. Kolozsvárt körtét árul egy gróf a hetivásáron, éppen csak hogy személyes kezével ki nem méri. Ott áll kérem a szekere mellett.

Átadta a receptet a parasztnak és ismét odafordul a lányhoz:

— Személyes vizsgálódásaim alapján állíthatom, hogy nincsen kék vér, ez misztifikáció. Csak jó és rossz vér van. A bárónőé rossz, mert álmos.

Vette kurtán a báránybőr sapkáját és elment. És ahogy magáramaradt túlnehéz szívével a lány, kiemelte fejét a takaró alól, hogy fölnézzen a semmibe, amelybe most fölcsoportosult, mint világítóbelűs transparens, az elhangzott zilált szavak vádoló értelme. Miért bántják?

A nehéz háziparaszt, aki szobacseléddé

avanzsált, napokon át az ajtó előtt lábatlankodott, begyében valamí nyugtalan méreggel. Egyszer aztán, mikor idéltlen dereka felborított egy széket, kiesett szájából a méltatlankodás:

— Mer ránk jár a rúd, hát hogy kapálni menjünk. Kéne a rüheseknek! Hizik a szivük, hogy leszakadt az istálló és a tehén ott dögölt.

És kiteregette plasztikus szóval a falu kárörömét. Hogy utolsó egy fajta a paraszt mostanság. Ha módos, ha szegény, büdös az mindenképen uraival szemben. Hol röhög, hol hunyorog. Arasznyi telkén állva, a magaeszkábálta padon ülve megröhögi a zsakett libegő szárnyait, a magassarku félcipőt, hunyorog a programbeszéden, a bérlő fiának sima borotváltságán, az uri észjáráson. Emberség csak akkor van benne, ha nincs úriszálka a szemében, a ragyás mindenit!

— Én senkit se bántottam — védekezett a bárónő.

— Nem is kell nekik a bántás, megsértődnek azok méltóságos bárónő már anélkül is. Régen vannak már megsértődve. Jó pár száz esztendeje.

Ugy volt, ahogy az öreg mondta. Hiába kezdte velük a bárónő a baráti szóbaállást, késedelmes dolognak tekintették. Az asszony-nép az orcája szép fehérsége miatt még hagyján-szivességgel viszonzta, a férfiak csak hunyorgott és fulánkos gúnnyal tárgyalta meg az egyveledési szándékot kapálás közben. Sunyi kibic módra vigyorogtak a kastély tornyosuló baleseteire, egy szalmaszálat félre nem raktak

volna végzete felé támolýgó útjából. Káposzta-
mag helyett burjánmagot adtak el a bárónőnek
s káposzta helyett csúfos dudva ütötte fel a
fejét a nagyház tövében. A zshivány nem tu-
dódott ki a nagy összetartásban. A lerogyott
istállóhoz kőmívest hívott a bárónő, vasárnap,
veresbor után beejtették a meszes gödörbe.
Volt a községben még egy-két telek, amely
régí jusson napszámmal tartozott a kuriának.

Az öreg mindenes lement hozzájuk, hogy
felujítsa a betáblázott kötelelességeket. A szol-
gálmány telkesek komolyat töröltek bajuszu-
kon a hívó szóra.

— Megyünk, persze, hogy megyünk —
mosolygott az egyik nagyokos, — de itt van-e
már a landrer, mer gyalog nem illik a kas-
télyba menni. Tugyuk mi az illetet. Ha tróger
vagy ottan, te is tudhatnád,

— Kukoricáztok — fenyegette őket a min-
denes. Hazament nagykeserűen és a bárónő-
nek a pert ajánlotta. Meg kell mutatni nekik.
Rá kell szorítani őket. Hadd dolgozzák meg a
kertet, pénzt lehetne belőle csinálni.

— Minek az? — rázta a fejét a bárónő
és vértelenül, szeliden az Istennel biztatgatta
a parasztot, majd az megsegíti őket.

— Meg-e — fitymálódott az öreg keserű
szájizzel és tömpe ujjával egy keveset az ég
felé bökött. — Ugy látom mással vannak ott
fenn elfoglalva.

— Hát akkor ülünk egyet — mondta ma-
gának befejezésül és törődötten leült a kő-
padra.

— Miért ez a nagy gyűlölség — kérdezte

elbusulva a bárónő, — hiszen nem vétettem nekik ?

A szívében melegék és hidegek gyülekeztek, eloszlottak, jöttek, elmentek s kongó ürességet hagytak hátra. A baritonszavu doktor árnyéka is át-átszaladt a szíve falán. Haj, de uri-nyomtalanul ment el az az ember ! Láta nyakkendője selymét, alul karjának kékes havát s mellette magát meztelen kebelével az ágyon. Irás, üdvözlét, néhány sor se jött tőle, hogy né te messzi, csendes nő, megragadtál kissé az agyamban.

Karácsonykor lement a templomba. A kegyuri főhely karos üléssel várta, de ő egy féligüres padba helyezkedett el. A káplán szelid prédikációt mondott a testvériségről, a szenvedésről, utána az orgona himnuszot orgonált, ősrégít, felemelőt. A kórus rácsa mögül férfi hangja röpült a magasba és meleg remegéssel töltötte meg a meszelt istenhajlékot. Az emberek vastag ujjasban, az asszonyok berlini kendőben csavargatták arra a fejüket, aztán osonó pillantásuk ráhullott józanul a lányra, aki lehajtott fővel imádkozott.

— Beült a publikumhoz — kajánkodtak a szívetérítő orgona dacára. És a bárónő lelkében zavaros szeretet rügyezett fel az emberiség iránt. A templom udvarán lehajolt egy kis parasztgyerekhez s a kendőgomolyag-hagyta kis résen szent csókot lehelt be a gyermek arcába.

A karácsony felett nagy boru sötétlett. A jég elsodorta volt még azelőtt a folyó hidját, a városból nem hoztak rizset, mákot, petró-

leumot és miligyertyát: a lány letette az újságját, nézte a rászakadó sötélet s várta türelmesen, hogy az öreg zsellér felcsoszogjon a faluból hozott petróleummal és kölcsönliszttel. Mert a falu kéményei bodrosan pipáltak, az ablakokból dufényű lámpák világítottak ki, volt nekik mindenük, beszakadhatott tizszer a hid: a csecsemők tejberizset ettek, az asszonyok kalácsot faltak, az istállók kilíncsén miligyertya csepegett. Csak a bárónőnek üzenték, hogy ha kell, jöjjön érte és kérjen.

És a bárónő, mikor már nagyon vakította a sötétség, lement a legrosszabbhoz, a legüzenetőbbhöz és kért. Sötét alakjától, ahogy besuhant a házba, ijedten lobbant föl a lámpa lángja. Elhárította fejéről a komor fátyolszövetet és feléjük nyújtotta világító kezét: adjatok hát jó emberek. Pulykavörös lett a főparaszt és elpityeregte magát töredelmesen a felesége, hogy: de má ilyen szegyen. Komiszságuk a kinyújtott kéz láttán lelküket facsarta, emberiségüket kergette fölfelé a mélyből. És a bárónő csak tartotta szoborkezét:

— Eljöttem, jó emberek, mert tetszett nektek, hogy én jöjjek. Adjatok.

Bőgésbe kezdett az asszony. Megrendültek a gyerekek s a paraszt kilopta magát az udvarra, befordult az istállóba s ott a vasvillával ráhuzott az ökör hátára. Csak azután jött rá az igazság:

— Nagyobb ökör vagyok én, mint tik — morogta elszégyenülten, lehordván magát még igen sok állatnévvel.

Jött aztán szükmarku ígérettel a tavasz,

dologtalanul a nyár és soványan az ősz. A plébános hozott időnkint némi egyházi vigaszt, némi hitelt is a városi szövetkezettől, ősz végén barátságos meghívást is atyafias familiáktól a további árvaság ellen. A lány meghatva köszönte az emberséges cselekedetet, de a meghívásra csak szeliden rázta a fejét. Minek az? Nem akar senkinek terhére lenni, itt fogja leélni apái házában, ami még hátra van. A kastélyt nem hagyja el.

— Kisértet jár a kastélyban — mondták az átvonuló idegen szekerek, ha gyertyalánggal a bárónő éjnek idején elhaladt az ablakok mellett.

... És egy nyári éjszaka — a nap kiszivta a földi nedveket és recsegővé száritotta a tárgyakat — veres fények sugárzottak ki a kastély tömbjéből. A község felnyüzsgött, a harang belekongott az éjszakába, a nagyház ablakán lángok lebbentek ki, felcikkantak a magasba és végigfutottak a borzas zsindelytető elvékonyult zsindelylemezein. Tűz, tűz! mondták a parasztok a szilaj lángtenger láttán és gatyásan, mozdulatlan karokkal ácsorogtak a rengeteg, zajló pusztulás tövében. Arcukat kajánná pingálta az infernó fénye s csak akkor eredtek futásnak vödrökért, amikor a süvöltő elem szikráit a falu felé szórta, hogy megvédjék a maguk tulajdonát. Hajnalban mégis mást gondoltak, szerszámot kaptak és nekiestek a kormos kastélymaradványoknak. Buzgón dönggették a meztelen falakat. Ugy illett, hogy segédkezzenek.

Ahogy aléltan bukdácsolt meztelen lábak-

kal a bömbölő tűzben, az eltorlaszolt szobákon a bárónő, valaki a magasba emelte és a karjára fektette. A fény elmullott, az üvöltés elhalt körülötte és ő lecsukta fáradt szemét. Kemény derekaljon töltött ismeretlen időket, idegen fedél alatt, önmagától is távol. Ha a szemét néha felnyitotta, patkós csizmára esett a tekintete, alacsony almáriumra, üvegburás szentre, gyógyító mosolyra. Ágya mellett fényezett széken jóságos tyukleves illatozott. Paraszt arcok hajoltak feléje, amiknek kérges takarója mögül emberi melegség pislogott elő. Hallgatták a lélekzetét és vigyázva elcsoszogtak, mert a szó kóklersége nem adatott meg nekik és a hallgatásban fejezték ki roppant kevés mondanivalóikat. A nehéz csendet csak az orvos zavarta meg biztató fecsegéssel, izetlen, jószívű mókával.

Az ősz hervadása beillatozott a tiszta ablakon. A fűrészmalmából szallagos ingeket, finom harisnyát hozott egy ember. A lány fölkelte és a parasztasszony kitámogatta az udvarra. Ekék, boronák, sáros szekerek között nagytermetű ökrök várakoztak és a szinből, vállán kurtanyelű ostorral kilépett egy legény.

— Adjon Isten — köszöntötte a bárónőt kalapemelve.

Kiléptek a kapun, a bárónő bágyadt mosollyal emelte fel a fejét és a csipkés, anilines, faragott szemöldökfán hosszan betűzgette a vésett irást:

„Ezt a Házat öreg Mackó Makk András meg a Fija építették saját kezők Munkájával. Áldja Az Úr Jöttöd Mented.“

A bárónő leemelte szemét az írásról és a legényre nézett. Megszurta a szívét az a Mackó Makk András szó. Nézte a legényt multba kémlelő szemekkel és kezét tétován a mellére tette. Kinyilt a szája és szólni akart.

— Szép ősz ígérkezik — mondta a legény tisztelettel és az égre nézett.

A sápadt öreglány is fölnézett az égre. A kék mennybolton báránylehők usztak. Völgyek és gyümölcsös lankák érett szaga kóválygott a levegőben. A szive hirtelen huzni kezdte oda, a kastély felé. Meg is indult és sebesen neki is lendült volna, ha birta volna egész-séggel. A legény és az asszony zavartan lépegettek mögötte. Emberek jöttek szemközt és a csendes menet láttán elkapták a fejüket. Csendes volt már az ő arcuk is.

A bárónőből kihűlt majdnem minden melege a szivnek, amikor a kaputlan kapu előtt megállott. Nekidőlt az oszlopnak és nézte a csapást, nézte végtelen árván és boldogtalanul. Vége volt mindennek, meghalt a kastély, lehasalt az őszi esővizbe, nem volt benne már élet. Mint enyésző dög fetrengett a dombon.

A parasztasszony keszkenőt nyomott a szeméhez, a legény a homlokára tolta a kalapját. A bárónő hosszú percekig állott ott sárgán, mozdulatlan lábbal, szóltalanul, mintha a szive megmeredt volna bus kastélytalansága láttán.

— Mi lesz most? — kérdezte hosszú idő mulva halkán magától?

— Mí lesz velem? — nyöszörögte hango-sabban és dermedésbe hökkent szemmel nézett a kísérőire.

Aztán csend volt. Fölöttük a füvestetejű kapuoszlopon veréb ugrált. Legifjabb Mackó Makk András — ama Makk András unokája — megnógatta magát és előbbre dőződött. Kinylott kinlódva a szája is:

— Ez már meggebedt végleg — mondta haragosan és izgalmában hirtelen köpött egyet. — Ezen már a szentséges Szűz Mária se segít.

Nehezen szuszogott utána és pihent egyet. Szeretett volna máshol lenni, vagy ha itt volt már, valami okosat mondani.

— Volna egy tiszteletteljes szavam — kezdte újra. Várt s mikor a bárónő magából kiszállva élettelenül ránézett, sebtiben, vakmerően kirukkolt vele:

— Ez már nem ér pénzt. Föl kéne szánni az egész mindenséget. Legelőnek vagy főzelékkertnek is többet hoz.

Mégis, merész, ítélletes szó volt. Az öreg leánynak kitágult a szeme és megrezzent. A porló kőcimerről koronás keselyű sandított felé. A lelkében alvó bandérium szilajodott meg, meghalt apák hideg, néma zászlóalja vonult tova és a legvégén gyászos hintóban egy fagyos, komor asszony: a Családi Hagyomány. És ahogy sujtó tekintettel lelke hidján elhaladt, a menet és az őszi felhők felé vette útját, a maradék gyermek fáradt, öreg kezét utánok nyújtotta:

— Nem engedem — kiáltotta — nem engedem!

A fiatal paraszt vonogatta a vállát:

— Akkor nem szóltam semmit.

— Ötszáz évig születünk, élünk és hal-

tunk benne. Csak úgy felszántani? Hogy a marhátok legeljen rajta?

Égő szemmel nézett le a falura és megindult.

Mégis úgy volt, hogy semmit se használt. Jött a bank és jött az építész. Mosolyogtak, megfordultak és elmentek. Jött még egy-két vonagló esztendő, egyik ősszel aztán elkezdték szántani a kastélydombot. Egész testsúlyával nyomta az ekét ama sóval lepuffantott Medve Makk András veritékes fajtája. Nehezen szakadt föl a föld kérge, lihegett ökor és ember a kemény földhullám menedékén. Az őszi nap hervadtan borult rájuk, távol egy kertben szilvaszedés folyt, lányok énekelgettek. A kastélyszántó legény kiakasztotta az ekét a földből, megállította az ökröket és elővette lakos dohányszelencéjét.

BEÁTRISZ.

SZORGOS és splendid ifjak ujjai között elegáns ceruzák lüktettek, irták a pénzt, amely magnetikusan suhogott be a komor páncélszekrénybe. A nap átömlött az ablakok csipkefüggönyén, végigterült a kopirkönyveken, a szigorú íróasztalon, a férfiak gallérját fényesre sikálta, de senki nem vette észre, itt halkán és sebesen hömpölygött tova a munka. A kecses barrikádok mögött két-három nő fehér foltja oszcillált a szőkés asztalok és olivzöldfedelű könyvek között. Néha hizott urak szelték át a termet és telefonok fojtottan berregtek. Ez az Indalai Beátrisz okos találománya volt, ez a tágas és nagy üzletkörű iroda, amely Amsterdammal és Lipcsével és nem ritkán Konstantinápolyval korrespondált hordók és magas kaloriájú köszén céljából. Indalai Beátrisz értett hozzá, hogy az üzemet szapora és lázas lüktetésben tartsa, nagy és konok nő volt, aki belső szobájából elbűvölő diplomáciával és hűvös lélekkel kormányozta tekintélyes földrajzi messzeségekbe a kínálatot és csigázta föl a keresletet az ellenségek fokozódó dühe dacára. Estig ült bezárkózva külön kabinjában, tapétás ajtók

mögött mint egy szikkadt és koros hajadon, aki a szerelem tarka és festői útja előtt, a munka rozsdás és céltalan vágányára tévedt. Férje is volt, kivel fenkölt szerelmi házasságban egyesült, egy pasztellszakállu zeneszerző, aki most ott állott a nagy iroda vörös futószőnyegén és habozva, de türelmesen kereste mosolyával a jelenlevők figyelmét, hogy bejelentesse magát sürgős ügyben a feleségénél. A barrikád mögött az egyik hölgy, aki monoton és sebes zongorázást vitt véghez az írógépen, fejét föl se kapva kínálta üléssel.

— Beátrisz asszony ügyfelekkel tárgyal.

A férfi csendesen leült a nagy irodában és térdére fektette puha tavaszi kalapját. Jelentéktelen és fáradt volt. A zene, a művészet, amit behozott magával ebben a hűvös atmoszférába, elveszítette itt minden értékét és nagyszerűségét. Idegenül és megalázva állott más-kor szemben ennek a helynek a nyers stílusával, de most máskép volt. Az ujjai végén, a lelkében, a tagjaiban diadalmasan remegett valami és a szabályos székek, hideg asztalok és minden, most elveszítették tolakodó fölényüket. Lesüppedtek valahová és ő a kaján, szemrehányó pénzforrás fölött lebegett e pillanatban. Vége volt a furcsa és buta helyzetnek. Zengő és ragyogó magasságból nézte most régi ellenségét, az irodát, amely ellen hasztalan kinlódott eddig, amellyel eddig hasztalanul vette föl a versenyt.

— Ilyen korán János? — tudakolta a gyönyörű nő enyhe érdeklődéssel, amikor bejuthatott hozzá.

Indalaiban néhány pillanatig még keringett valami határozatlan keserűség. De eloszlott ez is, amikor Beátrisz barátságosan közeledett feléje.

— Történt valami?

— Történt — felelte a férfi forrón és diadalmasan. Történt.

— Nos? — mosolygott az asszony türelmesen.

— Valami történt, Beátrisz.

De a kisasszony kukkantott be, aki sürgőnyt nyújtott át Beátrisznak. Erre Beátrisz fölemelte a telefonkagylót és amíg a kapcsolást várta, szívélyesen intett a ragyogó Indalainak:

— Kérlek János, ülj le.

— Halló Wincester — mondta aztán a telefonkagylóba — az értesítés megjött és én beszélni óhajtok Önnel kedves Wincester.

— Nem zavarlak? — kérdezte a férje.

— Nem János, tíz percig elcsevegehetünk.

Indalai várt. Átfutott benne a nő néhány elnéző mosolya, megrezzent benne néhány régi hangja, gyötrött ivoárszínű homlokáról elmúlt a ragyogás és minden nyomaték nélkül csak annyit mondott:

— Ma befejeztem az operámat.

— Hát mégis — röppent ki a nő száján kicsiny hangon és erőtlen örömmel.

Indalainak remegni kezdett a keze.

— Most rajtam a sor Beátrisz — szólott emelkedett hangon — az árnyékokban vegetáltam, a pénzedet fogyasztottam, amit ebben a hüvös és ellenszenves bűróban mesterkedtél

ki magadnak. A morál, amely néha háltni járt belém, sötét sebeket ütött a lelkemen. Utálatos álcának éreztem magam, akiben bennehalt az élet.

Beátrisz a ceruzájával játszott és langyosan mosolygott:

— Mint lázadó rabszolga . . . Nem ismerlek rád János.

És Indalai nyilaló hangon folytatta:

— Oh igen, Beátrisz. Mint egy hálás rabszolga, aki boldog, hogy felszabadulhatott és most dus ajándékokat hoz az urnője számára.

— Köszönöm János . . .

De a férfi vibrált és a glóriás ajándékot akaratlanul is megtetézte egy büszke kézmozdulattal:

— Tudom, hogy te már elintéztél. Tudom, hogy nem hittél már bennem. Türelmesen és titkos szánakozással néztél el a fejem fölött. Ezt elsiitted Beátrisz. Korán mondtál le rólam. Tévedtél. Mert én következem. Kiverekedtem magam a hullaházból. Élni fogok és megajándékozlak a nimbuszommal. Tartozom vele neked, mert a pénzed ellenében megígértem.

— Oh de drámai vagy — mondotta a nő csendesen és megbántva nézte a heroikus figurát, akinek gögösen iveltek a kézmozdulatai és ismeretlen szenvedélyek forró ércét pengette a hangjában. A tekintete lesiklott a nőről, kiömlött egy ablakon a napsütéses tetőkre és előhívta a multat, hogy meztelenné vetkőztesse maga és az asszony előtt:

— Elismerem, hogy a magad szakmájában, amely apró fondorlatokkal a pénzt va-

dássa, elsőrendű és tiszteletreérdemes talentum vagy. De hozzám és a zenéhez nem értettél. Felkináltad a pénzedet és azt remélted, hogy prompt szállítok neked sikert és hirt. Minthogy azonban ez nem ment olyan pokoli egyszerűséggel, megvontad a hitelemet és elejtettél. De én nagylelkű vagyok: ha megkésve is, ime szállítok. Holnap benyujtom az operámat...

— János — szólott a nő megenyhülten — hát ne haragudj rám tulságosan. Mert nem is igaz, hogy elejtettelek. És ha így is volna: most legalább megbüntethetsz azzal, hogy híres leszel...

És akkor benyitott Winchester.

— Hát mégis — mondta Beátrisz, pedig tudta: hogy mindaz, amit a férfi alkotott, szomorú és értéktelen. Hiányzott Indalaiból a lendülő erő, a magasraemelkedés vakmerősége és zsenialitása. Tudta, hogy a szürke, kikinlódott műnek nincsenek szárnyai. Visszhangtalanul és ismeretlenül fog elhunyni ez is, mint a többi, mint a többiek, amiket a zongora fölé gémberedve lázasan és makacs reménységgel vetett papírra hosszú éveken keresztül.

És mindez olyan csunya és fájdalmas volt. Ő hajszolta fel a férfit, ő nyult először feléje, amikor egyszer, ősszel, esős utcán, közös esőernyő alatt lobbanékony vérrel és dus jövőt szimatoló ifjúsággal haladtak egymás mellett.

A nedves októberi ég alatt, férfiélete hidegülő éveiben felcsuklott Indalaiból elviselt szavak ostyájába pakkoltan a lira:

— Én nem is tudom, miért is oly szives

hozzám a kisasszony. Én alapjában véve egy elbicsaklott életet reprezentálok. Igaz, néha úgy volt, hogy leszek valami. De anyagi szempontok molesztálták a lendületemet. Beátrisz kisasszony, maga előtt most dugul be egy drága forrás, most megy tönkre hidegiriszű szemei előtt egy nagyrahivatott sors, Isten nyugosztalja szegényt. Elsején állásért folyamodok a közigazgatáshoz. Ha boldoggá akar tenni, akkor adjon valami ajánló levelet.

— Ez nagyon fájhat — nevetett a nő és biztos mosollyal kereste a muzsikus elcsitult tekintetét.

— Fáj — hagyta helyben a férfi. El kell pusztulnom néhány garas okából, holott a lelkemben pazar zenék harsognak, amik a zongora és hangjegy után kíváncznak. Az élet pénztárosa fügét mutat és azt üzeni nekem, hogy halj meg te szegénylegény, halj meg erélyesen és ne irj te több muzsikát... Hát... engedelmével meghalok.

— Addig is igyék meg nálam egy csésze teát — mondta a nő megrendülten és mosolyogva is egyszerre.

Fenn letette az asztalra az irattáskáját és azt kérdezte:

— Tudja mi van ebben?

A férfi busan szemlélte a szokatlan és figyelemreméltó tárgyat és finom humorra terelte a dolgot:

— Bizonyára nem az én szerzeményeim.

— De igen. S azonkívül még valami: egy szerződés, vagy hogy az életünk végcélját is megjelöljem vele: pénz. Rut és igen sok

pénz kedves barátom. Holnap önállósítom magam.

— De szép ez — borongott Indalai őszinte odaadással — és különösen az utóbbi. És milyen jó volna tudni, ki maga és miért kapcsolódik hozzám.

— Allons drágám, játszon valamit a barátságunk öröme — vezényelte a nő, mert tetszett neki, hogy Indalai egykor az ő közreműködése mellett esetleg kiváló komponista lesz.

Indalai engedelmeskedett, de egy választékos gesztussal előrebocsátotta:

— Opus 10 és utolsó.

A nő plasztikus csipőjére tette a kezét, táncos, izgató lábait acélosan megfeszítette és egy mozdulattal a haját hozta rendbe, amelynek dus boglyájából szerteröppent az odörje. És aztán nevetett.

— Hát idehallgasson maga Indalai. Azt hiszem, itt az ideje megmondani, hogy mit akarunk egymástól.

— Én szeretem magát — élt az alkalommal a férfi.

— Én hiszek magában. A megélhetéshez ugyan nincsen stilusa, mert gyáva és ijedős, de mások is ígérik, hogy viszi valamire. Én maga mellé állok, mert azt akarom, hogy sokra vigye. Van bennem valami az állatszelisták határozottságából és az állatbőszítők vakmerőségéből. Némi kis szerelmi alapon okosan összeállunk és magán fog mulni, hogy imádjam magát. A boldogság üzleti részét majd én fogom irányítani . . . Akarja?

— Milyen kurta és gyönyörű, amit monddt — lelkesedett a férfi.

— És most megcsókolhat — zárta le a komoly eszmecserét Beátrisz — és puritán egyszerűséggel és nagyon szép mozdulattal a száját nyújtotta a férfinak, aki kábultan ölelte magához és szinte éneklő lírával traktálta:

— Megváltasz engem? Jó akarsz lenni hozzám? Drága és szent vagy... és hallatlan szépségekre fogsz inspirálni. Mert én tudok... én tudok, csak te kellesz még.

És valahogy észrevette a Beátrisz fehér ágát, amely ott állott a sarokban, fekete paraván mögött, mint egy csodás és szépséges éjszaka:

— Otthon tarka cihákon alszom, mint kérés cselédlányok és maga ilyen patyolat ágyat ígér nekem. Milyen szép ez. Milyen végtelen bőkezűség ez azzal szemben, hogy én csak a tehetségemet nyújtom érte cserébe.

— Jó éjt János — intett Beátrisz — és ne felejtse el, egy hónap múlva esküszünk.

— Az anyámat is elhozom — bucsuzott Indalai — ő szereti a szép nászindulót és a kuglófos kávé.

De az ajtóban lelohadt és lemondóan legyintett:

— Aztán elég lesz egy kis cédula is, hogy tisztelt ur, a tréfát ne tessék komolyan venni.

Beátrisz nevetve bólintott a fejével.

*

De azután száraz és csontos ujjak, amik gépiesen és unottan lapozgatták a férfi kompozícióit, ügyetlenül és sokszor belefricskáltak

a tornyos illúziókba. Az iroda nekiszilajodott, a telefonjai sűrűn működtek, Beátrisz ritka és győzedelmes lendülettel operált, de Indalai lemaradt. Botorkálva és kitartóan kereste az érvényesülést, naphosszat alkotott, de kibontakozni és figyelemreméltót alkotni nem tudott.

Beátrisz szívésen és parancsolólag állott mögötte: csak meg ne adja magát, csak meg ne törjön a hite. És mikor látta, hogy minden hasztalan, maga vette az ügyet a kezébe. Levelezett és tárgyalt és külön az ő részére rezervált órákban szédületesen besuhogott bizonyos előkelő irodákba, igazgatókhoz, akadémikusokhoz, intendánsokhoz és kritikusokhoz és káprázatos szép szájával mosolyogva követelt:

— Ne ígérjessenek annyt, hanem tegyenek is valamit. Komiszság, ahogy maguk kezelik a művészetet.

Aztán, amikor az ügyek teljesen elakadtak, kiesett elbájoló sértődöttségéből és kilángolt belőle a hitves dacos rajongása:

— Sötét maffia, amely fél az Indalai zsenijétől.

Alázatos hódolattal csókolták meg a kezét és valaki egyszer fagyosan kikottyantotta:

— Tévedés. Az az ember egy szegény akarnok, akinek valami célszerű hivatalt kéne szerezni, mert a zenéhez keveset ért.

Vonaglott és szédült ettől a váratlan indiszkréciótól, de aztán higgadtan és elszánt szívvel nyomozni kezdett: mondják meg neki kérlelhetetlenül az igazat. Néhány mozdulat, néhány baráti, akadozó köntörfalazás elébe

dobta a sötét tényt: Indalai egy szálnalmas és kellemetlen valaki, akiben nincs semmi nagyra-hivatottság. Egy abbanmaradt ember. Nem zsenáilis és nem eredeti. Meddő és hipochonder. Valami silány kis operettet talán összedtudna hozni. De ez sem bizonyos, a jelek után ítélve.

Erre aztán visszatért az irodájába. Nem hitt már és nem várt már semmit. Indalai hevesen álmadozott tovább és ő nemes elnézéssel hallgatta. Néha biztatgatta is és helyeselt is neki. De üres lélekkel és szánakozva, mint egy beteg gyermek hagymázás szándékainak. S mikor unta és nevetségesnek találta, elővette az üzleti dossziékat. Az utóbbi hónapokban aztán már nem is beszéltek többé zenéről. Nyomasztó és kellemetlen lett volna. Jóformán nem is tudta már, min dolgozik Indalai. Elveszítette minden érdeklődését és a hír, hogy befejezte az operáját, nem lepte meg. Mosolygott a férfi kedvéért, mintahogy mosolygott akkor is, amikor Indalai harsogva és remegve nyitott be hozzá újabb diadalhírral:

— Azt hiszem elfogadják . . . Valaki közölte velem . . .

Tudta, hogy nem igaz.

— No látod, János . . .

— Elő fogják adni Beátrisz — mondta méltóságteljes lassusággal és eszébe jutott, hogy ebben a tündöklő órában nagylelkűnek kell lennie.

— És én megbocsátom minden bűnödöt Beátrisz. Azt is, hogy az ellenségeimnek adtál igazat, azt is, hogy már nem szeretsz, sőt,

amint tudom, egy Winchester nevű nemzetközi
úr felé orientálódsz.

Kegyelmes leereszkedéssel, de alapjában
véve igen meghatótt szívvvel bánt most Beátrisszal:

— Majd ha ünnepelni fognak, majd ha
megtudod, hogy hallatlant alkottam, akkor
szeretni fogsz újra Beátrisz, jobban, mint va-
laha. És akkor esetleg én is . . .

Ugy tette föl a kalapját, mintha valami
vakító aureolát helyezne a fejébe és szelid
gunnyal távozott az irodából.

— Viszontlátásra asszonyom.

És akkor benyitott Winchester.

— Vártam Winchester — mondta Beátrisz
lankadtan és tűnődve az ajtó felé nézett, ame-
lyen hősies léptekkel és roppant kivirágozva
távozott a kitarított férfi paródiás nagyságában.
Aztán lerázta magáról a fonák víziókat és
masszív íróasztala mellől, brokát karszékéből
föl nézett a férfire, átfogó hűvös pillantással,
amelyben oly sok volt e percben a síma már-
ványszobrok és elragadó képeslap-asszonyok
tekintetének távoli misztériumából. A férfi kö-
zelebb lépett. Finom ujjai között sercegett a
papiros. Sötét, vörösbe átjátszó hajában mér-
tani és mégis gyöngéd választék húzódott ke-
resztül. A szája körül különös és kegyetlen
satirozások sötétlettek, amelyekből fenyegető-
leg élesedett ki szájának hullámos vonala.
Beátrisz vörös ceruzát emelt föl és gyors vo-
nalakat és más fontos jeleket végzett az ira-
tokon. Oh mily különös az — gondolta röpké
fájdalommal — hogy én már nem szeretem
Jánost.

— A fuvarlevelek revíziójánál kitűnt, — szólt kellemes lejtéssel Winchester — hogy a díjtételek szabályszerűtlenül tudattak be...

— Intézkedtem már kedves Winchester — mosolygott a nő rosszalólag. — Ön nem tud róla?

— Rosszul intézkedett Beátrisz asszony... És általában az a benyomásom, hogy néhány nap óta szokatlanul egyéni, hogy ne mondjam: nőies.

— Valóban?

Letette az irásokat és a férfi fehér kezére nézett.

— Winchester... hol szerezte ezt a nevet?

A férfinak kemény és sárga volt a nézése, mint egy berber oroszlánnak.

— Valahol Skóciában...

És csendesen nézték egymást és a sűrű csend végén Winchester lassan kinyújtotta a kezét, rátette a nő nyugtalan kezére:

— Drága és makacs gyermek.

— Oh, — tiltakozott a nő megborzongva — ez nem tartozik ide.

A férfi kiegyenesedett, talán, hogy feltárja könnyed testének szép konturjait, talán azért, hogy nagyobb lélekzetet vegyen a zengő nőből, aki megbotránkozva, de száján és homlokán meleg vonaglásokkal ült a hideg és szigorú íróasztal mellett, néhány másodpercig még felsőbbbségesen és tiltakozva, de aztán meg-inogva és lappangó szorongással a folytatást várva, mert elnyomott asszonyiságának szecessziós ujdonság volt most az angol nevű férfi, himes és szokatlan ígéret, amely a be-

szűrődő alkonnyal jött el hozzá nagyon meszsiról. És alig hullattak el már további szavakat, a lány homályban csak a szemük viaskodott és lényük és létük egy ódon hidon találkozott. És szeretni kezdték egymást a zsongó levegőn keresztül és a rút üzleti papírok ez egyszer halasztást szenvedtek és amikor Winchester távozott, Beátrisz világot gyújtott és csodálkozva látta, hogy nincsen tükör az elegáns irodában, melyben szerelmét és nyakát és arcát megnézhetné. Pedig erre vágyódott most, nézni a másik Beátrisz, metszett, hatalmas tükörben és testének beszédes vonalán végigsiklatni a tenyerét.

Napokig örvendett az új asszonynak, ismerkedett vele és faggatta és kisdéd felhőit elseperte, mint gondos anya és várta a különös Wincestert, akinek gyönyörű átmenet után a csókját is megízlelte és façon d'aimer-jét, amely őt remegő hangulatok magasságába emelte. A régi pedáns lét és minden, ami benne jelentős volt: szenzálok, sürgönyök, mérlegek, megszokott irattáskája és az esett, elmosódott férj, aki évekig lebzselt a kontójára tehetetlenül és aki most fennhéjázva, torz szavalásokkal mérgezte estéit — mindez most mellesleges és oktalan volt neki. Bár hallgatta Indalait, de csalása miatt megvetette és ellen-szenvesnek találta. A nagy tragédia reggelén még össze is szólalkoztak. Indalai napok óta egy fényes hotelben kosztolt és most gőgjében ágyra is oda akart járni. A nagyszerű hirt, hogy operáját elfogadták, mint hotellakó finom európai utas akarta bevárni a szállodában,

no meg az örömhír kapcsán válni is akart Beátrisztól büntetésül, hogy aztán engedjen könyörgésének és mély ünneplés közepette visszatérjen a nászi szobába. Beátrisz ráhagyta, hogy cselekedjék szeszélye szerint és maga a dolga után látott, hogy estére szerelmesen fölrepülhessen sötét fátylai alatt Wincesterhez, aki értette az életet és akiben nem lehetett csalódnia. Szellemes szavak és finom mozdulatok között néha megcsókolták egymást, elnémulva borultak össze és féktelen örömmel csipkedtek valami tegnapi dezertet. Oly különös volt, hogy szeretői voltak egymásnak valamely ismeretlen oknál fogva! Tompa lámpák égtek a falakon és a mennyezeten és minden oly harmónikus volt e pillanatban. Csak Wincester kezdett most sárga szemével és erős szájával mosolyogni cigarettája mögött.

— Az a pasztellszakállu . . . — jutott az eszébe.

Beátrisz derüs lelkiismerettel mosolygott.

— Alapjában véve nevetséges azzal a nőies szakállával — mondta Wincester és Beátrisz derüsen tovább mosolygott.

— Élni öt évig e tudatlan herével és elfogadni a csókját!

— No — gondolta Beátrisz és intett a kezével, hogy Wincester hallgasson.

— Haragszom rá — jelentette ki a férfi — jobban, mint maga . . . És azonkívül, hogy el ne felejtsem, az operáját ma végérvényesen visszalökték.

Beátrisz fölemelte a fejét. A szemehéjja idegesen megrebbent, a válla megrándult és halkán kérdezte:

— Visszalökték ?

— Oh persze — felelt a férfi dallamosan és megfogta az asszony forró kezét. — Ott bőgött az irodában azzal a megható szelindek szemével és magát várta... Nézte ezt a gömbölyű datolyát... Ugy imádom, amikor derengő, opálos fogaival megharapja... Sirt az Istenadta, mint egy érzelgős lurkó...

— Sirt... — mondta Beátrisz nehéz lélekzettel... Sirt szegény... És leült és elhagyta a mosoly, aztán fölállott nyugtalanul és nem tudta mit tegyen. Láta a tragikus Indalait bánatos megroppanásban, mint egy legázolt vagy lebunkózott kis kölyökkutyát, amely elkullogott még végső erővel a küszöbe elé egy kevéske kis életet kérni tőle, irt vagy egyéb orvosságot, amely használhatna még neki, hogy ne kelljen végérvényesen meghallnia. Mi vonzotta oda a roppant zuhanás után, a felesége ajtajához, ha nem ez, a kihülő koldus ösztöne, akinek szederjes szája alamizsnáért hápog.

— Eresszen Wincester — mondta fojtott hangon.

Wincester elegáns mozdulattal igazította meg a nyakkendőtüjét és csodálkozott.

— Nem érdemes...

— Ne bántsa őt — mondta az asszony halkan — hiszen a felesége vagyok.

— Volt — javította ki a férfi.

— A felesége vagyok, Wincester.

Wincester mosolygott. És legyintett a kezével.

— Szokjon le róla Beátrisz. Egy ilyen tü-

neményes asszony, mint maga és egy olyan, hogy is mondjam...

A nőnek remegett a keze és hazagondolt, sajogva és sápadt arccal felelte:

— Ne bántsa a férjemet.

— Tünjön el azonnal és végleg ez a kolonc, ez a félbemaradt ember, akire én féltékeny vagyok.

— Nem — mondta Beátrisz makacsul és fájdalmasan. — Most... most én megmondom magának, hogy ne nyúljon hozzá és... azt is megmondom, hogy ne ócsárolja a tehetségét, mert maga nem ért hozzá... maga igazán nem érthet hozzá...

— A kiváló komponistához, mi? — dühöngött a férfi nekilendülve és harcra készen.

Igen, a kiváló komponistához, a művészhez drága Wincester — felelte a nő remegő szájjal és leeresztette arcára a fátyolát. Mit tudja maga, ki ő?... Maguk a lesipuskások, a kicsinyek törlik hozzá a lábukat... Azt nem mister Wincester.

— Romantikus fordulat — ironizált a férfi és a nőhöz közeledett, hogy megragadja a kezét még egyszer, szerelmesen és bódulásra hívón.

Beátrisz villogva állott előtte. A karjával lassu és megfontolt elhárító mozdulatot tett.

— Maradjon.

Megfordult és kisuhogott a szobából. Fölötte a lépcsőházból léptek sikálását és a Wincester halk, könyörgő suttogását hallotta. Nem nézett hátra, mint sötét, ismeretlencélu felhő iramlott előre a nyári estben tömör uccatorko-

latokon, kirakatok kilövelő fényében, egy nagy zenésszínház előtt, amely szinte a mennyboltig ragyogott fel gazdag lángjaival, kocsitorlaszokon és undok uccákon s minthogy kocsit nem kapott, hajszolta magát, hogy hamarább hozzáérjen az emberéhez, ki asszonytalanul és az életből is kiesve kuporgott a küszöbénél. A lelkében kegyeletos szavak csuklottak fel, lüktetett a szívében a viszontlátás és megbékülés vágya és amikor elfojtott lihegéssel a hervadt Indalai elé toppant, ledobta kalapját és nagy szeretettel belemosolygott a férfi arcába:

— Jóestét János.

Indalai sárgán és kimondhatatlan nehézséggel dadogta ki magából:

— Visszaadták...

— Eh, mit — mondta Beátrisz üdén és csengve — maffla... állatok... Gyere vacsorázni János.

És megtisztultan és vidáman megfogta a férfi kezét:

— Gyere János...

És friss lendülettel behuzta a férjét az ebédlőbe.

GALAMBOK.

LÁSZLÓ pukkadozott haragjában, amikor a munkából hazajövet a házát meglátta. Állt és nézte az érthetetlen lyukat a két apró ablak alatt. Az asszony is — mint egy zacskó epe, ha megreped — öntötte magából a mérget. Lényeges baj nem volt, de mégis ez történt: egy bivalyfogát, amely durumoló vashordókat hozott, nekiéredt a lejtős úton és puff! belerontott a házba. A járomrúd alaposan megdöfte a falat, szétrepesztette az agyagtapasztást és alatta szétreccsentette a lécbordákat meg a deszkát. Itt már elállt a szussza, a bivalyfejek a falba ütődtek, nem engedték tovább. László lenézett a völgyi útkanyarulatra, hogy talán még utoléri a zshiványt egy kis megfojtás okából. Aztán keservesen pillantott újra a lyukra. A szívét megnyomta a dolog. Az ő háza, hát lehet azt, szabad azt úgy egyszerűen csak kilyukasztani? Aj az atyaúrist... Se szó se beszéd, hóna alatt az elemózsiás kendővel nekilódult a lejtőnek és szinte fittyentett a szélben a sebessége, ahogy pattant nyílegyenesen a réten lefelé. Éjfél felé jött meg izzó haraggal, vért csepegő orral, de némi diadallal.

Napokig adott még dolgot az ügy. Negyednap este László beállított egy szál deszkával, egy csomag szeggel és ráadásul még valami kártérítési pénzzel is. Az ügy peres része ezzel el volt intézve. Vidám szájjal esett neki a lencsének, mind egy szemig bekebelezte, a tányéron maradt még egy kis barna lé, azt a mutatóujjával félkörben felkanyarította, beszopta, elszílt egy cigarettát és nagy meglepődéssel lefeküdt. Az asszony is hamarosan kilépett pamutszoknyájából, ifju testén némi színes ruhamaradványokkal bemászott a lapos ágyba. Megenyhültek mindketten és úgy határoztak, hogy hajnalban hozzákezdenek a reparációhoz.

A friss hajnalban aztán nagy passzióval hozzáláttak a munkához. Az agyagot egy rocska vízzel leöntötték, a pelyvában meghengergették, fűrészeltek, szegeltek, tapasztottak és a tapasztást egy lécsélivel lesimitették. Mikor elkészültek, az asszony bement a reggelihez, László nagy szívmelegséggel körüljárta a házat, a frissen vett ást vizes ronggyal letisztította, kéken csiszolt lapját a világosságban néhányszor gyönyörködve megragyogtatta, a szögespakkot egy gerenda mögé a színben gondosan eldugta, a kecskét kikötötte a zsenge füre és töprengve, tervezgetve ellézengett még egy darabig arasznyi telkén, amelyre most szívét, agyát, multját, jövőjét összekoncentrált. A reggeli leves szagos párája kicsapott az ajtón, boldogan belépett a házba és hozzálátott az ételhez. A fél szemével nagyrabecsülően nézegette a takaros asszonyt, aki egy friss törülközőbe kenyeret, száraz kolbászt, tojást, hagymát, cukros kávé-

konzervet csomagolt a számára és a pléh-
ibriket is kikészítette.

És László barátságosan elköszönvén, ke-
ményen, jó egyensúlyban elindult a telepre.
Bizalmas és kötekedő köszöntéseket váltott az
úton és elégedetten gyalogolt a dombon felfelé.
Egzisztenciájának lassan, de biztosan táguló
térfogata jó hatással volt az érzéseire, feje tar-
tására és a gondolataira. Elhatározta, hogy a
munkásjólétiből kiváltja szombatra a ruhakar-
tont az asszonynak. Maga előtt látta a langy-
piros kelmét a fehér babokkal, aztán a szíj-
gyártó lányát, amint már simogatja is a fele-
ségén az elkészített blúz ráncait. Haladt és a
szeme barátságosan érintette örvendetes létének
néma résztvevőit: a görbe fűzfákat, a poros
árkokat, a zszindelytetőket, a távoli hegy lágy
kontúrjait, a mocskosszőrű kutyákat és a zsi-
rosfényű szántásokat. Harmincéves tagjaiban
virgonc életerő bontakozott és vággyal gondolt
a munkára, amely mögül kicsillogtak a létét
megszilárdító eredmények. Mosoly lappangott
az arca mögött és ahogy ment rugalmasan,
egy ismerős rendőr szólitotta:

— László te, egy ember jött tőletek.

Egy heverő fatönkön az őrház rácsa előtt
szürke arcú ember evett. Szétálló pófája és
palacsintasapkája, melyet boglyassá dúlt az
idő, lassú taktusban mozgott, ahogy rágta mé-
lán a kenyeret. Sárszinű köpenye panyókásan
lógott le róla az uti porba. Bűzös marhavagonok
tartalma, kietlen országutak utasa, egy most
kevert típus, egy bölccsé nyugodott arc, néma
szemek, amiknek óceánoktól óceánokig tágult

a perspektívája. Ült, evett és nézett. László megállt, leparolázott a rendőrrel és mellesleg az emberre sandított.

— Járt Orenburgban? — érdeklődött gyér figyelemmel és nagy gonddal egy cigarettát sodort magának. Az idegen bólintott: járt ott is, másfelé is. Talán el is unta mi? Hát aztán mi ujság arra? Járnak rendesen a vonatok? Inkább szivességből kérdezősködött, ki is fogyott hamar a kérdésekből, előhúzta az óráját, összeigazította a rendőrével és az ujjával meglökte a kalapját.

— Igaz, hogy a krumpli kilója húszezer rubel? kérdezte még indulófélben az idegentől.

— Néha több is — felelte az elmosódottan a kenyere mögül.

— Na hát ott egye meg a fene — nevetett László elköszönve. Utközben még eltűnődött a hallottakon, a fején röpkén átsietett még az Orenburg szó, aztán hogy felért a tetőre s a ködréteg fölé látta vörhenyesen kiemelkedni a téglagyár kéményét, eliszkolt a fejéből minden és békésen poroszkált tovább. A telepre érve a blokházba letette csomagját az ibrikkel, jelentkezett a felügyelőnél, aztán beállt az iparvágányba és tolni kezdte a csillét a raktár felé. Cseréppel telve gördítette vissza másodmagával a vasuti kocsikhoz. Egészséges, plasztikus mozdulatokba olvadt fel az elégedettsége, a társa lankadtan szuszogott a vaskocsi mögött, kényszeredett, panaszos mekánikája az osztályhelyzet állandó sebét mutogatta. A vagonoknál László lemaradt, hogy segítsen a berakásnál.

— Igazoltatják az embereket — ujságolta

neki Kalapos. — Négyet lakat alatt vittek el. Kezdődik a disznólkodás.

— Akasszák fel őket — mondta László nyugodtan. Kalaposnak fenyegetően villant meg a szeme.

— Proletár hogy beszélhet így.

László legyintett. Szóval nem tudta az álláspontját indokolni, de benne megvolt a magyarázat. Az élet lágyan döngött a fülében s mint aki bőgő felborulásból, éigigdurranó vészből kipenderítve bágyadt pázsitra huppan, ahol békés azúrt lát feje fölött, füvet hall sercegni és szöcskét reszelgetni a füle mellett és mellére szivja teli tüdővel a felmagasztosító életet, úgy szivta, kóstolgatta és szerette László is azt a pirinkó eget, kevés füvet, ami neki kijutott. Elégedetten érzékelte magát a földgolyó ama porszemnyi részén, amelyen megvetette a lábát. Kereste vidám fütyörészéssel a kenyeret, jóba volt a rendőrrel, be volt vezetve az adólajstromba, önértetébresztő kis házat birt, a fűszeresnél hitele volt, vasárnaponként kirándult az asszonnyal falura, ahol a sógornál egy eperfa alatt márjásosztak és szódavizesbort ittak, alkuba volt azonkívül a szomszéd főzelékeskertre, egy jóindulatú banknál tapogatózott is némi kölcsön iránt, hát ő hálistennek nagyon jól megvolt, aztán jönnek az ilyen Kalapos-félék, folyton morognak és izgatottan mozgatják nevetséges ádámcsutkájukat. Még kizökkentik őtet is a téglagyárból. Éppen ez kéne.

A másik tovább morgott a téglarakásnál. Oktatgatta és legyávázta Lászlót. László keményen felelte: gyáva nem vagyok, aztán el-

fordult és nem hallgatott tovább a másikra. Egyenletes szorgalommal adogatta fel a vagonba a cserepeket. A kerten járt most az esze s a vágyai mohón pislogtak a jó vétel lehetőségére, aztán a jövőre, egy terebélyes egzisztenciára, amelynek hajtásai üdén feslettek ki a szorgalmából. Egy gyerek is jó volna — ez is megfordult most a fejében. Finom gondolkodásra volt képes, most is elmerült magába, észre se vette: zsupp! Repült kezéből a cserép, holott azelőtt csak adogatta. A völgyalapály megtelt bő napfénnel és nyers csikorgással, a kémények rövid közökben kék, barna, sárga és opálszinű füstfátylakat lebegtettek az ég felé, szántóvas villant, a mezei úton asszonyok kezében csirkepárok himbálóztak, feszült, melegedett, mérgesedett a munka és aztán vastag ebédi dudaszó töltötte meg a levegőt.

László leült a blokház sovány árnyékába és az ételről gyöngéden felfáslizta a törülközőt. A bicska kimért utakat tett meg a térdétől a szárazkolbászig. Gondos hagymaszeletek keveredtek el a kolbászfalatokba és túlhan is, a ház másik sarkán, folyt a csámcsogás és leveshörpintés. László derűsen nézegette a kenyerét, jó friss volt, megnyomta egy kicsit, a lyukak ellapultak benne, a bajuszát néha elterelte a hüvelykujjával az útból és betette száján az ételt. A maradékot visszabugyolálta a kendőbe, forró vízzel feloldotta a kávékonzervet és mikor a jószagú folyadék is lekortyogott már a torkán, hátát nekivetette a ház falának és elaludt. A feje lekókkadt és vastagon szivatyttyúzta a levegőt.

Ugy egy óra múlva lassan felemelkedett a szemhéja. A tekintete lágyan rátapadt a gyári iroda ferde tetejére, amelyen a tavaszi szél elől megbujva, fehér galambok gubbaszkodtak. A pupillája kékült, tágult, ahogy nézte a hab-szinű galambokat, megbujva, fázva, pislogva. Galambok — mondta a szeme és továbbadta az észleletet a belsejébe, ahol most egyszerre egy másik gubbasztó galambcsoport bágyadtoltja kezdett élesedni. Hogy történt ez? És mi történik most vele? Mereven nézte a tetőt és ült mozdulatlanul. A lelkében fájó zenék kezdtek tovasuhanni. Ezeket, pont ezeket a galambokat látta tiz év előtt egy másik helyen, ugyanúgy felborzolván és mintha sineken akkor is vaskerekék sikitottak volna, valahol a közelben akkor is vasrudat kopácsoló valaki, a szemközti borostás dombon akkor is okarinát fújt volna valaki. Képtelenül ujracsinálódott valami, ami már egyszer lepergett körülötte. A parti szemétdombról portölcsér indult el, beszaladt a mezőbe és a serkedő fű alól porhanyó földet ragadott magával. Akkor is úgy volt és most megint szaladt a portölcsér. A gyári kertben akkor is emelte fanyarul a kapát ez a bőrkamásnis ember. És ezt az égetett gáz szagot akkor is ugyanúgy az orrába legyintette a szél, mint most.

Ült tehetetlenül, megmarkolva szeliden valami névtelentől. A munka folyt már, Kalapos is integetett neki, a felügyelő is kérdően szimatolt felé. Föltápáskodott, de nem állott be a sinek közé. Részeg bizonytalansággal szaglászva és hallgatózva lekullogott a folyópartra.

A mederben kavicsot szűrtek emberek és szóltak hozzá. Egy bogáncs ágai között sárga ujságot zörgetett a szél. László nem felelt az embereknek és fölnézett a hegyoldalra, ahonnan az okarina hangja szállott le. Így volt tíz év előtt is. A sárga ujság, a nedvesen recsegő kavics, az okarina. Forrón is, sajogva, búsan, beteg révülettel leült a partra és hallgatózott. A vagonok mellől Kalapos a nevét ordította: László hé?

László? Kemény, fagyott rétegek alól hal-
kan felkopácsolt benne valami. Átfúrta az éves
rétegeket és vergődve, dúsan ömlött ki a szemén. A szája remegett, a szívében zavaros,
békétlen munka kezdődött. Édesen és nehezen
szitta a levegőt és hangosan mondta:

— Siskin Jegorovics Pávet.

— Gyerünk! — ordította Kalapos.

Ment. Rátette a kezét a kis vaskocsira és
nem szólt egy szót se. És a szeme előtt daj-
náló processziók haladtak meggyipiros templomi
zászlóval az orosz kalásztenger felé, nyakban
lenyirt zsiros hajak fényét látta, orosz fejeket,
orosz tájakat és folyampartokat. Elkapta a for-
gószél és vitte széles orosz vágányokon be a
nagy muszka rónák szívébe. Szálldosott, ka-
vargott, siklott Siskin Jegorovics Pável a fű-
szeres orosz levegőben, drága szagok csapód-
tak fel a trágyás szántásokból az orrába, látta
maga alatt elmarsolni a Preobrázsenszkij gárda-
ezredet, nyájak úsztak el alatta, kibitkák, pa-
rasztok, munkások, hagymakupolás templomok
jöttek sárga napfényben és a föld, a végtelen,
barna föld szíve összedobogott a szívével.

Siskin Jegorovics Pável — hallotta a nevét igen közeliről és e pillanatban fabatkát se ért a megtapasztott háza, tőgyes kecskéje, melegkeblű felesége. Zengve és okarinásan énekelve haladt Siskin Jegorovics Pável az ürben és a szive hártáján nagyszerű indulók doboltak. Izent neki, a pantallós, sportsapkás atómnak a messzi névtelen föld, vagy a hon, vagy egy kút, vagy egy arc — ki tudja a nevét? — borzongó galambok képében és lényéből erre kiszakadt és ködbeveszően elmaradt minden, ami a jelenjét alkotta: a barátságos rendőr, a füvet harapó kecske, a gyárkémény, az iparvágány, minden. És hogy este levonták a béréből és hogy a szemefénye kecskét éjszaka elhajtották a fészerből, már nem tartozott rá. Hivatalokban ácsorgott napokat, esténként a csillagokat gusztálta mosolyogva és hetednap éjszaka kikelt a lapos ágyból és ezüstös holdvilág mellett kigyalogolt a pályaudvarra.

És Siskin Jegorovics Pávelt elvitte a vonat.

LIRA.

 DOMBON megállok és szuszogok egyet, egy nagyot. Lenn morajlik a roppant város, a fejekben és a házfalakon a nevem lüktet és feketélik, nyomdákon és sétatereken és tapétás szobákon a nevem árama szaladt keresztül. Ahogy állok a domb tetején, a tekintetem, mint egy cikkcakkzó fokszterier, rakoncátlanul kiugrik, a villasorok közül, átveti magát egy alacsony kerítésen, lebukik egy kertbe és fennakad egy virágzó cseresznyefán. Hopsza! — mondja meglepődve. Le akart futni egy kicsit a városba, de beleakadt a faágba és most csüng és himbálózik a terhes lombokon, amik összefolynak és bágyadt gömböt pingálnak az égre. A gömb fehér ködöt sugároz a levegőbe és sztoikus méheket spriccel ki lankadtan magából. Na — gondolom magamban — én egy Kovács nevűvel akartam a csekkek miatt beszélni és most könnyedén megváltoztatom a menetrendet és állok itt szuszogva egy közömbös dombon, ahelyett, hogy bemennék ehhez a Kovács nevűhöz. Énem pedig lezserül lóg a cseresznyefán és szivja a fehérséget, halgatja a kéket, nézi a zöldet és kigyullad benne

gyereksége fehér nipponja, távoli cseresznyefák habos finomsága borul fölébe. Gyerünk — figyelmeztetem barátságosan — mert Kovács elmegy otthonról. Nem tudom visszacsalogatni, két karral ölelgeti az idegen cseresznyefát, tapintatosan lefejem és leakasztom a fáról és visszadugom kabátom alá. Nyugtalanul fészkelődik a kabátom alatt, kéri a fát, csak félfüllel hallgat Kovácsra, a lédinek, aki meleg ujjakkal simogatja délután egy tennispálya padján, szórakozottan hátat fordít, kéri a fát, kivonszol a pályaudvarra és betuszkol a vonatba. A Pullmankocsiban hálásan fojtogatja a torkomat és nézi a tájat. Apró egérfogaival felrágta körülöttem a dolgok és összefüggések hálóját, kiterelt a kapcsolatok szövevényéből és megváltatta velem a vasuti jegyet, mert van neki egy régi cseresznyefája, amire most gusztust kapott.

Az első otthoni álom után lassankint kiderül, hogy Nippon becsapott bennünket. Vízszintes és függőleges tagoltsága vadregény szempontjából mi kívánnivalót sem hagy hátra, de énem mingyárt a reggeli kávénál fintoritani kezdi az orrát. A csésze tudniillik vastag és más zavaró körülmények is vannak.

Lemegyünk a kertbe, a patak partján ordénáré ingeket sulykol egy lehérnép, az illető fa ott áll középütt, merő virág, kövér tőle a lomb, nézzük a fát, méhek is vannak, fecskék is vannak, az utcán elviselt kuplét fütyül egy zsenge csirkefogó, a kávéból utólag némi enyhe vizeket érzek fel, nézzük az illető fát, valamire várakozunk, félszemmel a társamra

pislantok, aki tűnődve lépeget mellettem és sehogysem akar felmászni a fára, az ő fájára. Vigasztalom : Most virágzanak a cseresznyefák . . . Noha meleg kottát zengek hozzá, a társam még mindig nem mászik. Költögetem.

Lógatja a fejét és nézi a törzsön cseppegő mézgát. De nem látja sehol a régi dekorációt, nem érzi az üdítő zamatot. Tág a perspektívája, amit magával hozott, gondolom, majd összeszűkül egy kicsit s akkor minden jó lesz.

Délután kirándulunk az erdőbe. Félcipőmon és félselyem florharisnyámon vastag a por, a Puszkaporoshoz címzett erdei korcsma udvarán rálépek egy sárga csirkére és avas szallonnával koszoruzom a bizonytalan izü déluánt.

— Az orgonák alatt szivtad el a legelsőjenige cigarettát, amit Bábel Ábel a mellényszembe barna és szürke motivumaiból komponált a számodra.

A társam odakullog a bokorhoz és beleszagol az orgonába. A szagából hiányzik valami. Felnéz az erdőre, amely a régi melódiákat zúgja. A szaláminak olyan ize van, mint a faggyugyertyának és a kugligolyó, amellyel egy dobásra kilencet ütöttem volt, odvas és tyukok kotolnak rajta. Porcellán-nadrágomat az utkaparó házánál megugatja egy kuvasz, a vasuti strekk rozsdásan halad mellettünk és a vékony tanítónő, aki a Solvejgdalt zongorázta, petyhüdt szekérfélén gördül a szomszéd faluba és erőteljesen kidagad lestrapált lüszterköpenyéből. A káptalani szőlőhegy karóin megakad egy felhő és a tultengő tanítónő elmulik a látképről. A társam mohón szimatol. Ifjan

uszik előtte valami szag, becsalja a buzatáblába és a váltóór udvarára, ahol suszter-széken hirlapot forgat egy mezitlábás hajadon. A kut vedre a régi párkányon csepeg.

— Ebből a vizből ittál egyszer hosszú tüdőgyulladást, amiért divatos fonográfot vettek neked részletfizetésre. Ne ülünk fel ide a hid karfájára?

A társam néz, hosszú gyerekpilláit összecukja. Előcsámpázik a bakter is, aki akkoriban dinnyelopás miatt kővel dobált meg és megemeli a sipkáját. — Gyerünk — mondja csendesen a társam.

A nagy kert, ahol cserebogarat szüreteltünk, most csak egy pindurka. A piactér, ahová lassanként beérünk, pöffeszkedő kicsiny méretekkel sütkérezik a késői napsütésben. A társam nyugtalanul banzsalit a vicces méretekre és a céklavörös ablakokra. Az aszfalton megszólít Marha bácsi, a nobilis Marha bácsi, akitől forintot kaptam.

— Na mi az te csibész? He? Kivel gyüttél?

— Egy kis fiuval.

Ahogy kószolgatjuk a nevét a régi zamat reményében, nem tudunk sehogysem rájönni, mi izlett akkor úgy ezen a néven. Marha bácsi felemésztette nevéről a jóízű auflágot. A zárdatorony gipszfrízein galambok billegetik a hátuljukat és a szappangyáros lánya a cukrászda terrászán olyan eleganciával kanalazza a fagylaltot, amelyet Maupassant tehéneleganciának nevezne. Ezekhez az elegáns mozdulatokhoz zárándokoltunk egy kis pazar illúziót belélekzeni és selyem alsószoknyát látni. A csemegeboltból

tele pofazacskóval utánunk kukorékol Kokas, a tűzoltóparancsnok és odajön Zwieback ur is, a földbirtokos, aki sohasem köszönt vissza és bázedovkóros szemével végignéz a ruhámon:

— Jó áncugja van — mondja hitetlenkedve.

Az adótárnok csak éppen közelebb kanyarodik, óh de nem áll meg. bő gallérjában fékezett kíváncsisággal ketyegteti vékony nyakát. Elhajlott cvikkerek emelődnék meg egy kicsit. Kocsárdi és Bocsárdi az aszfalt pereméről gőgösen néznek le a piactérre, változtatják a lábaikat, szerfölkött bosszantónak minősítik a felénk tévedő közfigyelmet. Kocsárdi, aki messze vidéken is híres volt öt vasalt nadrágjáról, inzultálóan vet egy röpke pillantást a nadrágomra. Bocsárdi viszont, aki egyszer cikkelyt irt egy kigyulladt istálló kapcsán, kurtán legyint a kezével:

— A pipásmester fia.

Slussz! Mi ketten vagyunk a pipásmester fia. A társam borusan buvik mellém.

— Fel! Végy fel és dugj vissza a kabátod alá — mondja szikkadt ajakkal.

Sármányú, a zálogházas, leereszkedően böki meg a hasamat, hogy na hogyvagyunk, hogyvagyunk? A kántor fia félkótya mozdulattal lengeti felénk a kalapját és teli torokkal a Hunyadi indulót csinnadrattázza el nekünk köszöntőül. Kocsárdi és Bocsárdi most jólesően vihognak. Néhány homályosabb polgár is felénk szagul még, de tíz perc sem telik bele és szülővárosom letarolta rajtunk az összes, összes látnivalókat. A társam elbuvik a kabátom alá, csak a kabátom gomblyukán les még fájoan kifelé. Nippon az estben régi komiszsa-

gokat párolog a magas mennybolt felé és a virágaival felgyertyázott gesztenyefák alatt néhány dekával meghizva kullog haza a nép. Halk meséim birodalmának népe, viszi a kártyanyereséget és a hirt, hogy az az izé, annak a pipásmesternek a fia itt lóg a városban. Az ablakokból szórványos befőttesüvegek és ódon petróleumlámpák villannak elő és mi elfinomodott bottal ütjük nyomát elmúlt évek füszeres, boldog cseresznyefájának.

— Nos — kérdem a társamtól — menjünk még ?

És most Bábel Ábel karcsú barátom hangja dörög a sötétből. Hozzánk ér és látjuk, hogy a teste tréfás duzzadmány.

— Te — szól higgadtan — nem vennél dollárt ? Neked kétszáztízbe adom.

— Veszek, óh hogyan vennék — felelek és a karjához nyulok, mint legeslegutolsó szalmaszálhoz. — Mondd Ábel, hogy vagy ? Emlékszel azokra az ezüstös éjszakákra, amiken mi ketten, te meg én, Vilmát oly egyöntetűen, olyan finoman és végtelenül szerettük ? Halk talpakon lődörögtünk az ablaka alatt és reszkető énekek citeráztak ki a szivünkéből ?

— Emlékszem. Megjegyzem azonban, még kétszáztizenötbe is olcsón kapnád.

— És mikor zokogtunk a disznóól tetején, mert a tulsó udvarban Hajdú Margitot temették ?

— Emlékszem. Ha akarod, perfektuálhatjuk most a dolgot...

— Óh — szólok én a disznóól feletti bánat után sóvárogva — hát... perfektuálhatjuk...

Bábel Ábel melegen nyomul utánunk, be-

terel egy kávéházba, dollárt olvas le a keze-
ügyébe eső első asztalra és egy cigarettát kér.
Hogy nincs-e esetleg dinárom?

— Dinárom? Az nincs...

— Kokas azt mondta, hogy ketten jöttetek.

— Igen. Egy kis fiúval jöttem. És tulajdon-
képen nem is a dollárokért...

— Van egy vagon tojásom...

— Nos, maradjunk még? — kérdem a
társamtól.

Nem felel. Egyedül vagyok. Beleolvadok a
gesztenye szagú éjszakába. Valahol egy tolató
mozdony asztmásan dohog. Egy ametisztcsillag
sziporkázik az űrben és leragyog a földre. Nippon
édesen horkol és én mosolyogva emelem föl
a tavaszi köpenyem szárnyát, hogy le ne sö-
pörjem vele a templom tornyát. Másnap meg-
érkezik értem az autó, egy londoni sürgönyt
kézbesít nekem a póstás, Kocsárdi és Bocsárdi
rökönyödött arccal állnak a sarkon, Zwieback
ur köszön, Kokas meghatva szalutál és nem
kukorékol. Szülővárosom kissé elképedve tag-
lalja egyes mozzanataimat, szeretné megérteni
a dolgot, de nem tudja. Unalmas, szürke uta-
kon robog az autó. Kövér cseresznyefák sza-
ladnak el az út mentén, bő termés ígérkezik.
Az überciherem zsebében harminc dollár van.
Ez a Bábel Ábel becsapott engem. Pedig a
fényképére azt írta egyszer:

„A legédesebb barátomnak mély odaadás-
sal — Ábel.”

EMBER A CSILLAGOK ALATT.

O. R. I. Ollen csuklóján éjfélkor sercegni kezdett a hanglemez. A kezét a füléhez emelte és hallgatózott!

„V. O. R. I. Ollennek — a Rendbizottság. A kilencedik gázrayon felett delta hullámok jelentkeznek.

Átveszi az inspekción és intézkedik.”

V. O. R. I. Ollen felcsatolta aszbesztruháját, homlokára erősítette a készüléket és beült a gépbe. Hangtalanul szökkent a felhőelosztók karcsu obeliszkjei fölé. Elhagyta a rendészeti rayont és már a kozmikus erőgyűjtők területe felett uszott, amikor újabb parancsot kapott:

„A munkabizottság az ózoncsapok megnyitását rendelte el. A savrayonban az alaguti vonatok összefutottak. A munkaképtelen egységeket kivonja, a Gyűjtőből tartalékegységeket indít. Rendbizottság.”

A V. O. R. I. Ollen vékony, hosszú ujjai rákoppantak a továbbítószekrény aluminium gombjaira. Mellette és felette gépek suhantak tova, ametiszt szemű táskahalk, a Munkaállam némaordonáncai. Az éjszakát láthatatlan fényforrások lágy rózsaszínje világította. A hőhangok a tompa, hangtalan földön, úgy kigyóz-

tak fel a láthatárra, mint végtelen brontozaurus csigolyaoszlopa.

A mikrofon újra sercegni kezdett ; a sav-rayon földalatti hálózata a törölt egységeket jelentette. Lenn a kékesbe ivódó sikon dermedt csend feküdt. Kémények csucsán nem göndörödött ki kazánok meghitt füstje, gépek dugattyuja nem szuszogott fel az éjszakába, tölgyek neszelő lombja nem ejtett kövér foltot a horizontra. Fémhangárok szertelen boltozatai alatt a délköröktől az északi jégterületekig szikkadásig mozdulatlan milliók ültek egymásbacsapódó és tovazuhogó áramok és hullámok ciklonjában és hervadt, szemük manométerek és aneroidok és spektrálképek táncát figyelte, a Munka Államának kérlelhetetlen rendje szerint.

Reggel felé elhagyta a kozmikus erőgyűjtők területét. Mögötte a fényszívó antennák óriási korongjai, mint mozdulatlan halszemek komoran lestek a keleti égboltozat felé.

Egy óra múlva már a gázrayon felett lebegett. Bekapcsolta a hullámellenőrzőt. A vékony fémlapon dobolni kezdtek a deltaáramok. Lemérte a távolságot. Aztán megfordult és a Hullámindítók felé vette útját. Süvöltve hasította a levegőt, ujjai kurta koppanással harsogták bele a továbbítóba a parancsot:

„Az indítóállomás megszólaltatja a riadószirénákat!”

Délben leszállott. Az indítóállomás hatalmas tetősikján lélektelen tömeg feketéllett.

V. O. R. I. Ollen a hangtölcsérhez lépett :
— A kilencedik gázrayon felett delta hul-

lámok járnak. Az alagutban összefutottak az oxigén vonatok. A delej miatt a gázrayonban négy percre megállott a munka.

Lemutatott a siklócsarnokra.

— A pótegységek megérkeztek. Önök indulnak a jégrayonba!

Fölszállt a gépébe és intett a kezével:

— Előre!

A tömeg borzadva meredt a parancsnokra. Aztán megindult. Az arcuk tompa és kérlelhetetlenül merev maradt. A Munka Állama nem ismert alkudozást. A feléjük dörrenő szó ítélet volt. Mentek.

Az oromárbókra fölrepült a tisztelgő lobogó és V. O. R. I. Ollen elindította gépét.

Délután hat óra tiz perckor otthon volt. Megebédelt, bevonult a szobájába, leült egy karosszékbe és elaludt.

A szoba ajtaja néhány perc múlva zajtalanul felgördült. A nyílásban egy női alak állott.

— V. O. R. I. Ollen? — kérdezte csendesen.

Várt, aztán belépett.

Szürke, végtelen sikokat felölelő szeme holt tengerek nyugalmaival pihent az alvó férfi arcán. Az árkádba ivelő sápadt homlokról lesiklott a tekintete az elmosódott vonalú szintelen szájra, amit keskeny cickányál keretezett.

Aztán leült a kerevet szélére. Várt.

A férfi keze satnyán hullott le a szék karfájáról. Előrehajolt és a kezét nézte. Sokáig nézte, aztán kitekintett az ablakon.

— Keljen föl V. O. R. I. Ollen — mondta a nő magában.

A férfinék felemelkedtek a szemhéjai. A nő felállott és keskeny kartonlapot nyújtott feléje.

— Utalvány.

V. O. R. I. Ollen futó pillantást vetett a kartonra.

— Igen — mondta szintelenül és fölállott.

— Én M. O. R. O. Linda vagyok. Az éghajlati bizottságnál dolgozom. Huszéves vagyok s ma jelentkezniem kellett a tenyészbizottságnál. V. O. R. I. Ollenhez utasítottak. Itt vagyok.

— Üljön le M. O. R. O. Linda — szólott a férfi. A törvény szerint: meg keli hát ismerkednünk.

Letette az utalványt a szék karfájára.

— Ha akarja, visszaveszi. A törvény megengedi. Jogában áll mást választani.

M. O. R. O. Linda leült és csendesen mondta:

— Igen a törvény. Gondolkozott már a törvényeinken?

— A Rendbizottságnál dolgozom.

— A könyvtárban volt?

— Megmutatták.

— Tudja, hogy az emberek képeket festettek?

— Minek?

— És verseket irtak?

— Tudom. Grafittal.

— Hallgassa V. O. R. I. Ollen, de furcsa — szólott a nő és szürke szemeivel a végtelenbe nézett.

„Comme la lune dans le ciel bleu, je suis seule dans ma chambre. J'ai éteint la lampe, je pleure.

Je pleure parce que vous êtes loin de moi et que vous ne saurez jamais combien je vous aime.”

— Je pleure ? — kérdezte a férfi érdeklődve.

— Igen — felelte M. O. R. O. Linda — és a nő, akit a tenyészbizottság kartonnal látott el, mirtuszvirágot tett a hajába.

— Hogyan ?

— Hosszu haját viseltek.

— És ráérték ?

— A szivüknek éltek V. O. R. I. Ollen.

— Az ártériáknak ? A billentyüknek ?

— Szomorufüz alatt ültek és a tavak hattyuit nézték és énekeltek. A szemük nedves lett és nevettek és sirtak.

— És a savak ? Az áramok ? A hullámok ? A törvények ?

— Nem tudom V. O. R. I. Ollen. Kevés savuk lehetett és kevés áramuk. A nőt és férfit, ha meghaltak egymás mellé ásták. Örökre egymáséi voltak.

— És az állam ?

A nő vállat vont. És kinézett a fényszívó antennákra. Az óriási korongok éles fénynyalábot lőttek a rezervoárok hajlott tükreibe.

— Elfogadja az utalványt V. O. R. I. Ollen ?

— kérdezte néhány másodpercnyi csend után a nő.

— Elfogadom M. O. R. O. Linda. Egy fél-évre szól ?

A nő bólintott:

— Egy félévre.

— És M. O. R. O. Linda?

— Elfogadom.

Kezet fogtak. M. O. R. O. Linda sápadt szája lassan kigyuladt. Fogta a férfi kezét és pulzusa hangosabb dobbanásba kezdett. Nézte a férfi arcát, sárga hajpíhéit, a szemében nyugtalan szomjuság foszforeszkált, a térdében furcsa gyöngeség zsibbadozott és elengedte a férfi kezét.

V. O. R. I. Ollen lebecsájtotta az ajtót és a nőt a kerevethoz vezetőre.

— Gyermekre van engedélye? — kérdezte egyszerűen.

— Van — felelte a nő és keze remegett... Je pleur... je pleur... visszhangzott benne mint távoli gongütés...

— És fiut akar?

— Leányt — felelte csendesen és lehunyta a szemét.

A félév letelt, M. O. R. O. Linda vette a felszerelését és indult vissza az éghajlati művek rayonjába.

— Lejárt az időm V. O. R. I. Ollen.

A férfi bólintott:

— Megtettük a kötelességünket.

És bucsuzott:

— Tisztelet az Államnak M. O. R. O. Linda, amely mindennapi áramunkról gondoskodik.

M. O. R. O. Linda lehajította a fejét.

— Emberek vagyunk — fakadt ki vonagló száján a halk keserűség. — Sohasem érezte?

A férfi maga elé nézett:

— Elég, ha tudjuk M. O. R. O. Linda — felelte elnézően.

— Az éjjel énekeltem álmomban. És maga megszimogatta a lelkemet.

— A lelkét? — kérdezte a férfi és vajsárga arcán csökevény mosoly suhant tova. Ez a kifejezés tulságosan absztrakt M. O. R. O. Linda!

— A lelkemet — ismételte a nő harmatos szemekkel. A szomoru lelkemet.

A férfi felemelte a kezét.

— Az időnk lejárt — mondta szárazon. Alkalmazkodnia kell a rendeletekhez, hogy életképes gyermekeket szolgáltasson az Államnak.

M. O. R. O. Lindának mennie kellett. Jelentkezett a régi munkahelyén az éghajlati bizottságnál, ahonnan a szaporítórayonba továbbbitották. Itt mindennap átvilágították és naponként kétszer vitték az ózoncsarnokba. Egyszer beszélt még V. O. R. I. Ollennel három-ezer kilométernyi messzeségből.

— Eszébe jutok még, V. O. R. I. Ollen?

A férfi tükörképe mereven nézett a levegőbe.

— Nem tudom biztosan, M. O. R. O. Linda. A gázterületeken megint kóbor hullámok járnak.

Savószínü szemében mégis megbolygott valami:

— Azt hiszem, egyszer együtt voltunk álmomban... És M. O. R. O. Linda hogy van?

— Je pleure... je pleure... — lehelte a nő.

A férfi már nem hallotta.

Parancsot kapott:

„A Hullámindító egységek bénító hullá-

mokat küldenek az Államba és a jégterületekről visszaindították a kivont egységeket. Átveszi az inspekciót és ítélkezik. Rendbizottság.”

Leszállt a csatorna földalatti kikötőjébe. Az opálszinű cirkáló hangtalanul siklott ki vele a csatornák labirintusába. A hőkutak tornyain kialudt a sárga fény. A manométerek elpetyhüdtek, a csatornahálózat vize megduzzadt. A levegőben perzselés szaga érzett. Az éjszaka fekete volt.

A cirkáló üvöltő gyorsasággal száguldott fel az északi hullámindítókhoz.

V. O. R. I. Ollen kiszállott. A tetőn sötét fatetvek nyüzsgöttek: a lázadó egységek. Hátraferdült homlokukból revolúció gőzölgött, okkersárga arcukon kietlen komorság ült.

V. O. R. I. Ollen a fényjelzőhöz lépett. A levegőbe felizzott egy szó, mint egy zord és mértőldeknek üzenő transparens. Csak néhány betű, de parancsoló és irgalmatlan:

— Vissza!

A tömeg nem mozdult.

— Nem.

— A munka, az Állam — kanyargott fel a levegőbe a kurta mementó.

— Mást — morajlott a tető felől!

— Az elevátorok megállnak. A hullámok kitörnek. A sugarak megisszák a csatorna vizét.

— Mindegy.

— Ózont kaptok... Injekciót.

— Nem kell. Mást.

— Mit?

— Fákat... Réteket...

— Az óceán alá mentek.

— Szomjazunk... kell valami... Valami..
Nő... És gyermek. Gyermek.

Harsogtak. Hunyorgó kicsi szemükből tűznyilak pattantak, sorvadt karjuk sután kalimpált.

V. O. R. I. Ollen hátralépett. A levegőben ujjabb betűk gyulladtak ki:

— A rendbizottság ítélkezik.

Az emésztőlencse fordult egyet. Mögötte megpattant valami. Hörgő vonítás robbant fel a levegőbe. De csak egy másodpercig tartott. A lencse mögül éles fénykéve csapódott a tetőre, odébb mozgott s amikor a szegélyhez ért, megállott és hirtelen felvillant az égre.

A tető üres volt. Felette csak könnyed füstfelhő örvénylett. Az árbócra fölszaladt a tisztelgő lobogó.

V. O. R. I. Ollen lement az őrhajóhoz és elindította. Éjszaka volt újra.

Végigfeküdt a hajón és felnézett a csillagokra. Megérintette a száját és homlokát, aztán megtapogatta a pulzusát. Láza volt. Kis könnyű láz, de az ujjai is merevedni kezdtek. A csuklóján megpercent néhányszor a hívó lemez, de karját nem tudta már felemelni. Nézte a csillagokat, táguló és mélyedő szemekkel s aszbeszt öltönye alatt benn a mellkasában lágy nyomást érzett.

— Labdacsot...

Senkisem hallotta. Fölállani már nem tudott. A mellkasában terjedt, melegedett a nyomás, mintha a csillagok ráültek volna. Igen, a csillagok. Lágyan fájtak, de egyre világosabban és egyre szomorubban.

— Érdekes — mondta fennhangon — a

csillagok ma mintha szomorúak volnának. Sohasem láttam még szomorkodó égitesteket.

Vérző nyilalást érzett.

— Mi ez? — tanakodott magában: A bérülés nem fáj. A csillagok sem fájhatnak. Olyan messze vannak. Mi fáj mégis?

Rettenetes, sohasem érzett szomjuság ragadta torkon. Szomjazott valami után, amit vonagló agya most kínba rongyolódva hajszott a végtelen égboltozaton. A csuklóján a lemez egyre hangosabban percegett. Meglódította magát és rágurult a karjára. A füle mohón simult a lemezhez. A lankadó percegésből ezer hegedű ritmusa lüktetett ki, aztán, mintha sirt volna valaki.

— ... És mindig ... mindig ... V. O. R. I. Ollenre gondolkodom — mondta a hang elhalóan.

Többet nem hallott. A torkából káromgva buggyant ki a megtalált szó, a nevet kapott szomjuság.

— M. O. R. O. Linda — ordította bele a dermedt éjszakába — M. O. R. O. Linda!

A szeméből víz szivárgott. Bibor és sárga csillagok mosolyogtak rá szeliden.

— Je pleure ... je pleure ... — mondta derűsen és a feje élettelenül koppant le a padlóra. Hulláját még hajnalban leadták az emésztőtelepnek.

TARTALOM

	Oldal
Jánoska	3
Harcsai	15
Elszívják a szivaromat	31
Mihalka és Mihalkáné	45
Novella a tatáról	61
Tempo andante	70
Demeterke	79
Csendes történet	95
Beátrisz	117
Galambok	134
Lira	143
Ember a csillagok alatt	150

MŰKEDVELOK

TELEFON

61

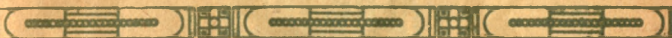
részére népszinműveket, monologokat,
dialogokat, kabarétréfákat és kuplékat
nagy választékban tart raktáron

Révész Béla

könyvesboltja Târgu-Mureş : : Marosvásárhelyen

Kérjen árjegyzéket .

Kérjen árjegyzéket !

Saját érdekében kérje : legújabb papir-, író-
szer és nyomtatvány

.. Á R J E G Y Z É K E M E T , ..

bármily nyomdai munkára

modern könyvnyomdám árajánlatát,
és írógép beszerzése előtt

„UNDERWOOD” gépeim bemutatásán

Révész Béla papíráruháza

Târgu-Mureş — Marosvásárhelyt

**BÁRHOL MEGJELENT MAGYAR
KÖNYVÉRT**

«» FORDULJON BIZALOMMAL «»
RÉVÉSZ BÉLA

huszonnégy éve fennálló könyvesboltjához
Târgu-Mureș :: Marosvásárhelyt
Kérjen árjegyzéket! «» Kérjen árjegyzéket

Erdély legnagyobb zeneműlerakata,
az összes modern és klasszikus kották állandó raktára

RÉVÉSZ BÉLA

könyvkereskedésének zeneműosztálya

Târgu-Mureș :: Marosvásárhelyt

Kérjen árjegyzéket! <> Kérjen árjegyzéket

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Szechenyi Széchenyi Pár